

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 8 de juliol de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 720 175 ptes.

Solemne commemoració de la restauració del Monestir de Ripoll

«Aquí hi hagué el
focus religiós i
cultural més
eminent de
Catalunya»

(Dr. Josep M. Guix)

Dissabte, dia 3, el bisbe de Vic, Josep Maria Guix, acompanyat dels bisbes de Girona, Solsona i Tortosa, així com de Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona i del Vicari General de Perpinyà, va presidir una solemne Missa que commemorava els cent anys de la restauració del Monestir de Santa Maria de Ripoll. Van assistir a l'acte el president de la Generalitat de Catalunya, M.H. Sr. Jordi Pujol, acompanyat d'altres personalitats polítiques i religioses del país.

En la seva homilia, el Dr. Guix, féu un repàs a la història de la restauració de Ripoll i del seu significat cívic, patriòtic i religiós: «No es pot pas negar que la dedicació d'aquesta Església fou un dels actes religiosos i patriòtics més rellevants de la història de Catalunya durant la segona meitat del segle passat», digué el Sr. Bisbe.

(més informació a pàg. 12)

30 anys després de la seva mort

¿Quan serà
canonitzat
Joan XXIII?

Reportatge de Francesc Gamissans a pàgines centrals

A pàgs. 22 i 23

Concili al dia **3**

Una nova secció, on trobareu periòdicament
informacions, articles, entrevistes, etc. sobre el
Concili Provincial Tarraconense

LLINDAR

Algú ha dit molt bé que la família és com l'energia, la qual ni es crea ni es destrueix sinó que simplement es transforma. El fet és que la família torna. És tema de reflexió i de debat. És objecte també d'anàlisi i intervenció polítiques en molts països europeus, entre els quals cal esmentar el nostre. En efecte, el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya acaba d'elaborar un «Pla integral de suport a les famílies». No és aquí el lloc per fer-ne una anàlisi en profunditat. Destaquem només que es tracta d'un notable esforç del nostre govern i de tots els seus departaments per incidir políticament sobre una realitat que és un factor clau de cara al desenvolupament i la cohesió social del nostre país. És un Pla qualificat d'«integral», atès que no vol fonamentar la seva actuació en polítiques de caràcter sectorial o parcial, sinó incidir transversalment i de manera global en tots els aspectes. I el seu objectiu és «donar suport», no substituir ni generar dependències, atès que es basa en els principis de la igualtat de drets, la corresponsabilitat, participació i integració social i la

Un pla per a la família

subsidiaritat. D'acord amb aquest darrer principi, el Pla pretén que cada família sigui, o esdevingui —sempre que això sigui possible—, capaç de respondre davant les seves necessitats i reptes. Presentat poc abans de les darreres eleccions, hem de confiar que aquest Pla no resti en el paper, hipotecat per uns interessos electorals conjunturals, sinó que s'apliqui capítol per capítol amb la màxima eficàcia i operativitat. Moltes famílies ho necessiten. El mateix Pla reconeix que alguns capítols importants d'actuació no entren en el seu marc competencial, per la qual cosa es limita a fer un seguit de propostes a l'Administració central. Aquest és un dels seus punts febles. Propostes d'actuació en el millorament de la fiscalitat dels habitatges, en les deduccions de

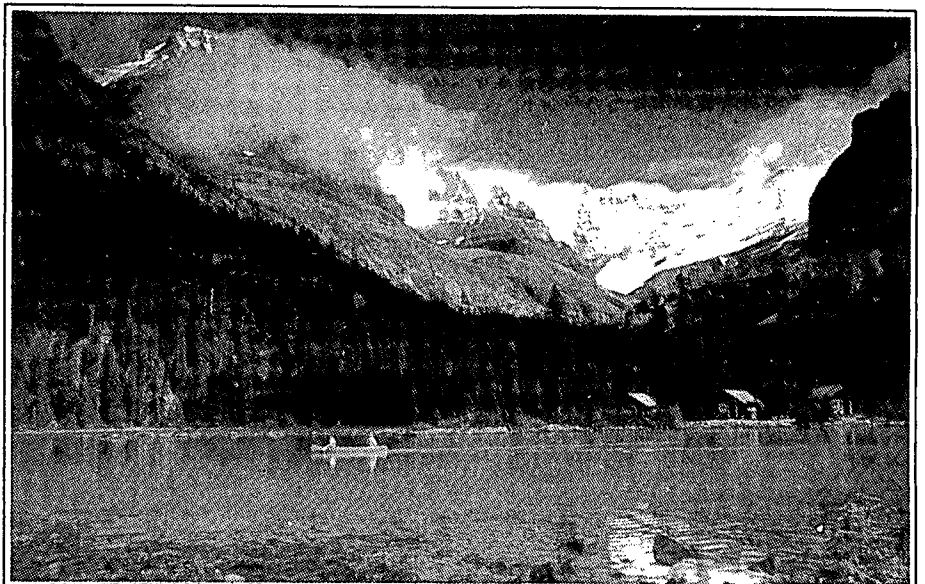
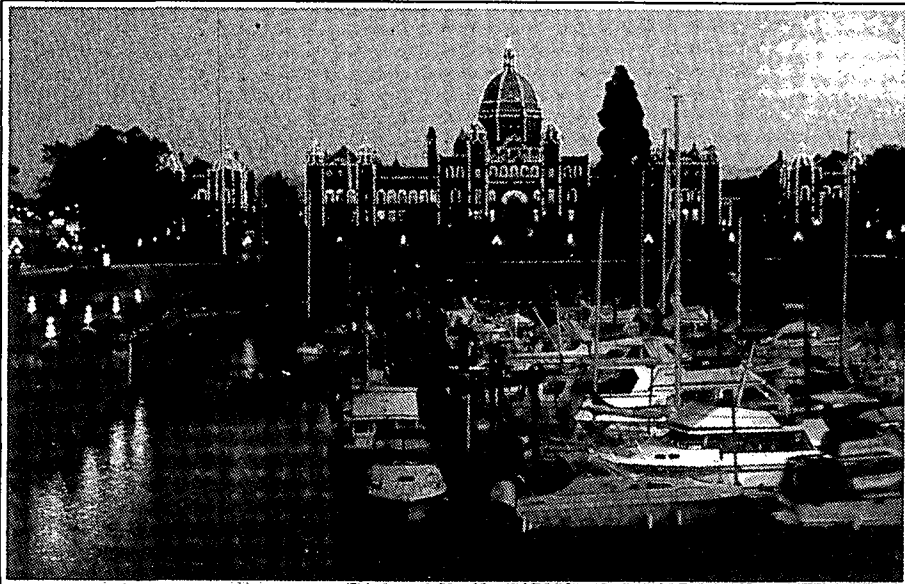
l'IRPF per a la criança de fills, per al suport a la gent gran i també per a les famílies nombroses, depenen d'una negociació amb l'Administració central. Potser ara s'estigui en un bon moment per preveure-les i exigir-les. Finalment, una observació pel que fa al terme «família». És obvi que avui per «família» es poden entendre moltes coses diverses entre si, però el Pla recull dades molt significatives sobre les actituds i opinió que sobre la institució familiar tenen els ciutadans de Catalunya. L'evolució socio-demogràfica de la família (descens demogràfic, famílies monoparentals, etc.) contrasta amb la valoració enormement positiva que d'ella es fa. El 99% dels catalans valoren com a important (13%) o molt important (86%) la família. Una cosa, però, és avui força preocupant des del nostre punt de vista: l'heterodirecció que sofreixen les famílies a través dels mitjans de comunicació social. ¿No ens trobem davant una família amb la identitat expropiada, és a dir, incapacitada per elaborar i desenvolupar uns valors autònoms?

Manuel Valls i Serra, director

VIATGE ALS

ESTATS UNITS / CANADÀ

«costa oest»

al Canadà:

Columbia Britànica

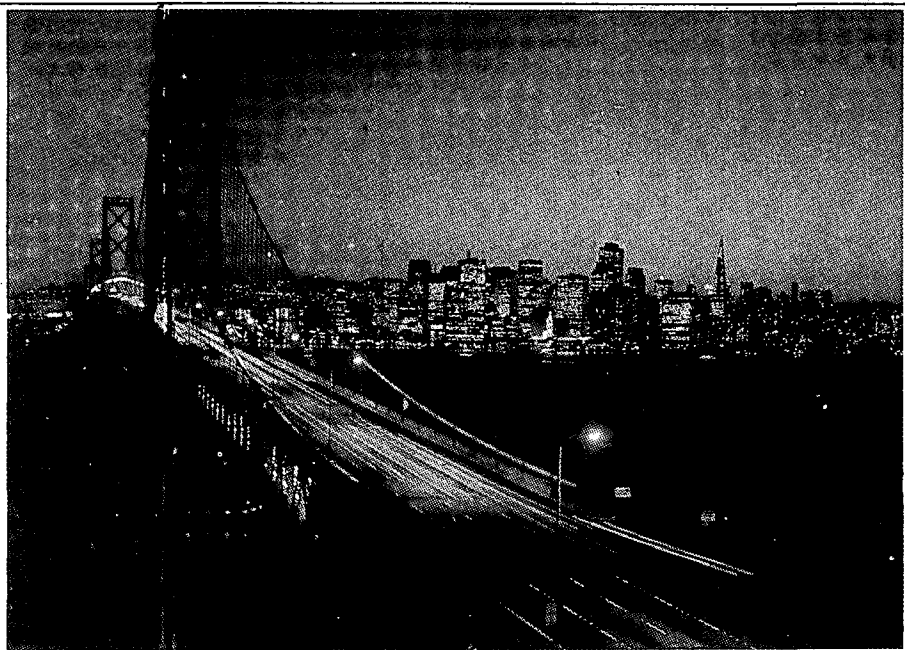
- Vancouver, la tercera ciutat del Canadà
- Vernon, en una important zona frutera
- Kamloops: cruïlla fluvial i comercial
- Victòria, a l'illa de Vancouver

Alberta

- Lake Louise, la joia de les Rocalloses
- Banff i Jasper, centres muntanyencs

algunes bel·leses naturals

- els llacs de Lake Country
- les muntanyes Rocalloses: mont Rodson
- les muntanyes Selkirk
- la vall i la gelera d'Athabasca

als Estats Units:

Califòrnia

- San Francisco: febre d'or en el record
- Los Angeles: «de pel·lícula» i realitat

Nevada

- Las Vegas, la capital mundial del joc

algunes bel·leses naturals

- a serra Nevada
- el parc i salt d'aigua de Yosemite
- els llacs de Mammoth
- el Grand Canyon del riu Colorado

Assistència tècnica Ultramar Express

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: 301 37 18

EDITORIAL

La nova etapa política

El tema d'aquests dies és la culminació de l'última consulta electoral amb la formació d'un nou govern de l'Estat. Un tema de gran importància, ja que en dependran moltes coses de la vida de tots els ciutadans d'Espanya, en els anys propers.

Els resultats electorals ens han menat a la recerca d'aliances i de coalicions per tal d'obtenir una majoria parlamentària que cap partit sol no ha aconseguit. Aquesta circumstància afavoreix l'entrada de personalitats políticament independents al govern, i propicia un cert grau de col·laboració entre el Partit Socialista Obrer Espanyol, Convergència i Unió i el Partit Nacionalista Basc.

Aquest apropament entre els socialistes i els nacionalistes majoritaris a Catalunya i a Euzkadi és objecte d'una infinitat de comentaris, des del punt de vista polític. Aquí voldríem fer-ne un altre, des d'un —repareu que no diem «del»— punt de vista cristià.

D'entrada, un catòlic pot contemplar aquest apropament amb esperança. Moltes coses que els socialistes han dit sempre i repeteixen aquests dies respecte d'un enfocament solidari de la crisi, de no fer-se enrera en les conquestes socials de les classes populars, d'oposar-se al retorn a un liberalisme que emparés la llibertat del peix gros per menjar-se el peix petit... van en la línia de les nostres aspiracions. Per l'altre costat, els partits nacionalistes, amb el seu important component democrata-cristià, també propugnen una política social avançada i solidària i, a més, garanteixen una concepció no estatista de la societat, lliure i flexible, al servei de la persona i de la família, amb atenció als valors morals més bàsics... A més, naturalment, de reivindicar una autonomia de debò, a mida de les necessitats nacionals de Catalunya i d'Euzkadi. Tot això que apuntem tan succintament —i moltes altres coses que se'n segueixen— forma part de la doctrina social catòlica.

Hem dit d'entrada... Després, en el dia a dia de la pràctica política, ¿trobarà satisfacció aquesta esperança? Ens agradaria que els partits nacionalistes aportessin al govern de l'Estat tots aquells continguts en funció dels quals han merescut la confiança dels seus electors. Continguts de reivindicació nacional, no cal dir-ho, però també continguts humanistes, per expressar-ho amb una paraula insuficient, però que ens permet d'entendre'ns: tota aquella filosofia que abona els principals missatges al país del President de Catalunya... De moment, només hi hem sentit parlar de problemes econòmics i autonòmics. Són molt importants, ben cert. Però també voldríem sentir parlar de política educativa, de política familiar, de política cultural i dels mitjans de comunicació...

A l'altra punta de la nostra esperança, podria tenir lloc la nostra decepció, si resultava que els nacionalistes, en lloc d'enriquir, amb el seu programa, el programa social dels socialistes, els servien de coartada per eludir-lo... Però no volem ser pessimistes. Mantenim l'esperança que les coalicions que vinguin ho siguin, sobretot, d'allò més positiu que conté el programa de cada partit, en bé dels ciutadans.

El nostre estimat arquebisbe Dr. Carles, en el discurs de cloenda del recent Congrés de Teologia, va dir: «Penso que, en el nostre temps, Catalunya necessita l'obertura a valors d'adoració i de contemplació i, per què no dir-ho, d'adoració; l'adquisició del gust estètic; aguditzar el sentit ètic i l'aprofundiment en el sentit religiós, sense el qual l'humanisme merament aferrat als valors terrenals es torna ràpidament inhumà».

He de confessar que, com a educador, tots els elements que el Dr. Carles enumera en aquest fragment sempre els he desitjats per als meus alumnes i per als meus fills; i he fet tot el que he pogut perquè els descobrissin i els tastessin. Déu sap que si no els he ajudats més en aquesta línia ha estat per les meves moltes limitacions, no pas per no proposar-m'ho.

Tanmateix, vull també afegir que —així ho crec fermament— tot es pot resumir en l'esperit d'adoració. No en va sant Josep de Calassanç mostrava tal interès per l'adoració contínua de l'eucaristia mentre s'impartien les classes en els centres de l'Escola Pia, que considerava el «prefecte de l'oració contínua» com un membre «summament important entre el personal docent», segons les paraules del P. Santha.

Trobo tan encertada i tan profunda la visió del nostre sant! Per sant Joan sabem que Déu és amor.

I, simplement per reflexió, podem afirmar que l'amor és la donació a l'altre cercant exclusivament el seu bé, malgrat tot —com diu en Jaume Bofill—, «demanant correspondència». Aquesta correspondència no és demanada per egoisme, sinó perquè el fet de «donar-se» transforma el qui es dona en bé de l'altre. Així, per una banda, el qui estima, en fer-se do, esdevé un bé per a l'estimat i per consegüent provoca la seva correspondència perquè és propi del bé servolgut. I per altra banda, l'amant, en voler per sobre de tot el bé de l'amat, li està demanant que se li faci «do», ja que la plenitud personal consisteix en aquest fer-se do, precisament.

En Déu aquest do interpersonal entre el Pare i el Fill és l'Esperit Sant, l'Amorem, originat des de sempre en les altres dues Persones divines com en un sol principi, perquè l'amor uneix, i l'Amor infinit identifica.

El nostre Déu és personal. Per això la relació de l'home amb Déu és també una relació personal, com la relació entre nosaltres. Si, per experiència i per reflexió, sabem que la unió amorosa té la seva culminació en aquella mena de connaturalitat que anomenem contemplació (quantès coses es diuen les persones que s'estimen només mirant-se!), la culminació de la nostra relació amorosa amb Déu no va per altre camí: és l'adoració.

En l'amor humà hi ha com una exigència de sentir-se pobre davant de l'estimat. Perquè l'estimem, necessitem que ens enriqueixi, ja que

aquesta riquesa que ens dona amb el seu do manifesta la seva plenitud, a la qual ens obrim per la contemplació. En l'adoració hem d'exercitar l'esperit de les benaurances (ens hem de sentir pobres davant de Déu, com exigeix l'amor personal) i obrir-nos a la seva infinita riquesa tot deixant-nos posseir per Ell en la connaturalitat que misericordiosament ens ofereix en el seu Fill per l'Esperit.

Adorar Déu és abandonar-se, en un acte de plenitud amorosa, al Qui és font infinita de riquesa personal, tot oferint-li, en el propi do sense condicions, la nostra pobre riquesa personal, que en Jesucrist, per obra de l'Esperit Sant, esdevé riquesa de Déu

Però el que és com una bogeria divina (la bogeria de l'Amor infinit) és que, abans que tot, ens ha estimat ell. I ens ha estimat amb Amor Personal. Això significa que també s'ha volgut acostar a nosaltres com a pobre, com si necessités la riquesa del nostre do. No hi ha hagut mai un déu que hagi volgut ser enriquit espiritualment (materialment, sí; molts) pels seus seguidors. El Déu únic veritable ho ha volgut. I ho ha volgut sense caure en el panteisme (confusió despersonalitzadora, impròpia de l'amor vertader). El Pare ha enviat el Fill que s'ha fet home per obra de l'Esperit Sant en el si de Maria, i ha invitat tots els homes a fer-se fills de Déu en

el seu Fill Unigènit formant part del seu Cos místic pel baptisme. Així hem esdevingut capaços d'enriquir Déu no en la seva naturalesa divina, però sí en la seva presència històrica en l'Església. La relació entre Déu i l'home és una relació personal. L'amor entre el cel i la terra té el sentit contemplatiu propi de tot amor

personal digne. La contemplació en l'amor a Déu és l'adoració.

Adorar Déu és abandonar-se, en un acte de plenitud amorosa, al Qui és font infinita de riquesa personal, tot oferint-li, en el propi do sense condicions, la nostra pobre riquesa personal, que en Jesucrist, per obra de l'Esperit Sant, esdevé riquesa de Déu. En l'adoració, l'amant i l'amat (Déu i l'home, i també l'home i Déu), pel misteri de l'Amor infinit de Déu, esdevenen una sola cosa a través de la connaturalitat que la contemplació, com a culminació de l'amor, comporta. Allò que la gent diu de les persones que s'estimen (que «són una sola cosa»), i que per als cristians és com una intuïció del fet que som imatges del Déu u i tri, en Jesucrist també ho podem dir de nosaltres i de Déu.

Realment educar els fills i els alumnes en l'adoració és educar-los en el sentit més profund de la vida humana; sentit que no restringeix res dignament humà, sinó que ho ennobleix tot infinitament. Sant Josep de Calassanç tenia bon ull d'educador. Per això el seu «Pietat i Lletres», com a ideal motor de l'educació, és insuperable. Tant de bo sabéssim transmetre-ho a les generacions joves que, cada dia més, ESPEREN.

Pau López Castellote és escriptor i pedagog

Adoració

■ Pau López Castellote

RESPIR

Creus i crucificats!

Don Primo Mazzolari, en un dels moments de prova més angoixant que hagué de sofrir per part de la Jerarquia de l'Església, repetia als qui se li'n dolien, transit de dolor, però ferm en l'obediència: «Què hi voleu fer! Papes i bisbes són la nostra creu. Però tots nosaltres som també la seva. El Crist ens salvarà tots plegats!» Aquest comentari en recorda unes paraules del P. Bernard Häring, que també ha hagut de passar les seves en relació a alguns personatges de la cúria romana; referint-s'hi, escrivia un dia: «Aquell qui no sofreix amb l'Església, de l'Església, per l'Església, mai no podrà dir una paraula eficaç». D'unes actituds així no costaria de trobar altres exemples famosos, com poden ser el P. Lagrange, el P. Teilhard de Chardin. I molts altres que no han brillat. Tots som crucificats, d'una manera o d'una altra, i tots som també creus per a altres. Hi podríem veure una aplicació d'allò que deia Jesús sobre la broxa a l'ull de l'altre i la biga al propi!

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puní, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Miral, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA I SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2º.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.
Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.
□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrubies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas,

Gerent: Jaume Roigé i Törrensgerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

El discurs interpel·lador del papa
Joan Pau (3)

Suspiciàcies

■ J. Carrera Planas

Hi ha una certa suspicàcia recurrent al voltant del discurs de Joan Pau, la qual, si no arriba a conclusions demostrades, aconsegueix, en canvi, d'alimentar un clima de desconfiança que l'enterboleix als ulls de molts fidels. Vegem-ne algunes mostres concretes.

La comprovació que fa el Papa a les conseqüències que tenen a la nostra societat «l'oblit de Déu i l'absència de valors morals que només en Ell poden trobar el fonament» (Homilia de Huelva) i la seva proposta de nova evangelització porten alguns a pensar que enyora formes històriques superades, amb la recuperació per l'Església d'espais de poder temporal. Aquesta és una suspicàcia greu, invalidada, però, tant per l'anàlisi honesta dels textos papals com per les seves contínues referències al conjunt de la doctrina catòlica, i especialment, al Vaticà II. (Només en el breu discurs als membres de la conferència episcopal espanyola del 15 de juny, en va fer sis, tres de les quals, a la *Gaudium et spes*). No és d'aquesta doctrina que s'aparta el Papa, sinó d'una sensibilitat, de vegades anomenada impròpiament postconciliar, que confon separació entre Estat i Església amb separació entre Església i societat. Per això va dir a l'Almudena que «és inacceptable, per contrària a l'Evangeli, la pretensió de reduir la religió a l'àmbit estrictament privat, oblidant paradoxalment la dimensió essencialment pública i social de la persona humana». Obre, doncs, una nova alternativa al dilema reduccionista «o Església al marge de la societat o Església amb el poder»; l'alternativa d'una Església enmig del poble, visible, desacomplexada, propera i, alhora, lliure i profètica. «Sortiu, doncs, al carrer, visqueu la vostra fe amb alegria, aporteu als homes la salvació de Crist que cal fer penetrar a la família, a l'escola, a la cultura i a la vida política».

Un altre aspecte d'aquesta suspicàcia de crida papal retro és el que assenyala Vicenç Villatoro, periodista intel·ligent i seriós, quan escriu: «Potser no hi ha progrés moral en la història de la humanitat, però tampoc no hi ha degeneració». «En els vells bons temps de valors religiosos que enyora el Papa es van fer moltes besties, i algunes precisament en nom de valors religiosos» (Avui, 17/6/93). En realitat, si el Papa parla de «nova» evangelització és precisament per anar més enllà d'on van arribar les anteriors... No proposa com a model una època, sinó

Si el Papa parla de «nova» evangelització és precisament per anar més enllà d'on van arribar les anteriors... No proposa com a model una època, sinó un tipus d'home

un tipus d'home. La dialèctica cristiana «home vell-home nou» no és temporal. Ara bé, cal reconèixer que, de vegades, sí que trobem en els textos papals al·lusions valoratives del passat. Però es tracta de referències puntuals (a alguns valors familiars, per exemple) com fa tothom, amb criteris, naturalment, diversos; de referències no tant a la praxi dels nostres avantpassats, com a la seva possessió d'uns principis, les arrels cristianes... De referències, per tant, a una visió de la vida que no sempre reeixia a evitar el mal moral, però que mai no pretenia d'erigir-lo en bé.

També és veritat que, al llarg del temps, algunes ideologies han ofert al poble un sentit de la vida. Fins no fa gaires anys, per parlar d'un exemple qualificat i de molta incidència popular, el marxisme difonia un projecte d'home altruista, comunitari i lluitador per la causa de la justícia que, al nostre món occidental, orientava moltes persones. Ara, ni això no tenim. És natural que, en aquest context, el Papa deplori encara més la manca de valors. Com també és natural que el seu to no sigui exactament el dels anys seixanta, quan els cristians ens sentíem acompanyats per altres corrents socials de bona voluntat i auguràvem que, d'una manera o d'una altra, anirien convergint amb els nostres valors... Ara aquell món ha fet crisi i molts es refugien en el pragmatisme...

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

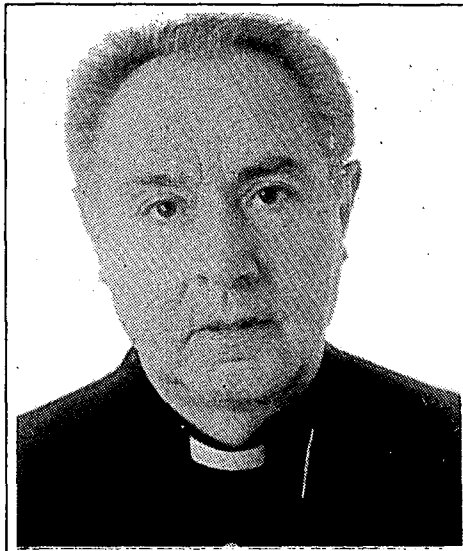
Text íntegre de l'orientació cristiana dominical que el propassat 20 de juny monsenyor Xavier Osés Flamarique, bisbe d'Osca, adreçà als seus fidels i que ha obtingut ampli ressò en els mitjans de comunicació estatals

Dia rere dia ens arriba la dolorosa notícia d'algun soldat espanyol mort a l'antiga Iugoslàvia en acte de servei d'ajuda humanitària a persones innocents, sobretot dones i infants, que són víctimes de l'absurda guerra fratricida, religiosa i nacionalista.

I cada vegada ens quedem amb el dolor de la víctima, amb les lloances per qui ha mort en acte de servei de singular qualitat per haver mort, no matant per defensar els altres, ni per defensar la pròpia vida, sinó arriescant i lliurant la seva per salvar els qui moren injustament per necessitats extremes.

Aquest gest de salvar la vida dels altres tan gratuïtament, revela una gran generositat. Jesús, a l'Evangeli, ho posa com la prova d'amor més gran. Aquestes morts de joves espanyols ens planteja la qüestió de fons, la de la mateixa guerra.

El Vaticà II ens ha dit, referint-se a la guerra,

Mons. Xavier Osés, bisbe d'Osca

Aquesta situació em porta al plantejament d'un fet que aquests dies s'ha esdevingut a la nostra província: la condemna d'un insubmis per negar-se a complir no solament el servei militar, sinó fins i tot el corresponent servei substitutori.

Crec que mereix respecte, lloança i suport, el crit que s'aixeca a l'altra part de la societat que no vol la pau, en cap dels casos, pel camí de les armes.

«Morir ajudant humanitàriament»

■ Javier Osés

que avui hem d'examinar-la amb una mentalitat totalment nova. ¿Què significa aquesta expressió? Que avui és pràcticament impossible parlar de guerra justa, perquè els artefactes bèl·lics que maneja l'home són de tal capacitat destructora que no és possible preveure les seves conseqüències en víctimes humanes, en ruïna de ciutats, en deteriorament de la naturalesa.

La guerra, al seu torn, obliga a estar sempre preparats davant els possibles enemics eventuals. I aquesta situació comporta, en la majoria dels casos, entrar a la cursa d'armaments, perquè cada Estat vol estar més preparat que els seus possibles adversaris bèl·lics.

I les despeses quantiosíssimes de la cursa d'armaments, desvien enormes quantitats de diners que la societat necessita per atendre múltiples problemes que són al descobert, sobretot per poder generar treball en una societat de tan elevades xifres d'atur, i per ajudar amb aliments i béns d'equip els països del Tercer Món.

No és que es vulgui plantejar una mena de nova guerra entre els qui siguin partidaris de l'exèrcit per a la legítima defensa dels ciutadans, per una banda, i la dels pacifistes, objectors de consciència, insubmisos, per l'altra.

Sinó que és qüestió d'escollir aquestes noves vies que intenten la pau per altres camins, que propugnen un nou estil de societat.

Si els infants i joves de la nostra generació els eduquem per viure en pau, ¿no els hem d'oferir aquesta nova opció pacifista?

I els nostres legisladors ¿no hauran d'obrir un nou marc jurídic en el qual, mantenint les exigències del bé comú al qual tots hem de contribuir, deixi espai per a opcions pacifistes que apuntin vers una nova actitud davant la pau?

En una paraula, ¿no ha arribat el dia que les nostres lleis no considerin delictes la insubmissió, sinó una possibilitat alternativa per a la pau?

Javier Osés és bisbe d'Osca

SABER ESCOLTAR

Una vertadera preocupació

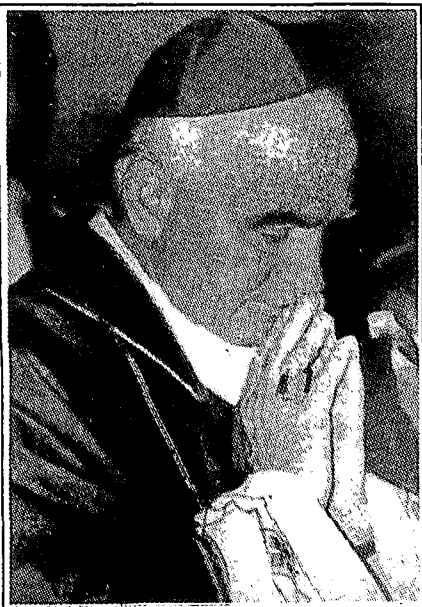
Hi ha una constatació molt i molt curiosa. Les persones solem descriure els defectes dels altres com si nosaltres no els tinguéssim. I sovint, massa sovint, es desvetlla com una mena de revenja. Perquè resulta que critiquem i detestem en el proïsme el mateix que fem. Ni ens adonem de les pròpies mancances. Som enormement cecs pel que fa a la nostra visió interior personal.

La psicologia fa males passades. Projecta les pròpies limitacions en els altres. Quina jugada! Nosaltres semblam purs, innocents, justos i assenats. No faltaria sinó! Però aquí hi ha un error de primer ordre. Cal no refiar-se de la superficialitat i, per tant, amb sentit de realística veritat, procurar

conèixer-se una mica més a si mateix. És un repte que val la pena. Que Déu ens doni llum suficient per conèixer-nos a nosaltres mateixos! Gràcia admirable que hem de demanar.

«Una vertadera preocupació!», em diu en Miquel. «Perquè temo que les crítiques que faig als altres poden mostrar la meua ceguesa personal i, conseqüentment, la cruesa ridícula dels meus defectes. He de ser més reflexiu i caritatiu. He de criticar menys. Pensant que els defectes dels altres sovint són els meus. I com un autèntic acte de caritat».

■ Joan Guiteras

Crida del cardenal Franjo Kuharic, arquebisbe de Zagreb

Poseu fi al conflicte entre croates i musulmans!

■ Franjo Kuharic,

Atotes les parts compromeses en el conflicte a Bòsnia-Hercegovina: en nom de la fe en Déu tot-poderós, Creador del cel i de la terra, llanço una crida urgint pel cessament de les hostilitats i començar a construir la vida de l'Estat de Bòsnia i Hercegovina, reconegut internacionalment i membre de les Nacions Unides, sobre la base dels següents principis: llibertat per a tots, justícia per respecte a tots, respecte també dels drets nacionals i humans sense cap discriminació. Tots els pobles són iguals en dignitat i en dret! Tots els pobles han estat creats a imatge i semblança de Déu, i són iguals en dignitat i en drets!

Tot home té dret a viure lliurement i amb seguretat allí on ha nascut! Tot home té dret que la seva casa i la seva persona siguin reconegudes inviolables!

Tot el món sap que aquesta guerra inhumana és una violació de tots aquests drets i que ha estat iniciada per la política imperialista dels guies d'un poble amb l'objectiu d'engrandir el seu territori a costa dels altres pobles; de purificar ètnicament, per un sol poble, els territoris conquerits; i esborrar en aquests territoris tot l'heretatge nacional, cultural i religiós dels altres grups ètnics. Aquesta violació és l'origen dels crims comesos contra l'home i contra la humanitat!

Totes les crides de la comunitat internacional i els esforços individuals empresos per certs països i pels guies de certes comunitats religioses per tal que cessi la violència, que l'altre sigui respectat i que cessi l'agressió contra els altres, desgraciadament no han obtingut resultats.

Una guerra injustificable

Perquè la tragèdia sigui encara més gran, un conflicte ha esclatat a Bòsnia i Hercegovina entre les dues parts víctimes del

sigui el responsable, és culpable davant de Déu i davant del món! Aquell que comet un crim és responsable d'aquest crim! No hi ha objectius ni interessos, encara que fossin justificats, que puguin justificar els crims.

Jo no tinc accés als documents i a les informacions que podrien permetre'm designar i donar un judici objectiu sobre els instigadors i sobre els altres motius que han conduït les dues parts a cometre atrocitats l'una contra l'altra, però jo prego i conjuro totes les persones compromeses en aquest conflicte cruel que cessin les hostilitats i que facin la pau en un mutu respecte, sincer i veritable, dels drets de totes les

Aquest conflicte ha portat a nombrosos crims, ha causat morts, incendis i expulsions de persones fora de les seves llars. Aquesta guerra és totalment injustificable, sense cap saviesa política, va contra la llibertat i la vida dels uns i els altres.

mateix agressor: els croats i els musulmans. Aquest conflicte ha portat a nombrosos crims, ha causat morts, incendis i expulsions de persones fora de les seves llars. Aquesta guerra és totalment injustificable, sense cap saviesa política, va contra la llibertat i la vida dels uns i els altres.

Aquest conflicte és un crim del qual tots els que l'han començat hauran de respondre! Qui en

persones humanes, sense distinció de pertinença religiosa o nacional. En aquest sentit, jo prego els musulmans en nom de Déu misericordiós i tot-poderós! Jo prego igualment els croats en nom de Jesús crucificat i ressuscitat i de la seva Mare, la Reina de la pau! En la mesura que els croats seran responsables a Bòsnia-Hercegovina, son responsables de tot el mal infligit a Croàcia i al poble croat en les relacions

internacionals i en els mitjans mundials. La Croàcia, víctima també de l'agressió i sobrecarregada per centenars de milers de refugiats, que són essencialment musulmans, és tanmateix acusada pel conflicte sagnant que oposa croats i musulmans a Bòsnia-Hercegovina. És el govern de l'Estat croat que s'ha de pronunciar en aquest aspecte.

Existeix un dret moral per l'home de defensar la seva vida i el seu dret, però solament en els límits de les normes ètiques. Mai no és permès cometre un crim contra la vida d'un altre, els seus béns o la seva dignitat! Aquell que comet el mal combat contra si mateix i s'atrau la maledicció divina!

La conversió dels cors

És per això que imploro de tots els responsables, en nom de la seva consciència, dels seus fills, dels seus béns i del seu futur, d'aturar el conflicte i preparar els seus cors per una pau justa.

És en la coexistència dels musulmans, els serbis i els croats a Bòsnia i Hercegovina, que es troba el futur d'aquest país! Les barreges i els retrobaments són inevitables. Aquest problema no està totalment reglamentat per la separació de províncies segons el pla Vance-Owen. La solució únicament es troba en la conversió dels cors, en la convicció de cada consciència, especialment les dels responsables, que tot home té el dret de viure en total llibertat i seguretat a casa seva, en el seu lloc de tre-

És en la coexistència dels musulmans, els serbis i els croats a Bòsnia i Hercegovina, que es troba el futur d'aquest país! Les barreges i els retrobaments són inevitables.

ball. És humanament possible viure amb els altres, per grans que siguin les diferències, però únicament en la reconciliació i l'acceptació de mútues relacions segons el principi diví: «Tot allò, doncs, que voleu que els altres us facin a vosaltres, feu-ho també vosaltres a ells» (Mt 7, 12).

Tots els que esteu compromesos en aquesta terrible tragèdia que toca tot el món, temeu Déu que jutjarà tots els pensaments, paraules i accions! Que tantes llàgrimes d'infants, de dones i de vells us commoguin! Que tantes llars i llocs que foren abans de culte i ara incendiats us emocionin! Que tants innocents siguin presents als ulls de la vostra consciència!

A tots i a cada u, jo desitjo el bé, la pau i la llibertat!

En nom de Déu us demano i us imploro: decidiu-vos per una pau justa per tots! Escolliu la llibertat en el respecte dels drets de tots i de cadascú!

Jo demano a Déu misericordiós que envii la seva llum als vostres cors i aclareixi les vostres consciències per tal que la vostra opció per la pau sigui sincera, durable i beneïda.

Zagreb, 15 de maig de 1993

Cardenal Franjo Kuharic, és president de la Conferència Episcopal Croata

Text original croat, Traducció francesa de Krscanska informativna sluzba.

Títol de la D.C.

Traducció catalana de CC

ACUDIT

UN CATALÀ DE FI DE SEGLE,
SANT ENRIC D'OSSÓ,
SANT FUNDADOR...

ELL ENS AJUDARÀ,
INO SIQUIS PESSIMISTA!

ELS DE FINALS
D'AQUEST SEGLE,
MÀRTIRS DELS
IMPOSTOS, DE
L'ATUR, DE....

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps. Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin acomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Me Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes. Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

◆ Joan Pau II i Catalunya

Sr. Director:

Vaig seguir per la TV catalana (canal 33) l'acte de canonització a Madrid del beat Enric d'Ossó per Joan Pau II, en dia 16-6 a la tarda. La premsa va informar que una part important del seu parlament fou feta en català. S'ha fet remarcar amb aquest motiu amb tota raó, que aquest Papa encarna en la pràctica de la vida i tradueix en fets el principi catòlic de reconeixement de totes les nacions, llengües i cultures, i s'ha dit, també molt encertadament, que actua així perquè aposta per la llibertat dels pobles i perquè creu més en les nacions que en els estats.

Tanmateix, hi hagué dos fets, si voleu anecdòtics, però no per això menys **colpidors i profundament singificatius** durant aquella cerimònia, que no he vist reflectits en els diaris.

1) Quan el cardenal Sodano, Secretari d'Estat, d'acord amb les rúbriques féu la petició ritual al Papa que es dignés declarar sant el beat Ossó, el qualificà de «**español**». Tot seguit Joan Pau II li responia accedint a la petició, però S.S. no el qualificava de «**español**» sinó de «**catalán**». La discrepància evidentment **no podia ser improvisada, sinó ben premeditada**.

2) Els aplaudiments en alguna ocasió impedié que el Papa continués el seu discurs. En una d'aquestes interrupcions, Joan Pau II digué amb veu forta a la gent (en lloc destacat s'hi trobaven els pelegrins catalans): «**Desearia continuar con su permisión (sic) y la de los polacos**». Tampoc això no podia ser improvisat. Aquest terme despectiu per al·ludir els catalans, utilitzat terres endins, apunta com a terme de comparació al poble polonès que resta rebaixat a l'últim graó de la consideració social àdhuc per sota dels catalans, atès que aquests són de tan mala mena que cal considerar-los com a «**polacos**».

Segurament als que van inventar aquesta forma verbal de menyspreu per al poble català, mai no els havia passat pel cap que un dia el papa a Madrid ho considerés un títol d'honor, un papa precisament «**polaco**».

ANTONI CARRERAS
Barcelona

◆ Al Sr. Francesc Borrell

Sr. Director:

Des d'aquestes pàgines en les quals se l'ha entrevistat, goso suggerir al Sr. Francesc Borrell, president de la «Fundació Família i Benestar Social», que hi publiqui les dades per obrir subscripcions d'ajuda a la Fundació que presideix, i potser més d'un ens hi apuntarem.

D.R.C.
Tortosa

◆ Dades que fan pensar

Sr. Director:

Sóc afeccionada a dades curtes i concretes que ajuden a comprendre moltes vegades situacions reals. Adjunto unes pinzellades de dades que fan pensar.

El cost de la SIDA a nivell mundial és 26.000 milions de pessetes diàries. Aquesta esgarriosa xifra, comprèn costos directes de tractament, prevenció i investigació, i els indirectes derivats de la absència de guanyos.

Les coses han canviat en el món feminista. Bety Friedan, fundadora i primera presidenta de la NOW, que definia la llar com «un confortable camp de concentració» del que la dona s'havia d'alliberar, ara diu que «el feminisme ha de preocupar-se de la família si no vol perdre la seva influència».

D'una estadística feta recentment en traïem aquestes dades:

l'any 1981 Espanya tenia un 25,6% de ciutadans en edat de 0-14 anys, un 63,1% de 15 a 64 anys i un 11,3 de 65 a més anys. El 1991 les xifres eren 19,5 de 0 a 14 anys, 66,7% de 15 a 64 anys i de 13,8 de 65 a més anys. Amb aquestes perspectives, si no es posa remei, es preveu per l'any 2000 un 14,4% de 0 a 14 anys, un 68,6% de 15 a 64 anys i un 17% de 65 i més anys. Les xifres fan pensar.

Tres milions i mig de morts a l'any són deguts a accidents o actes de violència, no a malalties, ho exposa així l'Organització Mundial de la Salut (OMS). I d'altres, en la mateixa proporció, queden amb incapacitat total. Si fóssim més conscients del valor d'una vida...

MONTSERRAT GUARDIOLA
ROVIRA
Girona

◆ Les Conferències de Sant Vicenç de Paül

Sr. Director:

En una carta al Director a C.C. núm. 718, signada per Francesc Baltó i Rovira, deia que a C.C. hi manquen coordinacions amb algunes institucions eclesials perquè informin de les seves activitats i n'enumera algunes. Això em féu adonar que mai no he vist cap referència en el setmanari sobre una institució que si bé no és eclesial, sí que té com a missió quelcom que està en la base de la caritat cristiana en apropar-se als pobres per ajudar-los materialment i espiritualment. Em refereixo a la SOCIETAT DE LES CONFERÈNCIES DE SANT VICENÇ DE PAÜL que fou fundada per Frederic Ozanam l'any 1833 a França, està estesa per tot el món i compta amb més de 800.000 associats que agrupats en parcel·les, que anomenen «Conferències» en els diferents pobles i ciutats treballen i tenen com un mitjà de la seva santificació aquest camp.

Amb la intenció de revitalitzar aquesta institució a la nostra ciutat de Reus, hem imprès un díptic que us acompanyo i que si us sembla bé podeu publicar esmenant, si cal, allò que no us mereixi el vist-i-plau.

RAMÓN ADZERIAS
Reus

◆ Reconeixement de la Conferència Episcopal Catalana

Sr. Director:

Al Concili de l'Església Catalana, entre tants altres temes d'interès pastoral adequat a la nostra cultura i a la nostra situació, detingudament i amb tot el respecte per als de dins i per als de fora d'aquesta cultura, també s'ha de mirar la realitat en la qual ens trobem immersos, procurant clarificar-la del tot i per a tothom. Perquè mentre es mantinguin embolics i situacions poc clares sempre suscitaran enfrontaments, pugnes i malentesos, si no fins odís i tot. I aquest clima no és evangèlic.

Quan el Sr. bisbe de Solsona, al·l'agost del 91, va proposar—cosa molt natural—la conveniència del reconeixement de la Conferència Episcopal Catalana, van esclatar les típiques reaccions espanyolistes de sempre, fins i tot involucrant-s'hi la política.

Coberts tots amb el mateix tapall de la pretesa unitat, o fins uniformitat, de poble únic, quan és totalment inventat, a la mínima que se'n vegi el propi rostre diferenciat—que és molt difícil d'ocultar, per no dir ja impossible, perquè hom és el que és i no una altra cosa diferent—ja hi som: «los separatismos y las discordancias de los catalanes», com si fóssim un poble essencialment conflictiu.

Mentre tothom, a dins i a fora de Catalunya, no acceptem què és *Espanya*, què no és i què pot ser amb la lliure voluntat d'uns

pobles que vulguin viure units—mai no unificats com a únic poble, i no per ideologia, sinó perquè no ho som—no hi pot haver comprensió per a les coses més naturals i planeres. I, és clar, amb aquest aclariment de «lo español» no s'hi han de buscar guanyadors i perdedors, sinó únicament guanyadors amb la veritat que fa lliures.

DANIEL JULIÀ RIBÉ i CALBET
Tortosa (Baix Ebre)

◆ Com ocupar els bancs de l'església

Sr. Director:

Em refereixo a la carta del Sr. Magi Ribera, del nº 714 de C.C. que suggeria la idea de numerar els bancs de l'església, perquè en tornar de combregar hi ha persones que tenen dificultat per tornar al seu lloc.

Al nostre poble, això no passa, perquè ja fa més de 15 o 16 anys que el rector que teníem ens exposà la seva idea, i sempre més ho hem fet així.

Surten pel mig els del primer rengle, i després de combregar, tornen pels laterals; quan han sortit els últims ocupants dels primers rengles, surt el primer ocupant del segon rengle, i tothom va seguint el mateix ordre. Pel mig de l'església va avançant sempre una filera de cada banda, davant del sacerdot sempre s'hi presenten dues persones, i pels laterals van passant d'una a una, i mai ningú no ha de dubtar, doncs, quan veu el rengle ocupat, si ella era la primera del rengle, ja sap que ha de passar al darrera.

El nostre capellà sí que ho va percebre, i només amb un dia n'hi hagué prou. Em sembla que no costaria gaire, si tothom fos més respectuós amb els altres, ¿no us sembla?

J. ALEMANY
Sant Martí de Tous

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....	21.892 Ptes.
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES. SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció..... Tel.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal nº.....
Nº. compte corrent.....
Població..... Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim, "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

VATICÀ

Visita pastoral del Papa a la Itàlia central

«No creieu en els falsos mestres!»

MACERATA.— Dos dies després de la seva arribada d'Espanya, Joan Pau II va fer la visita pastoral a la regió de les Marques i a la d'Úmbria central d'Itàlia.

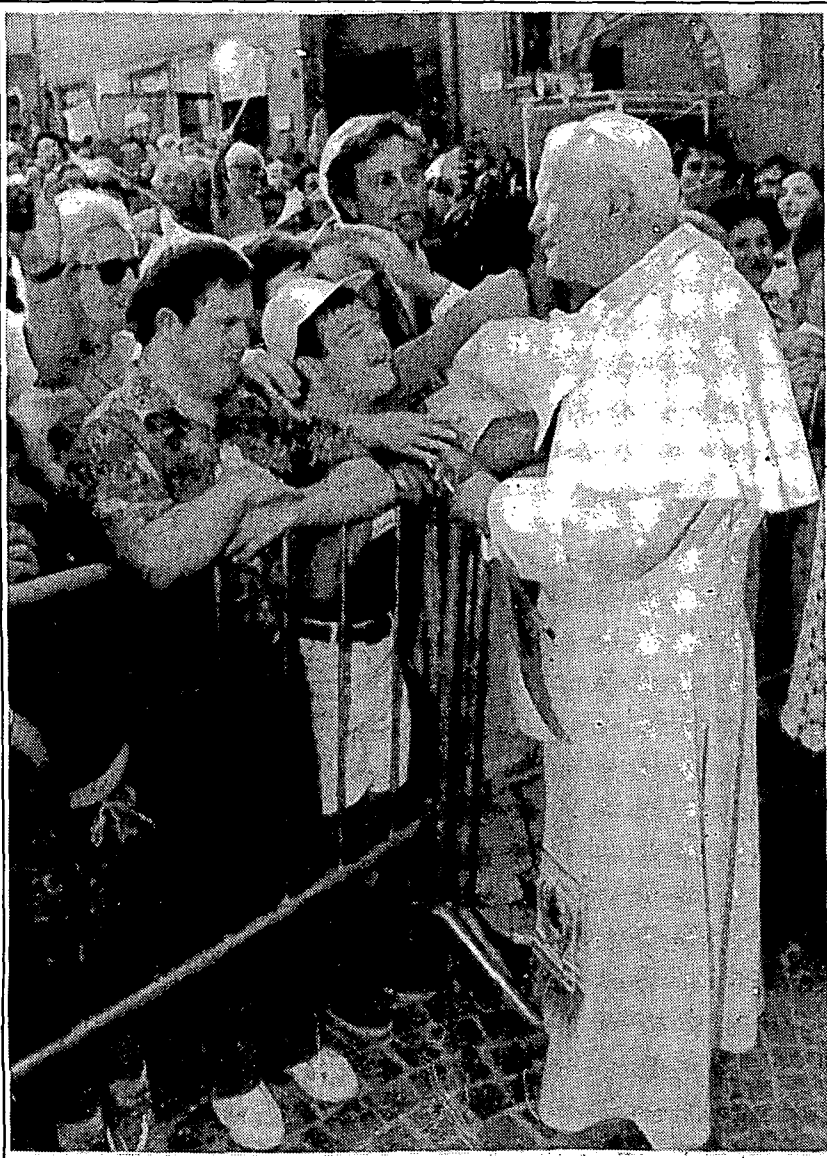
A Foligno, Joan Pau II va posar en guàrdia els joves contra les sectes, els moviments religiosos estrangers i els cercles dubtosos de l'irracional. «No creieu en els falsos mestres de la vida» digué el Papa després de la missa.

El Papa va subratllar a Foligno l'exigència d'un testimoni autèntic. «Els creients són cridats a ser una presència crítica davant de tot el que és imperfecte o erroni per servir la veritat sense por, ni dubtes. Es tracta d'un deure que l'Església té en particular envers les joves generacions, l'aspiració natural de la qual en un món nou no pot trobar una resposta plenament satisfactòria sinó és en el Crist que és l'única veritable novetat de la història».

Joan Pau II ha evocat l'exemple dels sants de la regió, sant Felicià, màrtir, sant Francesc d'Assís, amb el seu testimoni de pobresa i de despulament total i la beata Angela de Foligno amb la seva història de conversió i el seu itinerari espiritual.

El Papa va anar a una capella de muntanya al Gran Sasso, un dels pics més alts dels Abruzzi. A la seva homilia, Joan Pau II ha destacat que «amb el contacte amb la natura, amb la seva bonesa i la seva pau, (...) Déu ens parla i el diàleg amb ell restitueix el sentit de la nostra vida». Aturant-se breument sobre la pastoral de la diòcesi de l'Aquila, en la regió on hi ha el Gran Sasso, el Papa expressà el desig que les famílies cristianes siguin un veritable llevat en la societat i visquin la seva vocació d'Església domèstica.

A Macerata, el Papa va fer una crida a una nova evangelització per fer front a un desenvolupament inquietant del secularisme. El Crist ha de ser anunciat a les famílies, a la cultura i a la societat. Joan Pau II deplorà la lògica del consumisme i encoratjà a renunciar-hi i a la moderació. L'excés ha de servir a l'alleviament de les dificultats urgents al si de la

El Papa Joan Pau II saluda un grup de ciutadans solidaris durant una visita a Macerata el 19 de juny. Macerata és la població de naixement de Mateo Ricci, un jesuïta que treballà com a missioner a la Xina

seva pròpia societat i en dels països més necessitats. Als preveres i als religiosos, Joan Pau II els exigí un apropament total als valors cristians i un compromís generós pel proïsme.

A la tarda, el Papa va celebrar la missa a Macerata pels 25.000 peregrins que esperaven sortir a peu cap al santuari de Ntra. Sra. de Loreto, a 27 quilòmetres de distància. (APIC)

Vers una edició llatina típica del Catecisme de l'Església catòlica

Una Comissió interdicasterial on hi ha representats els diferents departaments de la Cúria romana, s'ha reunit recentment al Vaticà per examinar la difusió actual i les traduccions en curs del *Catecisme de l'Església catòlica*. Els membres de la Comissió han tractat el problema d'una edició del catecisme en llatí.

Presidit pel cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per la Doctrina de la Fe, la Comissió comprèn els secretaris d'aquesta mateixa Congregació, de la Congregació per al Clergat, els representants de l'Administració del Patrimoni de la Santa Seu i del Secretariat del Sinode de bisbes. Mons. Christoph Schönborn, bisbe auxiliar de Viena, també és membre associat d'aquesta Comissió amb motiu de la seva intervenció en la preparació del nou Catecisme.

Durant la seva recent trobada, els membres de la Comissió han pres especialment en consideració el problema d'una edició típica del *Catecisme* en llatí, mentre que la versió base, publicada la tardor passada, és en francès. La futura edició llatina servirà més endavant de referència per a totes les versions, incloses les que ja han estat publicades.

La Comissió continua mentrestant vetllant per la fidelitat de les diverses traduccions en curs. També es preocupa dels mitjans per assegurar una difusió més àmplia del Catecisme. (APIC)

Joan Pau II somia amb la Xina

«Al Senyor, jo confio també el meu viu desig de poder un dia trobar-me personalment amb aquells cristians», ha dit Joan Pau II en parlar a la comunitat catòlica xinesa. «Com m'agradaria que pogués ser aviat!» El Papa va expressar aquest desig a Macerata, on va posar la primera pedra d'un seminari fundat per la ruta neo-catecumenal, allí on va néixer el P. Matteo Ricci, un jesuïta que anà a evangelitzar la Xina al segle XVI. (La Croix)

Última fotografia del cardenal mexicà amb el Sant Pare

La sang dels testimonis també pot ser vessada en la pols dels carrers. Sense cap signe de glòria. Morir per un conflicte entre delinqüents traficants de mort, als quals s'ha exposat valentament en diverses ocasions. Així mor el cardenal Juan Jesús Posadas.

Un camí de normalitat, de lliurament, de servei, que sempre implica una actitud heroica. Aquesta actitud heroica sorgeix en la seva normalitat quan en el consistori del 28 de juny de 1991 el Sant Pare Joan Pau II el crea cardenal.

Ningú no podia preveure el misteri grandios i terrible, el misteri de la sang al qual el Senyor cridaria el cardenal uns anys després. (O.R.)

FILTRANT LA NOTÍCIA

Mercedaris: 775 anys per la llibertat

L'Orde de la Mare de Déu de la Mercè, fundat a Catalunya per sant Pere Nolasc, celebra enguany 775 anys de la seva existència. En el número 04 d'un full que editen els religiosos mercedaris a Barcelona amb motiu del seu VII centenari, un especialista, el pare Joan Devesa, exposa les notes més característiques del carisma mercedari:

—Imitació de Jesucrist, Redemptor; devoció a Maria, mare del Redemptor, mare dels captius i mare també dels redemptors; el servei a la fe catòlica, que es veu amenaçada en els captius i marginats; pràctica de la caritat misericordiosa, que inspira el quart vot dels mercedaris, i el profetisme d'un alliberament integral.

El carisma mercedari és actual: malauradament avui es fa palesa la pobresa desesperant, la drogodependència, l'alcoholisme, la prostitució, les presons inadequades, el despotisme totalitari, els ancians abandonats, els malalts desatesos, l'ateisme deshumanitzador, la ignorància, etc. Tot un camp immens per l'acció evangelitzadora, social i altruista dels mercedaris, religiosos, religioses i laics.

Sant Pere Nolasc, fundador d'aquest orde, als seus 25 anys—segurament el 1203—ja tenia fet «el gran negoci», esmerçà tot el substancial patrimoni familiar per rescatar 300 captius.

Nolasc passà la vida fent el bé, donant amor, prodigant llibertat, sembrant esperances, defensant la fe. Els qui segueixen ara les seves petges—els mercedaris—intenten viure aquest ideal, i s'er així portadors d'una herència molt compromesa i arriscada, però també estimada.

A Barcelona, concretament, els religiosos mercedaris, a més de regentar una parròquia a ells confiada, per una tradició d'anys i segles es lliuren a tasques pròpies del seu carisma específic: són molt estimats dels interns dels centres penitenciaris per la seva presència i solidaritat.

L'orde de la Mercè, amb set-cents anys d'existència, no ha perdut gens de la seva actualitat. Els seus membres són un testimoniatge i una invitació als joves que vulguin prestar un «voluntariat» alliberador.

■ Francesc Gamissans

**Un nou equip per a
«¡Buenos días nos
dé Dios!»**

MADRID.— S'està preparant el nou equip que realitzarà durant aquest segon semestre de 1993 el programa religiós de RNE, a Radio 1, «¡Buenos días nos dé Dios!», i que s'emet tots els dies de la setmana entre les sis menys cinc i les sis del matí. Forma part dels programes institucionals de l'Església Espanyola a RTVE. És, aleshores, la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social la que coordina aquest mini-espai, molt popular fins que fou relegat a una hora tan intempestiva com l'actual. (SIC)

**El quart viatge de
Joan Pau II a
Espanya en un
volum**

MADRID.— Ediciones Palabra ha inclòs en la seva col·lecció MS un volum que conté totes les al·locucions, discursos i homilies del papa Joan Pau II durant la seva estada a Espanya: Sevilla, Huelva i Madrid. El llibre va precedir d'una presentació del periodista i sacerdot, Jesús Urteaga. Potser per manca de temps no es distingeix amb tipus de lletra diferent el que constitueix pròpiament la paraula del Papa i la crònica comentari que la precedeix o segueix. Un bon record, sobretot per als qui novah poder seguir i escoltar tot el missatge pontifici. (C.C.)

ESPANYA

S'ha introduït la Causa de la seva Beatificació

El gitano Ceferino Jiménez i Malla, alies «El Pele»

BARBASTRE.— Monsenyor Ambrosio Echebarria en la carta dominical als seus diocesans, inserida en la publicació *Iglesia en Barbastro* (20-6-1993), informa que de l'Oficina Nacional per a la Pastoral dels Gitanos li ha estat sol·licitada la introducció de la Causa de Beatificació del gitano Ceferino Jiménez i Malla, conegut amb el sobrenom de «El Pele». Nascent en una localitat lleidatana l'any 1861, es casà a la parròquia de Sant Llorenç de la capital del Segre. A primers de segle, amb l'esposa i filla adoptiva, neboda aquesta de la muller, visqueren a Barbastre, dedicant-se al negoci de la compra i venda de caballeries.

Home d'honoradesa estimable, cristià a carta cabal, Ceferino Jiménez catequitzava els adolescents gitanos; freqüentment resava el Rosari la capella de la Casa Empar; era membre de l'Arxiconfraria dels Dijous Eucarístics i de l'Adoració Nocturna a la qual no faltava mai en les vetlles de tots els mesos. Participava als actes comuns del culte i a les processons.

A Ceferino, cristià exemplar, comunicador de la Bona Nova a gitanos i payos, integrat totalment a la ciutadania de Barbastre, va colpirlo enormement la tràgica envestida contra el cristianisme el juliol del 1936. Enfrontant-se a uns milicians en defensa d'un sacerdot —després assassinat— va ser detingut. Per aquestavallentia i perquè confessà la seva identitat de cristià i pel rosari que portava a la butxaca, l'empresonaren. I a primers d'agost l'afusellaren en el cementiri de Barbastre. Així acabaren els 75 anys de vida del gitano Ceferino Jiménez i Malla, missatge de la Bona Nova de l'Evangeli i màrtir de la fe.

A la carta pastoral de monsenyor Echebarria s'hi llegeix: «En iniciar la Causa de Beatificació es

«El Pele» feia catequesi als nens i adolescents gitanos

vol provar al tribunal que la diòcesi constituirà, la condició material de la seva mort. (...) El fet de declarar beat un cristià del nostre temps és satisfactori i joïós. És singular, i qui sap si únic en l'Església de l'entorn nostre, que sigui portat als altars un gitano, col·lectiu que viu marginat constantment. Si la Causa de «El Pele» arriba a prosperar, haurem donat un pas significatiu per la desitjada integració dels payos i gitanos.

■ Josep Massagué

**Temes d'estudi
organitzats per la
CONFER**

Les tècniques d'inadaptació social

MADRID.— La CONFER (Conferència espanyola de religiosos) ha organitzat pels dies 28 a 2 de juliol, en la seu de Madrid, un curs de tècniques auxiliars d'inadaptació social, en el qual ha inclòs temes sobre educació sexual, fonaments biològics de la conducta, relació d'ajut personal, dret penal, psicologia i treball amb inadaptats en el procés evangelitzador, on estudien la tasca del catequista, educador de la vida cristiana.

El professor Juan Carlos Carvajal tractà sobre el treball amb inadaptats en el procés evangelitzador, en què parlà sobre la vocació del catequista i la seva tasca evangelitzadora amb les persones no adaptades a la societat.

La Protecció de Menors, amb les competències del Tribunal tutelar de menors i la Llei orgànica del Poder Judicial, és un altre dels assumptes importants que s'analitzaren, així com el problema de les toxicomanies i la prostitució, estudiant els supòsits que són delictius i les irregularitats més freqüents. Tot això fou fet pel professor de Dret Penal, José Luis Segovia.

Així mateix, el professor Luis Vilchez parlà de la família i els seus problemes actuals, l'afectivitat de l'infant i de l'adolescent i el paper de l'educador, amb solucions des de la psicologia. (SIC)

Fets per la Pontificia Universitat de Salamanca

Dos cursos sobre mitjans àudio-visuals de comunicació

SALAMANCA.— La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social i la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Pontificia de Salamanca han organitzat a partir del 28 de juny fins al 2 de juliol, dos cursos d'estiu sobre els Mitjans àudio-visuals de comunicació. El primer fou una iniciació a la ràdio i el segon en el llenguatge àudio-visual: televisió i vídeo. La metodologia dels cursos ha estat teòrico-pràctica, utilitzant els mitjans que posseeix la Facultat.

L'objectiu del curs de Ràdio ha estat conèixer el llenguatge i les tècniques radiofòniques fonamentalment pels que desitgin preparar-se per participar en emissions radiofòniques. El professor que va fer el curs és Arturo Merayo, de la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Pontificia de Salamanca. S'estudiaren les funcions de la comunicació radiofònica, a més de realitzar proves de locució i dramatització. Producció, informatius, gravació i muntatges foren uns altres temes d'estudi.

El segon curs sobre mitjans àudio-visuals anava adreça a responsables i interessats en les televisions locals, en el maneig de la càmera, en el muntatge àudio-visual i en l'edició de vídeos, instruments importants per a l'evangelització.

Tractaren el llenguatge i guió televisiu, la infraestructura, el contacte amb la càmera i amb les editores: muntatge, plans, gravacions, visionat. A més, analitzaren els gèneres informatius en televisió i el tractament que se li pot donar a la informació. Els professors que feren el curs foren: Àngel Lozano i Pedro Sangro, d'aquesta Universitat salmantina. (SIC)

IV trobada nacional de 800 professors cristians

Han reflexionat sobre la contribució de la fe a la cultura

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.—

Vuit-cent professors cristians de tot Espanya, especialment de l'escola pública, es reuniren del 1 al 4 de juliol per reflexionar sobre la contribució de la doctrina catòlica a la societat i cultura espanyoles i europea. Amb el tema general «La Escuela, camino de fe y cultura» estudiaren les orientacions pastorals educatives de la Comissió Episcopal d'Ensenyament. Aquesta trobada ha estat organitzada pel Consell General de l'Educació Catòlica.

Segons Modesto Romero, director del Secretariat Episcopal d'Ensenyament, aquesta trobada nacional de professors «pretén posar en pràctica la Pastoral educativa de l'Església en l'àmbit escolar, a través de les diòcesis, parròquies i col·legis». L'objectiu és una presa de decisions per establir la Pastoral educativa

en els centres públics d'Ensenyament.

Durant els quatre dies que durà la trobada els ponents foren: el filòsof Julián Marias, que parlà sobre «les preguntes més radicals en les arrels culturals» i Agustín Dosil, catedràtic, que va oferir la seva visió sobre «La Pastoral educativa de l'Església».

El dia 4 de juliol a la tarda, darrera jornada de la reunió, va estar dedicada a l'Apòstol Santiago, amb un pelegrinatge fins a la catedral de Santiago i ofrenes dels participants al patró d'Espanya en aquest Any Sant Compostel·là.

Els assistents intentaren obtenir conclusions, a través de les sessions de treball en grups, per comprometre's amb la Pastoral educativa de l'Església en els seus centres de treballs i com fomentar el diàleg entre professors de diferents diòcesis. (SIC)

FRANÇA

Augmenta la fe en Déu entre els joves

PARÍS.— En un sondeig realitzat a joves francesos, d'edats compreses entre els nou i els divuit anys, publicat a la revista *Signes des temps*, i en el qual s'intentava trobar la relació de la joventut amb Déu, l'oració i la fe, ha quedat demostrat l'espectacular augment que ha experimentat el fet religiós entre la joventut francesa.

Entre les dades més interessants que s'hi reflecteixen en aquesta enquesta, hi ha l'important augment que, pel que fa a altres èpoques, ha tingut la creença de l'existència de Déu, i un 89 per 100 afirmen que si Jesús vingues avui de nou al món, s'oposaria amb especial prioritat a la violència que hi ha en tots els àmbits de la societat.

Una altra de les respostes més significatives se centra en l'ús de l'oració, en el qual el 51 per 100 dels enquestats afirma que la utilitza —o que la ha utilitzat— en algun moment.

Quant a la millor definició del missatge cristià, un 32 per 100 afirma que és la solidaritat amb els més pobres i el 46 per 100 precisa que el que cal fer és resoldre els problemes de misèria i violència. (V.N.)

Un nou rector pel santuari de Lourdes

LOURDES.— El P. Michel de Roton, de 61 anys, substitueix el P. Joseph Bordes per guiar la pastoral del santuari de Lourdes. Després de 15 anys passats al davant de l'equip de capellans, el P. Bordes ha desitjat a posar-se a disposició del bisbe de la diòcesi per un altre ministeri.

El 1971, el P. de Roton ja havia estat nomenat rector del santuari maria. Tenia aleshores 39 anys i va ocupar aquesta funció fins al 1977. Havia buscat de posar en pràctica les grans intuïcions i decisions conciliars. «Una obra que el P. Bordes ha desenvolupat després considerablement», ha subratllat.

Capellà de l'Església Santa Bernardeta a Tarbes, després responsable diocesà de la catequesi i de la formació permanent, el P. de Roton ha acollit la recent proposició de Mons. Sahuquet, bisbe de la diòcesi, amb sorpresa. «Jo no imaginava ser cridat a Lourdes», ha confessat. El seu desig profund és el de sempre: «Jo crec necessari ajudar els peregrins a esdevenir cristians ben conscients de les seves tries en el compromís i actius pel servei de la missió.»

El nou rector prendrà oficialment les seves funcions el 20 d'agost. D'aquí allà, desitja adaptar-se al ritme de Lourdes i els pelegrinatges per millor comprometre's en la pastoral del santuari. Prop de cinc milions de peregrins i de visitants són acollits cada any al santuari internacional on hi treballen permanentment uns trenta preveres-capellans i uns 300 laics.

■ François Vayne

BENIN

El bisbe Souza abandona responsabilitats polítiques

COTONOU.— Mons. Isidore de Souza, arquebisbe de Cotonou, ha dimitit de les seves responsabilitats polítiques al si de l'Alt Consell de la República de Benin. En *La Croix du Bénin* del 4 de juny, ha explicat la seva decisió: «El Sant Pare després de la seva visita (el febrer), m'ha demanat que em retirés aviat del meu compromís directe en la política. L'obediència al Sant Pare és el

Monsenyor André Muaca analitza tres realitats del seu país

ÀFRICA

La guerra civil, els militars i l'Església

L'arquebisbe emèrit de Lwanda, a Angola, Eduard André Muaca, ha viatjat a Espanya per parlar de la situació de violència que hi ha al país en general i a l'Església anglesa en particular. En una entrevista concedida al SIC, relata, a més, la seva visió sobre el proper Sínode Africà.

En línies generals, Mons. Eduardo André va descriure la manca d'informació sobre l'Església a Angola i els seus problemes: «Pocs saben que la gairebé totalitat dels convents contemplatius d'Angola foren fundats per religiosos i religioses espanyols. La presència de missioners i missioneres de vida activa és molt marcada. Però la indiferència que es nota en els mitjans cristians pel que fa a l'Església d'Angola es deu a la manca d'informació global. El silenci dels mitjans informatius s'uneix a l'accentuació només dels esdevinents negatius. L'únic que alguns saben és que a Angola hi ha guerra.»

L'arquebisbe angolès Eduardo André, pensa que hi ha tres realitats que han de ser analitzades alhora: la guerra civil, la situació militar i la situació de l'Església. Segons explica «la guerra d'Angola va començar l'any 1961 amb l'aixecament del poble contra la domini portuguès. Va estar marcada per assassinats, infants abandonats que l'Església recollia i educava, presons i exili de sacerdots anglesos molt qualificats. Malgrat tot, fou l'època de major expansió econòmica.»

La guerra ja ha costat 500.000 vides

Tres moviments antagònics participen en la guerra d'independència, marcats per revalorat històriques, ètniques i culturals. Els manteniments d'aquesta guerra ha costat ja la xifra de 500.000 vides i de 700.000 mutilats. Els danys en el camp social, com en totes les guerres, són incalculables.

«Angola —afirma l'arquebisbe— és un país escandalosament ric en recursos i amb potencialitats incalculables, que podia alleugerir els problemes de la fam. Però, alguns països, i Espanya és un d'ells, s'emporten tot o part per als seus mercats per mitjà de contractes secrets i injustos.»

Primer país austral a rebre l'Evangelí

Quant a la situació de l'Església recalca que «Angola fou el primer país austral a rebre l'Evangelí portat pels missioners portuguesos el 1941.

La primera evangelització va durar 400 anys, de la qual gairebé només queden algunes esglésies, com l'Orde Terciari de Sant Francesc o la santa Casa de la Misericòrdia. Si n'haguessin tingut cura els ordes religiosos del nostre país seria el més catòlic d'Àfrica.

La segona evangelització començada pels pares del Sant Esperit i membres d'altres

motiu determinant de la meua dimissió.» «Mai no he tingut cap ambició política, ha subratllat l'arquebisbe. Tampoc no en tinc avui. El meu únic criteri ha estat de comprometre'm al servei del meu país per obediència a la Providència.» Ell ha fet una crida als cristians laics compromesos en la societat perquè actuïn conforme a les exigències de la seva fe. (La Croix)

Monsenyor Muaca: «Tres moviments antagònics participen a la guerra, marcats per rivalitats històriques, ètniques i culturals»

instituts religiosos i sacerdots diocesans espanyols, portuguesos i anglesos presenta el següent resultat:

Els catòlics són 9 milions en una població de 15 milions d'habitants. «Després de la independència política, l'Església d'Angola va començar a caminar pel seu propi peu revelant una vitalitat sorprenent. El 1975, any de la independència, hi havia 173 religioses angleses. Actualment n'hi ha 900. Els seminaristes de teologia i filosofia mai no havien traspassat la xifra de 130, com a màxim, ara puja a 400. La ciutat de Lwanda té, a més, deu mil infants en catequesi.»

15 diòcesis i 17 bisbes

«Els bisbes i els catòlics i seminaristes orientats per ells s'oposaren activament al règim marxista, al tenaç ateisme militant. Hi ha màrtirs en sentit canònic. Angola té

actualment 15 diòcesis i 17 bisbes, 14 dels quals anglesos i tots formats pels missioners de l'Esperit Sant des de les primeres lletres. L'Església, ni abans ni ara, està amb els braços creuats davant la brutal tragèdia que pateix el poble d'Angola», afirma Mons. Eduardo André.

«Volem encarnar els valors evangèlics com a africans»

Preguntat pel proper Sínode africà, anunciat per 1994, digué: «no hem de perdre de vista la tradició, la doctrina de l'Església catòlica, tal com el Senyor ens l'ensenyà i la transmeten els nostres pares. Per això, cal pensar que els africans volem un Sínode per encarnar els valors evangèlics com a africans, no a la manera africana. Viure com a africans és fer baixar l'Evangelí fins a fer-lo més íntim del cor i de la cultura africana. (SIC)

Quatre són catalans

Ordenació de 24 capellans de l'Opus Dei

Els quatre catalans: Ignasi Durany, Ramon Nubiola, Jordi Balcells i Josep Ribot

ROMA.— El bisbe Mons. Álvaro del Portillo, prelat de l'Opus Dei, va conferir el presbiterat a vint-i-quatre diaques de la prelatura de l'Opus Dei, el passat dia 13 de juny. La cerimònia tingué lloc a la basílica de Sant Eugeni, a Roma, amb la presència de milers de convidats, entre familiars i amics dels nous sacerdots.

Els nous capellans provenen de tretze països, quatre nascuts a Catalunya: Ramon Nubiola, enginyer de camins, de 38 anys; Jordi Balcells i Canela, economista de 41 anys, fill de l'arquitecte Santiago Balcells Gorina i nebot del metge i escriptor Alfons Balcells Gorina; Ignasi Durany i Pich, enginyer industrial, de 28 anys; i Josep Ribot i Margarit, advocat de Sabadell, de 31 anys.

L'Opus Dei fou fundat l'any 1928 pel beat Josepmaria Escrivà (1902-1975), i és una prelatura personal, d'àmbit universal, a la qual pertanyen uns 75.000 laics. Els preveres de la prelatura, que són prop de 1.500 en l'actualitat, surten sempre dels laics que ja pertanyien a l'Obra. Hi ha centres de l'Opus Dei a 47 països del món. (CC)

BARCELONA

• **LA VEU DE L'EVANGELI:** TEL. (93) 415-66-16. - Servei telefònic del Secin, que permet escoltar un comentari enregistrat de l'evangeli dominical, d'un màxim de tres minuts de durada, adreçat a tota mena de persones. En faran els comentaris: del 12 al 25, Mn. Joan Palet, de l'església de Montalegre; del 26 al 8 d'agost, Mn. Josep Llauredó, rector de Sant Francesc de Pàola, i del 9 al 29 d'agost, Mn. Joan Rovira, rector de Sant Andreu de Llavaneres. A més del servei inicial, en castellà, «Teléfono del Evangelio»: (976) 44-45-46 o bé 44-55-55 (des de Saragossa), n'hi

ha un altre en castellà des de Donostia/Sant Sebastià, al núm. (943) 47-33-00, i també en euskera, al 47-33-11.

• **ASSOCIACIÓ DE SANT ENRIC.** - Constituida per totes aquelles persones que duen el nom del sant, celebra la diada patronal **dimarts 13**, amb l'eucaristia que tindrà lloc a les 20h, a l'església de Maria Auxiliadora (c/ Sepúlveda 68, 08015 Barcelona).

• **DIADA DEL CARME AL MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.** - Celebració de la solemnitat de la Mare de Déu del Carme, **divendres 16**, per aquesta comunitat de monges carmelites (c/ Panamà 12, 08034 Barcelona): a les 18.15h,

vespres, i a les 19h, solemne eucaristia.

• **CICLE DE MÚSICA CLÀSSICA A LA COLÒNIA GÜELL.** - Comença, a la cripta d'Antoni Gaudí, el **divendres 16**, a les 21h, amb la participació de la Polifònica de Puig-reig, segons informa la parròquia del Sagrat Cor.

• **RESIDÈNCIA SACERDOTAL SANT JOSEP ORIOL.** - Amb motiu dels 25 anys de presència de les Gnes. Hospitalàries de la Santa Creu al servei dels sacerdots jubilats, dissabte 17, a les 10.30h, concelebració solemne d'homenatge i acció de gràcies, presidida pel cardenal Narcís Jubany, a la capella de la mateixa residència (c/ Joan Güell 200, 08028 Barcelona), seguida d'una trobada fraterna festiva al pati-jardí.

• **PROCESSÓ MARINERA DE LA MARE DE DÉU DEL CARME.** - Convocada per l'Apostolat del Mar i per tots els pescadors per al **dissabte 17**, a les 17.30h, a la plaça Sant Miquel i a l'explanada nova del port de Barcelona.

• **ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA BEATIFICACIÓ DE LA M. NAZÀRIA-IGNÀSIA.** - A més dels actes celebrats el dia 7, amb motiu de l'aniversari d'aquesta primera beata de Bolívia i

d'escaure's el 50 anys de la seva mort, **diumenge 18**, a les 11h, celebració de l'eucaristia en acció de gràcies, a la capella del Centre de formació professional Santa Maria dels Apòstols (c/ Pere IV 562, 08019 Barcelona), de les Missioneres Creuades de l'Església.

• **«LES DONES TRENQUEM EL SILENCI.»** - Jornades de reflexió teològica organitzades per Col·lectiu de Dones en l'Església, del **19 al 23 de juliol**, a la Llar Marista Champagnat (Av. Catalunya 35-47, 08392 Sant Andreu de Llavaneres). Informació: tels. 699-03-97 i 699-02-88, de Rubí; 437-53-82, de l'Hospitalet de Llobregat, i 203-54-80, 203-25-09 i 218-14-56, de Barcelona.

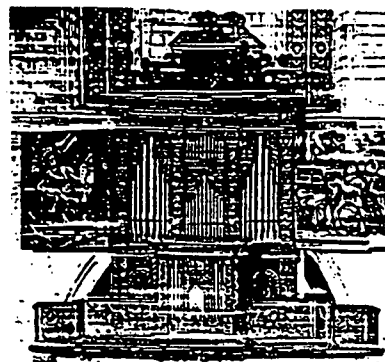
• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A HOMES.** - A Caldes de Montbui, dirigits per un P. Cooperator Parroquial de Crist Rei, del 19 al 24 de juliol, o bé del 9 al 14 d'agost (de les 20h del primer dia a les 18h del darrer), a la Casa Nostra Senyora de Montserrat. Informació: tel. 865-00-96.

SOLSONA

• **AVIÀ: FESTES DEL SEGAR I DEL BATRE.** - Amb un ampli programa d'actes, els dies **17 i 18 de juliol**, que comprèn el

concurso de cuinats (cuina del confitat) i el de pintura ràpida, organitzats per l'Ateneu d'Avià. Informació, al Ajuntament: tel. 823-00-00.

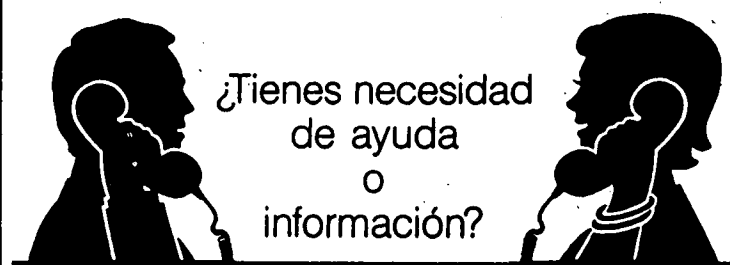
TARRAGONA

• **XIV CURS INTERNACIONAL D'INTERPRETACIÓ DE MÚSICA IBÈRICA ANTIGA PER A ORGUE.** - Se celebra a Montblanc/Torredembarra, del **20 al 29**, sota la direcció de Josep Maria Mas i Bonet, catedràtic i organista. Per a més informació: tel. 77-37-99.

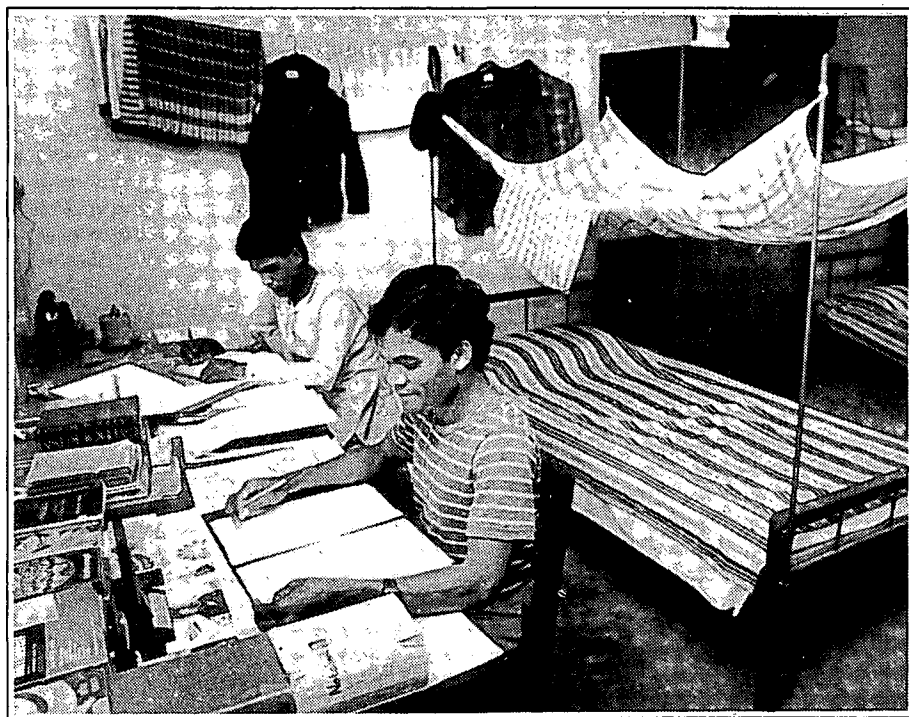
AVÍS IMPORTANT

A partir del dia 19 de juliol, l'horari de l'administració del setmanari serà de 9 a 14 i de 15 a 17 hores. Preguem, doncs, a totes aquelles persones que hagin de fer consultes o comunicacions de tipus administratiu, que les facin dins de l'horari esmentat.

Llámanos y hablaremos del Cáncer
(93) 323 44 27

Un servicio anónimo de la Asociación Española contra el Cáncer
Junta Provincial de Barcelona

Són ja 830 els Seminaris de les Esglésies del Tercer món en els quals 82.000 joves es formen per a ser sacerdots. Les comoditats no són la nota característica d'aquests seminaris; sí l'austeritat i la pobresa. El Seminari Nacional de Dacca, a Bangladesh, és un seminari sobresortint en aquesta orientació.

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIU: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Bisbe, 5

17004 Girona
C/. Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25280 Solsona
Bisbat

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2. 1er. 2a.

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

08500 Vic
C/. Santa Maria, 1

43500 Tortosa
Bisbat

FINESTRAL DE LA CARITAT

Vacances i... paga doble

Tots els qui treballem tenim dret a unes merescudes vacances i a la paga doble però des de la solidaritat i tenint en compte que hi ha molts conciutadans que viuen amb l'angoixa de no poder pagar el lloguer, la llum, l'aigua... és a dir, el més bàsic, potser podríem reduir una mica les despeses de les vacances i així fer possible que unes quantes famílies poguessin passar l'estiu sense vacances però sense tanta angoixa. ¿No creieu que val la pena i nosaltres passariem les vacances sentint-nos més feliços?

17.93.— Matrimoni amb cinc fills petits. No tenen feina i han esgotat les prestacions. Els ajuden però deuen lloguers, llum i aigua. Per evitar el desnonament els fan falta 65.800 ptes. (No es cobrí en l'anterior finestral).

18.93.— Home sol que cobra la pensió social. No pot pagar la pensió on dorm i menja. Deu dos mesos de pensió i li fan falta 30.000 ptes. (No es cobrí en el finestral anterior).

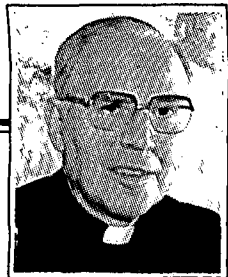
19.93.— Matrimoni gran que viuen d'una petita pensió. El marit ha sofert una operació de càncer bucal i necessita una pròtesi dental que no pot pagar. Li fan falta urgentment 70.000 ptes.

20.93.— Matrimoni amb un fill. El marit està malalt i ella està dependent de l'ajuda social. Tenen deutes acumulats de lloguer, llum i aliments. Necessiten urgentment 70.120 ptes.

21.93.— Dona separada amb tres fills petits. El marit no li passa res per alimentació i viuen d'unes hores de feina que fa la mare. Té deutes de lloguer i aliments per valor de 29.000 ptes.

22.93.— Família amb 6 fills. Han trobat un pis però han de pagar el posar el comptador de la llum i els tres mesos per l'entrada. No tenen feina de moment i no poden pagar-ho tot. Els fan falta amb urgència 67.900 ptes.

Donem les gràcies a les persones que han cobert els Finestrals anteriors. Els donatius poden fer-se a: CAIXA TARRAGONA, Oficina de la Plaça Imperial Tàrraco, 6 Tarragona C/C. 2527-2 o a Càritas Interparroquial de Tarragona, Avda. Prat de la Riba, 35 - 43001 Tarragona.

FETS I CRITERIS

Turisme i vacances

Actualment el turisme ha assolit una amplitud extraordinària i, al mateix temps, una fesonomia ben característica i universal. En bona part, aquesta expansió creixent del turisme coincideix amb la generalització de les vacances, principalment en el temps estiuenc.

Les vacances signifiquen una llarga interrupció del treball, la qual cosa suposa gaudir convenientment del repòs per recuperar les forces físiques, corporals i espirituals. Per a moltes famílies això significa deixar el domicili de la ciutat i anar a la muntanya o al litoral. Aquest canvi d'ambient afavoreix la distracció, l'espontaneïtat, la llibertat i també l'establiment de nous contactes i l'intercanvi de noves situacions i experiències.

Ja és conegut el tòpic que reposar no vol dir pas no fer res, sinó canviar d'ocupació, tenir més temps per a la lectura, per a la música, per passejar o bé per distreure's amb jocs o amb algun esport. Tot plegat pot ajudar molt que la persona trenqui el ritme excessiu del treball, que estigui relaxada i que recuperi el seu equilibri interior.

Pensem que l'equilibri interior necessita de l'embolcall normal del silenci exterior. Podem aplicar a aquest tema allò que deia Pasqua: De la mateixa manera que les profecies no s'entenen fins que no es compleixen, així les proves del recolliment i del silenci no es fan entenedores sinó a aquells que les coneixen per experiència.

El turisme permet conèixer altres ciutats, altres països i altres cultures. El turisme és, avui, un instrument privilegiat per a l'educació de les per-

sones i dels pobles, perquè augmenta el cercle del nostre coneixement i ofereix l'oportunitat de dialogar amb gent de mentalitat ben diferent.

El qui viatja passa de la ignorància i de la indiferència a la comprensió i a la simpatia, a condició que s'obri als altres i que els miri amb una actitud de benvolença. Quan es fa aquest pas s'adquireix un coneixement més global de la realitat i de les persones, i cauen molts prejudicis que són fruit, la majoria de les vegades, d'explicacions o d'experiències parcials.

Ara que ens preocupa la unitat europea, hem de considerar que el turisme és un bon instrument per sensibilitzar-nos en el coneixement dels pobles i de les cultures d'Europa. Tant per als turistes com per a nosaltres, l'experiència del turisme ens dona moltes ocasions per conèixer de prop els individus dels diversos països d'Europa.

Hi ha diferència de sensibilitat entre els països del Nord i els del Mediterrani; de la mateixa manera que a l'interior d'un mateix país hi ha diferències entre la gent del litoral i la de la muntanya, entre la del món rural i la de la ciutat.

Tant el turisme com les vacances són situacions que exigeixen la seva ascensió en diferents aspectes, com són la necessitat d'obrir-se a realitats noves, l'esforç d'adaptació, el domini d'un mateix i la recerca d'equilibri moral i espiritual en les provisionals situacions de la vida.

■ † Ramon Torrella i Cascante

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Façana de la nova residència per a senyores grans de Vinaròs

«Casa de cases»

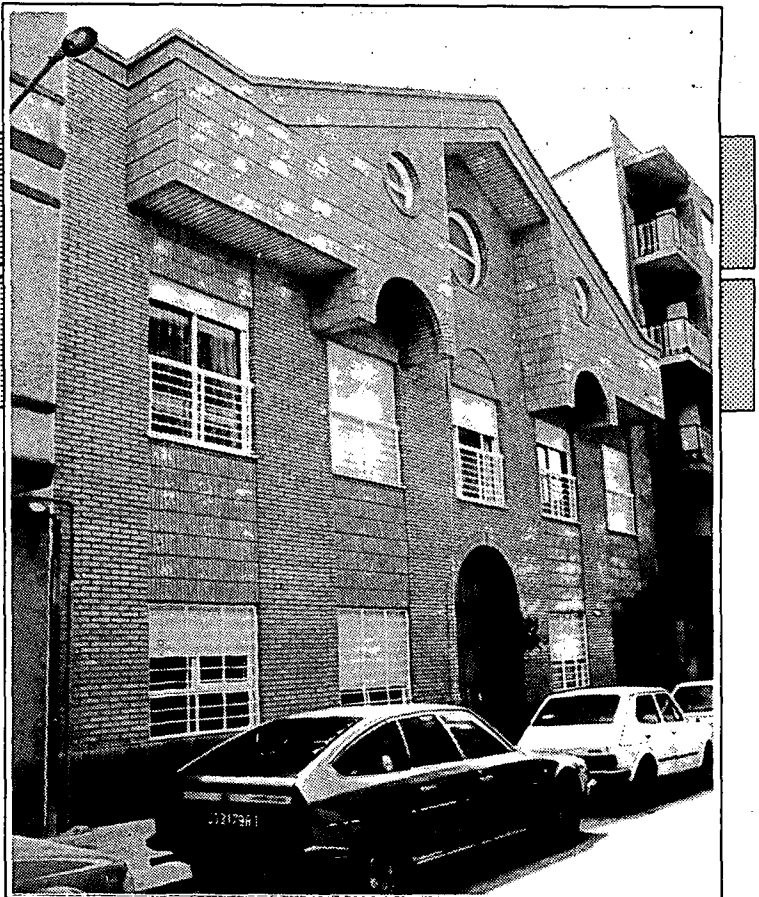
TORTOSA

VINARÒS.— El 31 de maig el bisbe diocesà inaugurarà una residència per a senyores grans. La regenten les religioses Angèliques.

Concelebraren l'Eucaristia 16 preveres i voldríem destacar un pensament de l'homília episcopal: és sorprenentment audaç que en temps de crisi i deserció amb manca de vocacions consagrades, unes religioses decideixin prestar un servei per tal de donar un caliu familiar i cristià.

Un detall significatiu és que cadascuna de les residents ornamenta l'habitació amb aquells mobles i quadres que va estimar quan vivia en la intimitat i independència. Segons un article del rector de la parròquia de Santa Magdalena, el nou edifici situat vora el mar és com «una casa de cases».

■ J. Blanc i Bahima

Canvis a millor

«¡Anem junts a Lourdes!»

TORTOSA.— Aquest títol respon a la invitació difosa en el programa de l'Hospitalitat de Ntra. Sra. de Lourdes. El bisbe Lluís raona el canvi de dades, que a més a més de pelegrinar en autocars i no en la Renfe, com fins ara, té avantatges de fons. «Aquest any anem a Lourdes el mes de juliol, en lloc del mes de juny. Aquest canvi es deu a dos motius molt joiosos. El mes de juny el papa Joan Pau II canonitzà Enric d'Ossó i Cervelló. La nostra diòcesi té un nou sant... El segon motiu és facilitar que els joves de l'Hospitalitat puguin participar en la peregrinació. Ells volen anar a Lourdes i van demanar que els dies fossin més oportuns. Tots estem contents que la Mare de Déu de Lourdes cridi els joves a formar part de l'Hospitalitat. Aquesta, amb joves, té futur».

El pelegrinatge el presidirà per primera vegada el Sr. Bisbe de Tortosa. Es desenvoluparà dels dies 12 al 16 de juliol. Com sempre una dotzena de sacerdots seran també els animadors de les jornades, juntament amb els responsables de l'Hospitalitat a nivell diocesà i arxiprestal.

■ J.B.B.

«El Consiliari com a engrescador dels equips»

GANDESA.— El propassat 17 de maig es reuniren en el saló parroquial de l'arxiprestal de Gandesa, 12 consiliaris del sector, a més a més del consiliari general, Pare Josep Massana i la presidència del bisbe Lluís.

El tema estudiat fou el que encapçala aquesta breu crònica.

La fotografia recull el dinar de germanor que compartiren tots en la llar del matrimoni Rulduà-Mata, responsables del sector. Els acompanyaren també el matrimoni Manzanilla-Blázquez de la Comissió permanent.

■ J.B.B.

Important homília del Sr. Bisbe de Vic a Ripoll

«Cal un esforç mancomunat per elevar el nivell moral del nostre poble»

(ve de portada)

VIC

Durant la seva homília el Dr. Guix, després de precisar el sentit de la dedicació d'una «església» i de glossar el significat d'aquest terme, digué que «és suficient de recordar que la nostra nacionalitat té les seves arrels en aquest monestir i aquí el nostre poble té la seva casa pairal i aquí reposen els ossos dels nostres comtes i aquí hi hagué durant força temps el focus religiós i cultural més eminent de Catalunya i aquí una comunitat benedictina —mare del cenobi montserratí— fou, durant segles, exemple de fe, de treball i de cultura, i hi cantà les lloances al Senyor i a Santa Maria i aquí començà l'amorós regnat de la Mare de Déu sobre la nostra pàtria».

Referint-se a la situació actual del nostre país, el bisbe de Vic digué: «Tots desitgem una Ca-

talunya cada vegada més "rica i plena". Això demana i exigeix naturalment que augmenti el seu potencial tècnic i econòmic i el ritme de la seva indústria, del seu comerç i de la seva agricultura i ramaderia, que creixi el nivell de vida i millorin les possibilitats de benestar de tots els qui viuen a Catalunya. Però cal que aquest progrés no sigui mai a costa dels seus valors més elevats; cal que l'esperit aleni vigorós a casa nostra i no es quedi mai reduït a pigmeu en la seva dimensió més íntimament humana, transcendent, sobrenatural i eterna. Cal estroncar aquesta fuga persistent de valors que es dona com a conseqüència de l'atac constant de què es fan objecte — en forma de burla, de crítica virulenta, de caricatures iròniques— institucions importants de la vida social: la família, el govern, les lleis, la religió, l'Església, l'administració de la justícia, etc. Aquesta acció deletèria, sobre tot quan es presentada i ampli-

ficada pels mass media, va descalçant els fonaments i corcant les parets mestres de l'edifici social inciten a la violència, atien el foc del sexe, promouen el consum de l'alcohol i del tabac, agreugen l'espiral del consumisme...»

Hem d'enriquir moralment Catalunya

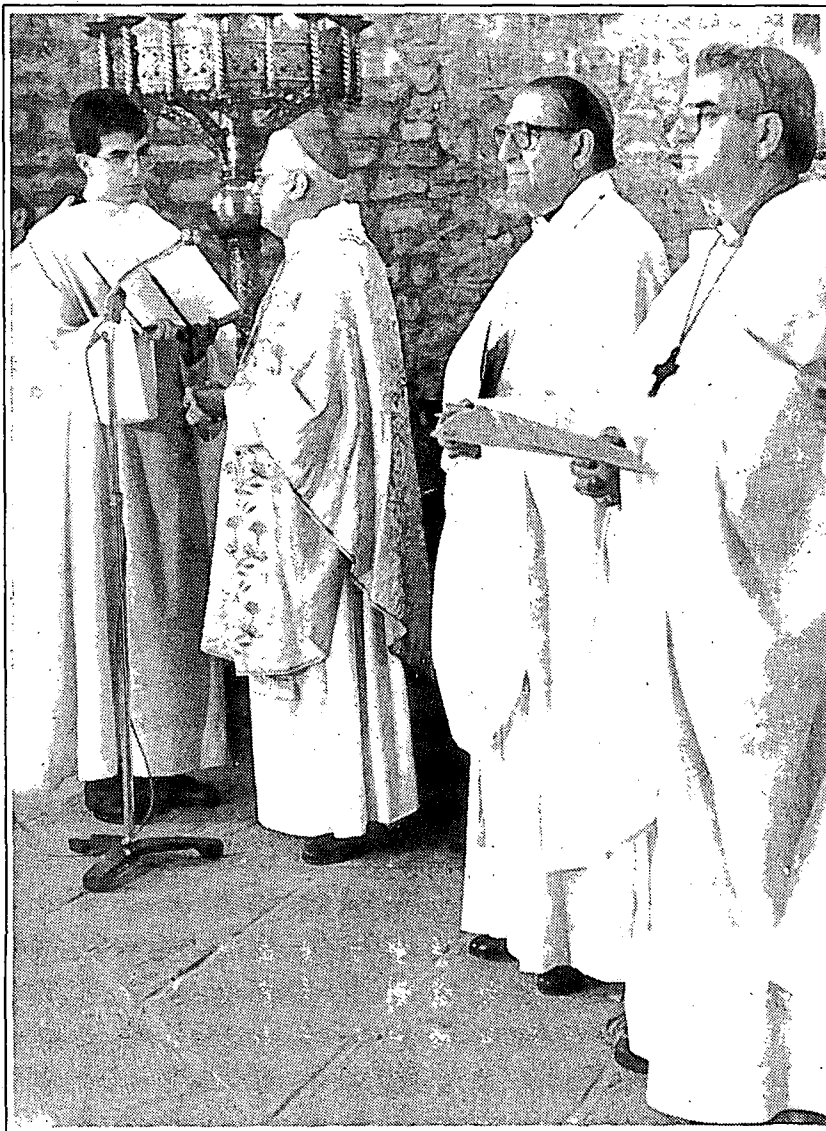
«Cal un esforç mancomunat de les persones i de les institucions per elevar el nivell moral del nostre poble, començant per millorar el seu llenguatge, tan sovint pobre i incorrecte i moltes vegades també groller i fins i tot blasfem, i envigorint el seu civisme força mancat de sentit social.

Si volem enriquir moralment Catalunya, hem de maldar per tenir unes famílies més consistentes, que no s'esquerdin i s'esfondrin amb tanta facilitat; hem d'assolir un índex més alt de natalitat, que eviti el suïcidi col·lectiu del nostre poble, cada dia més vell i més reduït; hem de fomentar l'estimació del treball i la il·lusió per l'obra ben feta, sense caure en la folia de viure per treballar en comptes de treballar per viure; hem de posar l'afany de la nostra societat i dels qui la integrem molt més en el ser que no pas en el tenir; hem de forjar una vida més tancada als plaers embrutidors i deshumanitzants i més

oberta a l'autèntica alegria; hem de fomentar un ambient de respecte als altres, especialment a la gent gran i als infants, als disminuïts físics i psíquics, educant-nos progressivament en l'amor preferencial pels més pobres i necessitats; hem de treballar tots plegats per fer una vida més humana i ètica (on

regni la veritat, la pau, la justícia, la solidaritat) i més amada de transcendència o, almenys, més oberta a aquesta dimensió».

El Sr. Bisbe cloqué la seva homília convidant a un treball per la justícia social i la solidaritat a Catalunya.

D'esquerra a dreta, el Dr. Josep M. Guix, que presidi la celebració; el Dr. Antoni Deig, bisbe de Solsona i Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona

L'Arquebisbe Ramon Torrella, intervingut quirúrgicament

BARCELONA.— L'Arquebisbe metropolità de Tarragona, Ramon Torrella, va ser intervingut quirúrgicament a la Clínica de la Sagrada Família, de Barcelona, el propassat dimarts, 6 de juliol. La intervenció, realitzada pel Dr. Ramon G. Serrate, estava motivada per un problema urològic que, des de fa temps, afectava el pacient.

L'estat de salut del prelat, segons una nota que l'esmentat cirurgià va fer pública el mateix dia, després de la intervenció, era «totalment satisfactori».

«Catalunya Cristiana» desitja la ràpida recuperació de Mons. Torrella.

● C.C.

Hora-3 aprova el pla triennal centrat en l'evangelització

BARCELONA.— Uns setanta responsables del moviment Hora-3 van aprovar íntegrament la proposta del nou pla triennal 1993-96, que es desenvoluparà sobre la línia de fons de «l'opció evangelitzadora del moviment, avui, entre els joves». L'esdeveniment va passar durant la Xarxa (trobada) General Extraordinària del darrer cap de setmana de juny, en la qual, també es va designar a Assumpta Ràfols com la nova Coordinadora General.

El projecte que es posarà en marxa a partir del curs que ve, té l'arrel en un punt del pla anterior que demanava més atenció als joves que no estaven en el moviment. Alhora, significarà un esforç per equilibrar el treball fet en un dels dos pilars d'Hora-3, ja que afiançat l'aspecte pedagògic, ara calia, segons fons del moviment, treballar més l'evangelització.

D'altra banda també es va escollir Assumpta Ràfols nova Coordinadora General en substitució de Teresa Cortina, que deixa el càrrec després de tres anys i d'haver estat la primera laica dedicada a temps complert al moviment. Assumpta Ràfols no pendrà el relleu fins a la Xarxa de setembre, en què s'aprovarà també el projecte de curs corresponent a la primera part del nou pla triennal, i el Projecte Educatiu d'Hora-3.

■ Guillem Farré

Mossèn Modest Prats, professor de la Universitat i mossèn Pere Domènec, rector de Banyoles

Dos capellans signen la carta demanant la Conferència Episcopal Catalana

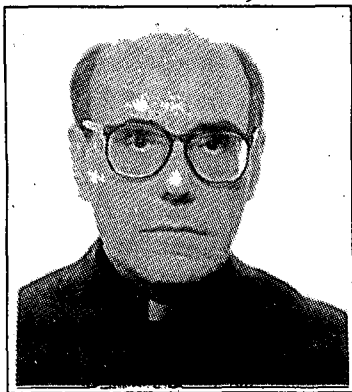
GIRONA

Mossèn Modest Prats, professor de la Universitat de Girona i rector de Medinyà, i mossèn Pere Domènec, rector de Santa Maria de Banyoles, han signat la carta que divuit capellans de totes les diòcesis catalanes han enviat a la resta de preveres del Principat, demanant-los que facin campanya a favor d'una Conferència Episcopal, autònoma de l'Espanyola. Segons ha manifestat mossèn Pere Domènec, no es van recollir més signatures per raons de rapidesa en elaborar i trametre l'escrit i perquè es va considerar que dos

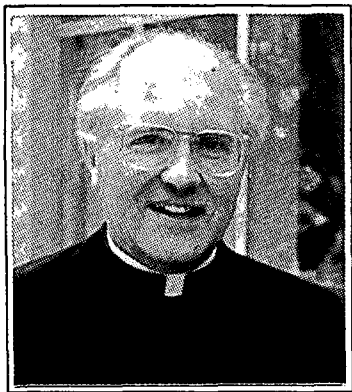
capellans de cada bisbat ja eren suficients per aconseguir la representativitat de tots ells.

En la carta es diu que «caldria fer constar explícitament en l'apartat del qüestionari 3.2 la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies de la Tarraconense que s'estudia fons el tema d'una possible Conferència Episcopal Catalana». Els capellans signants de l'escrit afirmen d'entrada que «no ens mou altre interès que l'amor a la nostra Església i al nostre País».

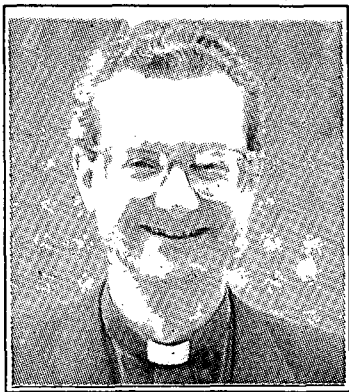
■ M. Caballé

Mons. Pere Tena

Mons. Jaume Traserra

Mons. Joan-Enric Vives

Bisbes auxiliars i demarcacions

BARCELONA

L'arquebisbe de Barcelona ha adreçat una carta en què comunica la data de l'ordenació dels nous bisbes auxiliars i l'adscripció de les demarcacions. El text és el següent:

«El papa Joan Pau II, amb data del dia 9 de juny passat, va nomenar tres nous bisbes auxiliars per a Barcelona. Com ja es féu públic en el seu moment, els cridats a exercir l'episcopat han estat tres preveres barcelonins: Mons. Pere Tena i Garriga, sots-secretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, Mons. Jaume Traserra i Cunillera, vicari general de l'arquebisbat i Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, rector del Seminari Major Diocesà.

He acollit aquesta elecció episcopal amb sentiments de gratitud envers el Sant Pare i estic ben segur que també vosaltres els compartiu, tant pel que aquest gest de Joan Pau II representa envers l'Església de Barcelona, com de confiança envers la meua persona.

Amb la col·laboració fraterna d'aquests tres nous bisbes, les quatre demarcacions episcopals constituïdes l'any 1991 adquiriran plenament la seva pròpia autonomia i diferenciació. La

demarcació episcopal de Barcelona ciutat i Barcelonès sud serà confiada a Mons. Pere Tena i a Mons. Jaume Traserra; i la demarcació del Baix Llobregat, Penedès i Garraf, a Mons. Joan-Enric Vives. Més endavant es determinaran les seves responsabilitats episcopals en el camp de les delegacions, secretariats i comissions diocesanes.

Em plau igualment de fer-vos saber que l'ordenació, si Déu vol, tindrà lloc el diumenge, dia 5 de setembre, a les sis de la tarda. El lloc previst és el Pla de la Seu i l'esplanada del davant de la Catedral, per facilitar la màxima participació de clergat i de fidels en aquesta acció sagrada.

Convé que la pregària pels nous bisbes i per l'Església de Barcelona ens disposi espiritualment per viure, en la comunió més fonda, la recepció del do que Déu els concedirà i del qual, a través del seu ministeri episcopal, tots n'hem de rebre els fruits.

Per això a la pregària dels fidels de les misses i a les súpliques de l'hora de vespres, durant els dies que ens van acostant a aquesta ordenació, serà bo que sovint hi afegim la petició següent:

«Pels nostres germans preveres Pere, Jaume i Joan-Enric, que han estat escollits per a l'episcopat: que el Senyor els concedeixi l'abundor de la seva gràcia i els ompli de les virtuts apostòliques, per al bé de tot el poble sant de Déu».

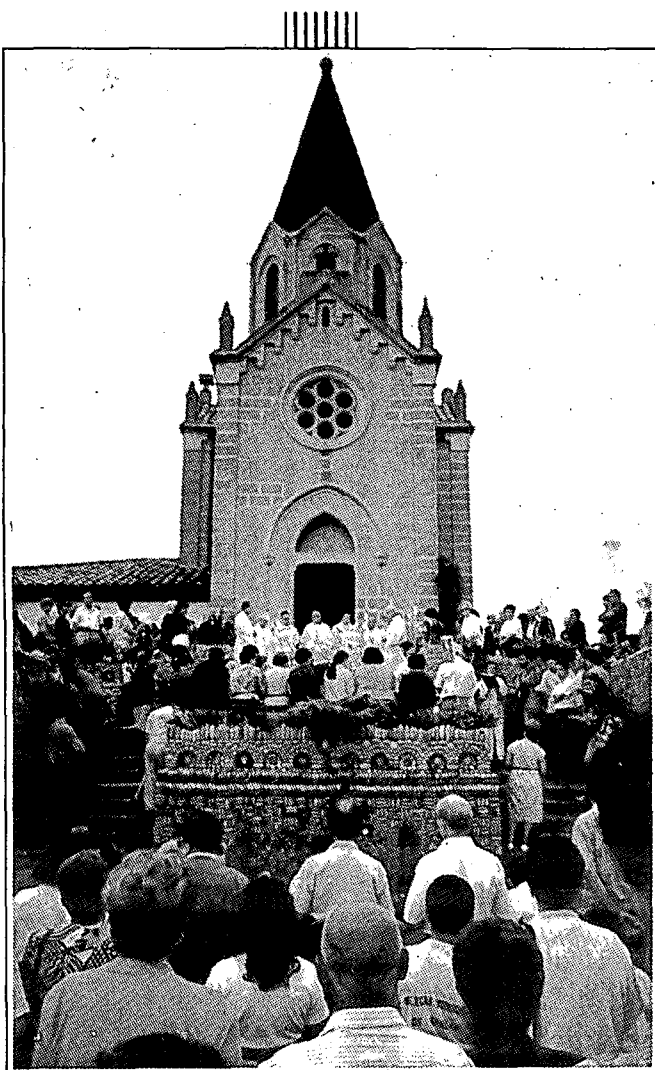
● C.C.

L'aplec/romiatge del Sagrat Cor

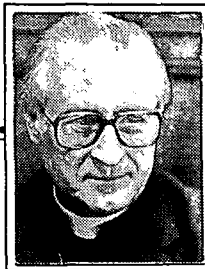
VIC

PUIG-AGUT.— Amb motiu de la diada del Sagrat Cor de Jesús, s'aplegaren al santuari de Puig-agut fidels de les tres parròquies de Manlleu, així com una bona colla de vinguts d'indrets diversos, per tal de congregar-se en una jornada fraterna i festiva. De bon matí, hi anaren acudint grups i famílies, des de l'ermita de Sant Jaume, prop de la carretera de Manlleu a Torelló. Després d'exposar-hi el Santíssim, es va fer l'hora santa, així com els torns de vetlla, fins que a mitja tarda, sota la presidència del bisbe de Vic, Dr. Josep-Maria Guix, hi hagué la celebració de l'eucaristia i, tot seguit, la processó amb el Santíssim pels volts del santuari. La jornada s'acabà tot compartint un refrigeri.

Fou el bisbe Morgades, el reconstructor de Ripoll, el promotor d'aquesta iniciativa; l'any 1883 posava la primera pedra del santuari expiatori de Puig-agut i el 18 de febrer de 1886 l'inaugurava i el beneïa. I un cop nomenat bisbe de Barcelona, es proposà secundar l'erecció del temple del Sagrat Cor al cim del Tibidabo; ell que, essent canonge de Barcelona, fundà el 1866 la revista *Mensajero del Corazón de Jesús*, i que havia escrit que «per fer triomfar la causa de Déu al món només ens queda el recurs de l'oració en unió amb el Cor de Jesús, que prega sense parar en el Tabernacle sant per fer baixar del cel la gràcia divina».

● C.C.

CARTA DOMINICAL

Allò que ens va dir el Papa als bisbes

Vam tenir a Madrid una plenària especial, reunits amb Joan-Pau II. Va començar remarcant l'analogia entre la unió de Pere i els apòstols amb la del Sant Pare, successor de Pere, i els bisbes, successors dels apòstols. Va afegir que aquesta unitat era un consol per a nosaltres i una «garantia i impuls per als fidels». L'Església espanyola —va dir— ha sabut, no pas poques vegades, treballar sota el guiatge de l'Esperit de Déu i en comunió estreta amb la Santa Seu.

Es mostrà complagut que ens haguéssim proposat una vigorosa pastoral d'evangelització, fent de l'hora present «l'hora del renaixement moral i espiritual». «Aquesta és —va dir— l'hora de Déu, l'hora de renovar la vida interior de les vostres comunitats eclesials i d'emprendre una forta acció pastoral.»

Feta aquesta introducció, assenyalà temes concrets. Vegeï-ne algun. En primer lloc, ens demanà de presentar a l'home d'avui la saviesa i la bondat de Déu creador; d'ajudar aquest home mateix a conèixer i a acceptar la gràcia divina, oferta en Jesucrist; de descobrir la presència i la gràcia de Déu en nosaltres. Tot plegat demana «un esforç singular de purificació i de santedat. L'anunci de la Paraula vol el suport d'una vida santa, forjada en la pregària i desgranada dia rera dia en la caritat».

Confessà ser conscient de «la crisi greu dels valors morals, que es nota sobretot en la família i en la joventut, i amb repercussions en la gestió de la cosa pública». Reconegué el «procés de secularització creixent, que troba un ressò immediat en alguns mitjans de comunicació social, afavorint així la difusió d'una indiferència religiosa... amb això Déu deixa de ser per a molts el sentit i l'explicació darrera de la vida».

Assenyalà també una atenció preferent pels joves; una atenció sol·licita pels sacerdots; animar tots els membres de la comunitat cristiana perquè «sentin la joia de formar part del poble de Déu, que és salvació per a tota la societat».

«No tingueu por —remarcà— davant els poders d'aquest món, no retrocediu davant les crítiques ni davant les incomprensions». Va fer present que amagar aquells punts de la revelació cristiana que no són ben acceptats per la sensibilitat cultural dominant no és pas el camí per a una renovació veritable de l'Església.

També es referí al manteniment de «tota la tradició», defensada «pel Sant Pare i pels bisbes en comunió amb ell». Sense això, hi ha desconfiança i divisions a l'Església. «Cal vetllar amb una atenció especial l'elecció i la formació de les persones més directament responsables de la transmissió de la fe, sobretot els professors dels seminaris i dels centres acadèmics on es formen els candidats al sacerdoci i a la vida religiosa. L'ensenyament de la teologia —afegí— és un veritable ministeri eclesial que comporta una responsabilitat ben determinada pel que fa al dipòsit de la fe.»

Va dir, per acabar: «Les meves paraules volen ser sobretot un missatge d'esperança viva, d'encoratjament i d'estímul per a vosaltres, tot obeint el manament de Crist de «confirmar en la fe els meus germans»».

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Seients reservats...

Dies enrere, a l'autobús, l'amic Joan Viñas i Bona, prou conegut dels radioients de Catalunya, em feia notar aquells grafismes que diuen que uns seients són reservats a persones que mereixen especial atenció: un vellet, una senyora en estat de bona esperança, un que ha d'ajudar-se amb unes croses, etc. etc., i que, de fet, no serveixen per res, ja que ningú, sempre hi ha honorables excepcions, no en fa cas. I són moltes les persones necessitades d'atenció especial que han de viatjar penosament, perquè el lloc que tenien reservat és ocupat per altres que tenen molta cura a no veure res més que el panorama exterior...

Sincerament, em fan nosa aquests grafismes, i fins i tot em molesten. Perquè la solidaritat, el respecte, no s'ha de demanar i molt menys imposar. Ha de sortir naturalment, però és molt difícil perquè si al fons del cor no s'hi ha posat res quan és hora de posar-hi, resultarà que només l'egoisme ocuparà tot l'espai, i no hi quedarà ni el més petit racó per la gentilesa...

■ Oriol Camps

Tothom pregunta: ¿Quan serà beatificat i canonitzat el papa Joan XXIII? També a la redacció de *Catalunya Cristiana* arriben cartes i telefonades en el mateix sentit.

L'estima i veneració del papa Roncalli és universal. Carrers, places, escoles i instituts, centres culturals i recreatius de tot el món, porten el seu nom. El papa de la «bondad i de la benignitat», com l'anomena Jean Guiton, ha robat el cor del poble creient i de molts agnòstics. A Roma, en la seva tomba, no hi manquen mai pomells de flors, llums encesos i pelegrins agenollats que mediten i resen.

Catalunya Cristiana ha tingut accés a notícies fiables i segures sobre l'estat del Procés canònic de la Beatificació i Canonització de Joan XXIII. Ha estat possible gràcies a monsenyor Mario Benigni, vicepostulador de la Causa i president de la Comissió de recerca històrica. També ha arribat a la nostra redacció un material informatiu de primera mà que ha enviat gentilmente el Sr. Ezio Bolis, director de la revista «Echi di papa Giovanni», que s'edita a Bèrgam i està especialitzada en tot allò que fa referència al papa Roncalli.

Com es proclama un sant

La introducció d'una Causa de Beatificació i Canonització d'un servent de Déu preveu dos moments fonamentals: una fase preliminar que té lloc a la diòcesi on morí i en les diòcesis on hagués viscut o exercit el seu ministeri. I una segona fase posterior en què té lloc l'examen de la Congregació per a les Causes dels Sants que inclou l'estudi de la mateixa Causa, la discussió teològica i el pronunciament final.

Fet això, el Papa, després d'escollar el parer favorable de la Congregació, proclama el culte públic del servent de Déu per alguna comunitat particular (beatificació) o per l'Església universal (canonització).

L'objectiu d'aquests pronunciaments és

aconseguir el reconeixement de l'heroicitat de les virtuts i la manera singular com el servent de Déu ha dut a terme la seva vida cristiana.

Amb tot, tampoc no acaba aquí el pro-

3000 fidels davant la tomba del «Papa bo»

Un pelegrinatge de la diòcesi italiana de Bèrgamo, de la qual formaven part més de 3.000 fidels, va venir a Roma el 3 de juny per celebrar el XXX aniversari de la mort del papa Joan XXIII, honorar la tomba d'aquest gran Papa i inaugurar el nou seminari diocesà, que du el seu nom; en el pelegrinatge hi participaren quaranta nebots i renebots del papa Roncalli. També s'hi va unir una nodrida representació dels bergamascos residents a Roma.

Es prepararen a l'audiència de Joan Pau II, amb una missa d'acció de gràcies al Senyor per haver donat a l'Església el «Papa bo», que era originari d'aquesta diòcesi. Presidí l'eucaristia el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat; concelebraren 250 sacerdots, entre els quals el nebot del papa Joan XXIII, monsenyor Battista Roncalli, rector del seminari de Bèrgamo, i nombrosos sacerdots del berga-

masc que presten el seus serveis a la Cúria romana.

Des de primeres hores del matí passaren per la tomba del papa Roncalli nombrosos fidels que s'aturaven a resar i deixaven flors. L'audiència amb Sa Santedat tingué lloc a la sala Pau VI, a les 12.30. Oferim en aquestes mateixes pàgines algunes

frases de Joan Pau II del seu discurs als pelegrins.

El que fou el seu secretari personal, monsenyor Loris Capovila assenyalà, en una entrevista al *Corriere della Sera*, del mateix 3 de juny les diferències i coincidències entre Joan XXIII i Joan Pau II: «Ambdós venen del camp, tenen vocació pastoral, una educació centreeuropea en terres de l'imperi austro-hongarès, una pietat en les coses senzilles com el rosari i els santuaris. Pel que fa a les diversitats, per sort els homes són diversos en la continuïtat de la fe».

Han passat 30 anys de la seva mort

¿Quan serà canonitzat Joan XXIII?

cés: per proclamar beat o sant un servent de Déu —del qual ha estat ja reconeguda l'heroicitat de les seves virtuts— l'Església requereix la presència d'algun miracle atribuït per la seva intercessió. La praxi actual preveu un miracle per la beatificació i un segon per la canonització. Els miracles són una confirmació des del cel que el judici humà sobre la santedat de vida d'un servent de Déu no és equivocat.

Els tràmits seguits en la Causa de Joan XXIII

De tots els passos que s'han donat fins ara sobre el procés canònic del papa Joan XXIII en parla monsenyor Mario Benigni, vicepostulador de la causa.

L'any 1964, amb motiu del primer aniversari de la mort del Papa, els preveres de Bèrgam recolliren firmes per demanar al Sant Pare l'obertura del Procés de Canonització; la carta de petició fou subscrita per més de 50.000 fidels d'aquella diòcesi i tramesa al papa Pau VI.

—**Monsenyor, tinc entès que algú demanà que es fes una proclamació pública i solemne de tots els bisbes reunits en el Concili Vaticà II.**

—Sí, hi hagué aquesta iniciativa. Monsenyor Luigi Bettazzi, aleshores bisbe auxiliar de Bolònia, avançà la proposta

per una «canonització conciliar» del papa Joan XXIII. La proposta, reblada pel cardenal Lercaro, fou, però, bloquejada per Pau VI que s'estimà més que se seguís el procediment normal, com se seguia amb Pius XII, i en altres causes. Llavors, davant la voluntat popular i amb l'encoratjament del mateix Pau VI, la diòcesi de Bèrgam, l'any 1966, es va constituir promotora de la causa el seu bisbe, monsenyor Clemente Gaddi, que la confià a la postulació general dels franciscans, presidida pel pare Antoni Cairoli.

—**¿Perquè a la postulació general dels franciscans?**

—En atenció i com un homenatge al Terç Orde Franciscà del qual el servent de Déu era membre des de l'edat dels 14 anys.

—**¿Com ha continuat el procés?**

—Bé, després de l'inici del procés diocesà a Bèrgam —on el papa Roncalli havia nascut— i un altre a Roma —on morí— les actes dels dos processos arribaren a la Congregació per a les Causes dels Sants i s'inicià la fase d'estudi per preparar la «Positio».

—**¿Què vol dir «Positio»?**

—La «Positio» és un «dossier» bàsic per al judici dels teòlegs sobre la santedat de vida o el martiri del servent de Déu.

—**¿Ha estat presentat aquest «dossier»?**

«Va preferir la medecina de la misericòrdia que la del rigor»

Estic molt content de rebre'us en audiència especial i saludar-vos a tots molt cordialment. Estic agraït al vostre bisbe, el benvolgut mons. Roberto Amadei, qui ha interpretat tan eficaçment els vostres sentiments de fe i adhesió al Successor de Pere.

La vostra presència sobretot evoca aquells primer dies del mes de juny del 1963, en els quals el món es va trobar seguint amb commoció la lenta agonia i la mort del Pontífex.

Al capvespre d'aquell dilluns de Pentacosta, precisament en finalitzar la celebració eucarística, presidida a l'atri de la basílica vaticana pel cardenal Luigi Traglia, vicari de Roma, moria serenament el Papa de la bondat, després de quatre anys i set mesos de pontificat.

Estimats germans i germanes: heu vingut per reviuire en la meditació i en l'oració aquesta pàgina important de la història de l'Església: la desaparició del Papa bo, el Papa del concili Vaticà II.

Pastor ple d'optimisme

Reflexionar en la seva persona i el seu peculiar missatge espiritual: heus aquí la vostra intenció i també la finalitat de la nostra cita d'avui. Cal romandre fidels als exemples i al seu magisteri.

En el discurs pronunciat amb motiu de l'obertura solemne del concili, Joan XXIII recordà clarament: «El gran problema, que es presenta davant el món, després de gairebé dos mil anys continua sent el mateix. Crist, sempre replendent en el centre de la història i de la vida; els homes o estan amb ell i amb la seva Església i llavors gaudeixen de la llum, la bondat, l'ordre i la pau; o estan sense ell o en contra d'ell, i deliberadament contra la seva Església: es

Joan Pau II:
«Germans, heu vingut per reviuire en la meditació la desaparició del Papa bo».

transformen en motiu de confusió, de freds en les relacions humanes i de continus perills de guerres fraticides».

El papa Joan fou un pastor ple de saviesa i esperança cristiana. Davant una assemblea tan important com la conciliar, davant el camí futur de l'Església, ple de tantes dificultats, va donar prova d'optimisme confiat, dissentint dels «profetes de desventura que anunciaven esdeveniments sempre infaustos com si fos imminent la fi del món». I afirmà que preferia la medecina de la misericòrdia a la de la severitat. Volia la unitat però en la veritat i sense compromisos ni concessions.

Pau amb Déu i amb els homes

En diverses circumstàncies subratllà la necessitat de la disciplina doctrinal, litúrgica i ascètica per fer que la missió del poble de Déu fos realment eficaç i rica en fruits apostòlics. Obri els horitzons de l'Església als grans desafiaments de l'època contemporània. En aquesta perspectiva troba la seva justa importància l'encíclica *Pacem in terris*, expressió d'aquest desig ardent que acarona la seva ànima de pastor universal. *Pau amb Déu* en el compliment de la seva voluntat, recordava Joan XXIII, *pau amb els homes* en el respecte dels drets de cada un i *pau en les famílies*, on el cònjugue col·laboreja amb el Senyor en la transmissió de la vida i els fills creixen com a sarments d'olivera al voltant de la taula.

Sentit de la Providència

«La meua vida, escrivia en el *Diari de l'Ànima*, ha de ser totalment un lliurament a l'amor a Jesús i, al mateix temps, una efusió de bondat i sacrifici per cada una de les ànimes i per al món». I també: «A tot arreu cal dur la flama de la caritat i de la pau».

Hem d'aprendre d'ell la veritable devoció a la passió de Crist, i la devoció a Maria, que, com subratllava, fa que la nostra fe sigui «més robusta, disponible i operosa, la nostra caritat més ardent i el nostre compromís cristià més sentit i fecund».

Hem d'aprendre d'ell a tenir el *sentit de la Providència* i a abandonar-nos a la voluntat de Déu, que en les vicissituds de la història humana guia el destí de la nostra existència personal.

Dos miracles atribuïts al papa Roncalli

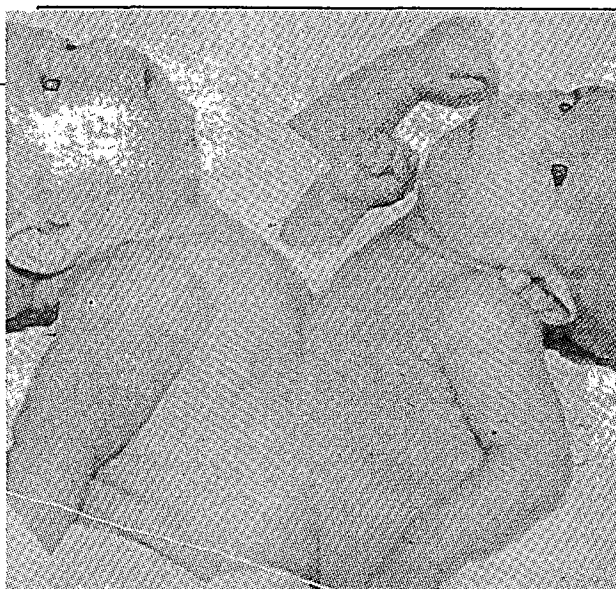
Per l'avenç de la Causa s'ha constituït la «Comissió de recerca històrica», amb un treball tan seriós i sever que pot considerar-se exhaustiu. El material no aplegat se sap on és i què conté, encara que s'hagi deixat als seus legítims propietaris.

Pel que fa als miracles que es reclamen perquè la causa prosperi, n'han estat presentats dos, atribuïts a Joan XXIII. Tingueren lloc, un a Ragusa i l'altre a Nàpols. Caldrà ara que siguin estudiats per una comissió de metges especialistes que donaran el seu veredict. En cas afirmatiu, caldrà encara que siguin acceptats i aprovats per la Congregació per a les Causes dels Sants, primer, i pel Sant Pare, després.

Sembla, doncs, que la Causa de Beatificació i Canonització del papa Roncalli va per bon camí. Tot i que de fet el poble fidel ja l'ha canonitzat, ara s'espera el veredict oficial de l'Església que reconegui la santedat i el culte del seu servent.

Aquests són els jutges del Tribunal Constitucional alemany que dictaminaran sobre si el Tractat de Maastricht perjudica o no Alemanya

La cirurgia ha sabut separar amb èxit aquests dos siamesos xilens que estaven units pel feige i pel cor

Els pacifistes nord-americans es manifesten davant la Casa Blanca per protestar contra l'atac a l'Iraq

29, dimarts

Nova York: dubtosos resultats del «raid» contra Iraq

L'atac amb míssils contra Bagdad, en represàlia del que sigui, ha estat un èxit a mitges pel president Clinton que si bé per una banda ha fet augmentar la seva popularitat una mica en baixa, per l'altra ha introduït la por al cos dels americans en vista de possibles atacs terroristes a casa mateix... Tampoc internacionalment l'èxit no és clar, malgrat l'aprovació del Consell de Seguretat i les «benediccions» angleses. Sobre els efectes a Iraq, sembla que ha servit principalment per afermar encara més Saddam Hussein al seu tron de dictador, ja que la víctima és només una: el poble iraquetà...

Atenes: repatriació de 8.500 albanesos

El govern d'Atenes ha anunciat la immediata repatriació de 8.500 immigrants albanesos, com a represàlia per l'expulsió d'un cap religiós ortodox dut a terme pel govern de Tirana, sota l'acusació d'activitats antialbaneses. El president albanès, Berisha, ha demanat la mediació de l'ONU per evitar una nova tensió als Balcans...

Johannesburg: detenció d'ultradretans

La policia sud-africana va anunciar ahir la detenció de 21 persones presumptament relacionades amb l'assalt perpetrat per activistes de l'extrema dreta contra locals on se celebraven converses sobre el futur polític del país. Immediatament el Moviment de Resistència Africana (AWB) organització paramilitar neonazi liderada per Eugene Terre Blanche, va fer públic un comunicat en el qual qualificava d'«explosiva» la situació i amenaçava amb «aldarulls greus» si no cessaven les detencions «vergonyoses». Tot plegat fa més greu la situació en aquest país sud-africà dominat fins ara pels colonitzadors blancs.

30, dimecres

Sarajevo: la complicada crisi dels Balcans

La presidència col·legiada de Bòsnia i Hercegovina, formada per deu membres, s'ha reunit per primera vegada des de l'inici de la guerra ara fa quinze mesos. Decidiren ahir presentar proposicions pròpies en el terme de vuit dies. Malgrat les profundes diferències entre els membres de la presidència col·legiada, es declaren contraris a la partició de la República i diuen estar a favor d'un acord consensuat entre les tres parts interessades. Tot plegat ha posat en situació crítica el president Alija Izetbegovic, al qual se li exigeix que triï entre representar la República o els musulmans. Per altra banda, quan el Consell de Seguretat pretenia aixecar la prohibició de venda d'armament als musulmans, el vet de Rússia ho ha impedit.

Berlín: el poble alemany i els residents estrangers

Els múltiples atemptats criminals contra residents estrangers, perpetrats els últims mesos, especialment contra els turcs, ha conscienciat els alemanys que, segons enquestes, un 53 per cent els concediria passaport als residents estrangers i un 60 per cent es mostra favorable a deixar-los votar. Precisament demà, dijous, entra en vigor la polèmica reforma sobre l'asil polític, que restringeix al màxim la concessió de l'estatut de refugiat polític, a la vegada que n'accelera els tràmits burocràtics.

Atenes: la tensió greco-albanesa

La tensió aparentment originada per l'expulsió d'Albània d'un pope grec amb l'excusa que feia propaganda clandestina contra l'Estat albanès, ha pujat de to amb l'expulsió de territori grec de 10.000 albanesos immigrants considerats clandestins. El portaveu del govern, Vassilis Magginas, va assenyalar que l'operació policial per fer fora tots els albanesos irregulars continuarà fins que els dos països arribin a «un acord sobre els treballadors temporers»...

1, dijous

Sarajevo: la crisi balcànica

La situació als Balcans es fa cada dia més difícil, precisament quan sembla que hi ha possibilitat d'arribar a un acord que posi fi a la guerra. Però l'intent dels musulmans d'eixamplar el seu territori, i la voluntat dels croats de no cedir-ne un pam, han fet que els cascos blaus espanyols haguessin de prendre la decisió de retirar-se de Mostar, on complien funcions d'interposició. A més, els croats els havien declarat persona non grata, i això dificultava encara més la seva missió. I sobre els plans de pau, cal afegir ara que Grècia i Rússia s'han mostrat plenament d'acord amb el projecte de dividir Bòsnia ètnicament, i Ieltsin durant la seva visita a Atenes ha condemnat el «vandalisme» dels dirigents albanesos...

Washington: altra vegada el fantasma de la guerra atòmica

Mentre les Nacions Unides asseguren que els programes atòmics del règim iraquetà han quedat destruïts, ara els Estats Units es plantegen la represa dels seus assaigs nuclears, després que ahir va acabar la moratòria de 9 mesos donada pel Congrés. S'especula en aquest moment sobre la decisió que Clinton haurà de prendre en aquesta qüestió: si decideix mantenir la moratòria, serà a gust de Rússia, però a disgust d'Anglaterra i França que segons sembla han intentat convèncer el president per tal que es reprenguin les proves...

Brussel·les: la presidència de la CE passa a Bèlgica

Bèlgica assumeix avui la presidència de la Comunitat Europea per haver acabat ahir el mandat de Dinamarca durant el qual els danesos han donat el seu sí condicionat al Tractat de Maastricht. Segons alguns observadors, la gestió danesa no ha estat gaire beneficiosa per la CE. La presidència belga té dos objectius: el primer, la sortida de la crisi econòmica comuna als Dotze per la qual calen solucions globals; i en segon lloc l'entrada en vigor del Tractat de Maastricht.

2, divendres

Berlín: la ratificació del Tractat de Maastricht

El Tribunal Constitucional alemany reunit a Karlsruhe en vista oral per tractar sobre si el Tractat de Maastricht és perjudicial per Alemanya, atenent les vint queixes presentades contra el Tractat. Els ministres d'Afers Estrangers i de Finances, Klaus Kinkel i Theo Waigel, manifestaren davant del Tribunal Constitucional que «Alemanya ha de ser i continuarà essent un Estat Federal dins la Unió Europea» i que «en matèria econòmica i monetària, Alemanya no es llançarà a les aigües glacades ni lliurarà el seu destí a forces anònimes... El Tribunal no farà públic el seu veredict definitiu fins passat l'estiu. I si Alemanya aleshores pot ratificar Maastricht, només quedarà Anglaterra, que si bé els Comuns ratificaren per estret marge de vots, la Cambra dels Lords es mostra molt reticent per no dir oposada.

Moscú: la flota del mar Negre no vol partir-se en dos

Després que treballosament la CEI (Comunitat d'Estats Independents) i Ucraïna arribessin a l'acord salomònic de repartir-se al cinquanta per cent la flota del Mar Negre, ara els oficials desobeeixen l'ordre d'arriar la bandera de sant Andreu i d'hissar en lloc seu l'ensenyeta de l'armada soviètica a tots els vaixells... I Ieltsin exigeix el fi de la protesta, i ja es veurà quan serà obeït...

Sarajevo: la missió dels Cascos Blaus, paralitzada

La situació de les Forces de Protecció de l'ONU s'està fent insostenible, i s'han vist obligades a renunciar a les missions d'interposició i d'escorta de combois humanitaris, a causa dels violents combats entre serbis, croats i musulmans a tots els fronts de Bòsnia. Sembla, per altra part, com si tots els bel·ligerants consideressin els cascos blaus com l'enemic comú...

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

➤ Les diplomàcies anglesa i russa van donar per definitivament acabada la guerra freda abolint simultàniament la prohibició que datava de 1968, per la qual es limitava a 205 el nombre de diplomàtics autoritzats a residir a cada un dels països

➤ La direcció general de la Democràcia Cristiana, va otorgar plens poders al secretari general, Mino Martinazzoli, perquè pugui conduir el canvi d'aquesta formació política que durant la segona quinzena de juliol celebrarà una assemblea constituent.

➤ Ahir la Cambra Baixa italiana va aprovar la reforma de la llei electoral en la qual s'ha introduït el sistema majoritari uninominal, i que permetrà la convocatòria d'eleccions que canviïn definitivament el mapa polític d'Itàlia

➤ El president Clinton, posa en pràctica la seva política d'estalvis, i va anunciar el tancament de bases a l'estranger, i la reducció d'un 20 per cent dels seus efectius militars a Europa...

Aquests són els presumptes responsables del complot per assassinar l'ex-president Bush, que són jutjats a Kuwaït

Tres soldats, un croat, un serbi i un musulmà, preparen les seves armes per defensar Sarajevo...

Engavats en cotxes cel·lulars, milers d'albanesos han estat expulsats de Grècia... un problema més als Balcans

3, dissabte

Berlín: llum verda per als cascos blaus alemanys a Somàlia

El Bundestag (Parlament) després de setmanes de discussió entre el govern i l'oposició, va aprovar l'enviament de 1.500 soldats alemanys (cascos blaus de l'ONU), a Somàlia. Aquesta serà la primera missió militar del Bundesweher (exèrcit) fora de les fronteres de l'OTAN. Per altra banda es constata que la situació al país africà no millora, i que tres cascos blaus italians varen morir en una emboscada de la guerrilla somali en una barriada al nord de Mogadiscio. Aquesta acció guerrillera ha alarmat el govern de Roma que actualment té 2.600 homes al servei de l'ONU.

Sarajevo: ofensiva serbo-croata sobre Maglaj

Forces sèrbies i croates sembla que han iniciat una ofensiva general per acabar la guerra i repartir-se el territori musulmà. Així, en operació conjunta, han encerclat la ciutat de Maglaj, d'on uns 10.000 musulmans civils intenten fugir... Mentrestant les Nacions Unides pressionen el govern bosnià perquè accepti d'una vegada el pla de pau. També el ministre de Defensa espanyol, Julian García Vargas en unes manifestacions a la premsa va mostrar-se summament pessimista, ja que una a una es van tancant totes les vies de subministrament humanitari...

Praga: tibantor entre Atenes i Tirana

Albània ha acusat Grècia de violació dels drets humans després que el govern grec ha expulsat 20.000 albanesos del seu territori, alguns dels quals han estat víctimes de violents maltractes. Segons el ministeri d'ordre públic grec, més de 500.000 albanesos viuen a Grècia, i també declarà que 250.000 grecs viuen a Albània. Per això quan el govern de Tirana va expulsar l'arximandrita grec Chrisostomos de la localitat albanesa de Gjirokastr, s'ha produït la represàlia...

4, diumenge

Ankara: alerta màxima contra els integristes

La policia turca està en màxima alerta i ha decretat el toc de queda a la ciutat de Sivas on divendres passat moriren 85 persones a causa d'un atemptat fonamentalista islàmic. Aquestes mesures coincideixen amb la propera reunió de cooperació econòmica regional a la qual assistirà el president iranià Rafsandjani. A la tensió integrista s'hi afegeix l'atac de la guerrilla kurda a un post militar de Mardin, a la frontera amb Síria, en el qual moriren setze soldats turcs.

Nova York: detenció del cap fonamentalista Omar Abdel Rahmane

Els oficials d'immigració nord-americans varen detenir ahir el xeic Omar Abdel Rahmane, sobre el qual pesen greus acusacions d'instigació a l'assassinat. És reclamat pel govern egipci que el fa responsable de l'assassinat del president Anwar el-Sadat l'any 1982. Des de la seva arribada als EEUU ha intervingut en diversos actes subversius, entre ells l'assassinat a Nova York del jueu radical Meir Kahane, la de l'àrab Mustafà Shalabi, l'any 1991, que havia estat íntim amic seu; el passat 23 de febrer, l'atemptat al World Trade Center, amb sis morts i més de mil ferits. Finalment l'FBI el 24 de juny passat va descobrir una campanya de terror que havia de començar precisament avui. Les autoritats egípcies han demanat la seva extradició...

Bonn: nova Conferència per a l'ex-Iugoslàvia?

La Comunitat Europea està disposada a convocar una nova Conferència Internacional per solucionar el conflicte dels Balcans, «si es creu convenient». Mentrestant els combats continuen al centre de Bòsnia especialment a l'oest de Sarajevo on ahir a la nit va caure una terrible pluja de més de mil obusos. La situació es va fent caòtica.

5, dilluns

Lió: Congrés del Partit Socialista Francès

El Congrés del Partit Socialista Francès convocat com a resultat de les eleccions generals en les quals va sortir-ne malparat i gairebé liquidat, ha atorgat la seva confiança al secretari general, Michel Rocard, el qual va quedar sense acta en els últims comicis, però que ha tingut la valentia de plantejar davant el congrés la total renovació del Partit, i dotar-lo de nou impuls per fer front al centre-dreta. Rocard ha sortit airós, però el qui ha vista caure la seva popularitat és el president Mitterrand...

Tòquio: cimera del G-7 per reactivar l'economia mundial

Tòquio acollirà dimecres vinent la cimera dels set països més industrialitzats del món (el G-7), amb la intenció de trobar fórmules adients per a la reactivació econòmica mundial. Els observadors no confien gaire en l'eficàcia de les seves resolucions, vist el resultat negatiu d'anteriors cimeres.

Nova York: la democratització d'Haití

El president enderrocat d'Haití, Jean-Bertrand Aristide, després de llargues hores de negociacions i d'incerteses va firmar el pla de pau presentat per les Nacions Unides, i que ja havia acceptat el general colpista Raoul Cédras. El pla de les Nacions Unides preveu una reunió de les diferents forces polítiques d'Haití, per establir les bases d'un nou govern; la ratificació pel Parlament d'Haití del president Aristide; l'aprovació d'una llei d'amnistia dels colpistes; el restabliment de l'ajuda humanitària internacional a Haití, i tomada del president Aristide a Haití el pròxim dia 30 d'octubre... Que tot vagi bé!

Poderosos i indefensos

Les violacions dels drets humans són malauradament notícia dia a dia, setmana darrera setmana. La Conferència de Viena —que havia fet concebre gran esperança per posar d'una vegada per tots els punts sobre les is— finalitzà amb resultats força insuficients donada la gravetat del problema. Inaudit. Els governs apliquen la tècnica de l'estruç. Amagar el cap sota l'ala. Per vergonya, se suposa. L'únic guany aconseguit fou el de proposar a l'Assemblea General de l'ONU la immediata creació d'un alt comissariat que vetllés dia i nit pels drets dels individus. Les dones i els nens són arreu del nostre planeta blau els més perjudicats per les injustícies i vexacions que es cometen.

S'ha sabut que Iran flagel·la centenars de dones per una qüestió nimia: portar el vel malcol·locat. Aquesta esgarriosa acció és fruit d'una rígida campanya de moralització pública. En els països islàmics les dones són encara ciutadans de segona classe. Lluny romanen els temps en què l'emperadriu Farah Diba imposà un toc de modernitat als arcaïcs costums islàmics. A Bòsnia-Herzegòvina milers de dones han estat violades per soldats serbis des que començà la guerra civil. La situació caòtica a l'antiga Iugoslàvia anirà *in crescendo* si no es troba una solució escaient a cadascuna de les parts —serbis, croats i musulmans— que protagonitzen el conflicte.

Mentrestant, Estats Units vol demostrar davant el món que és l'única gran potència de la *postguerra freda* i que utilitzarà la força quan ho consideri oportú. Tot un exemple d'humilitat i solidaritat envers la resta dels estats. Bombardejar la seu del servei d'intel·ligència iraquí, a Bagdad, ha estat una prova de la seva potestat. Al·legaren *legítima defensa* per un presumpte atemptat contra George Bush. Una lliçó no gens allisonadora.

■ Miquel Àngel Codina

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

➤ Els líders del Congrés Nacional Africà es mostraren satisfets en conèixer-se la data del 27 d'abril de 1994 per celebrar les primeres eleccions lliures i multirracials després de 350 anys d'*apartheid*.

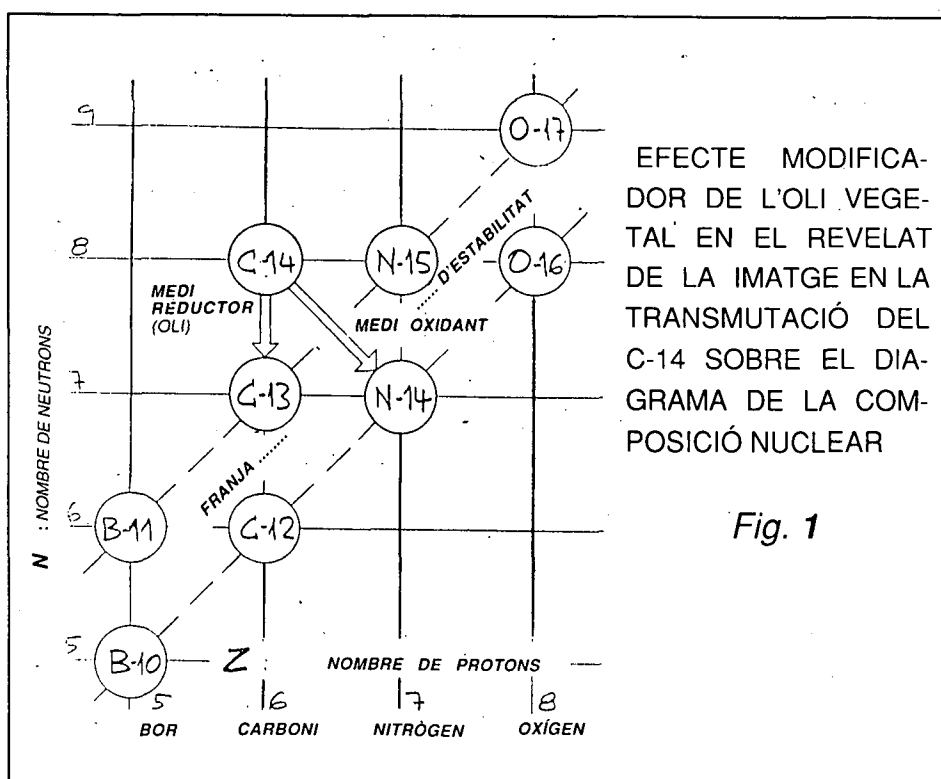
➤ El president dels Estats Units, Bill Clinton, va anunciar ahir l'extensió de la moratòria per realitzar proves nuclears «almenys fins al setembre de 1994», i va fer una crida a la resta de països perquè facin el mateix.

➤ França, responent al president Clinton, s'ha mostrat disposada a mantenir la moratòria de proves nuclears i, a més, es va mostrar favorable a una total prohibició d'aquestes proves «amb la condició que sigui universal i verificable».

L

es circumstàncies excepcionals que es posaren de manifest amb la descoberta de les característiques fotogràfiques i la tridimensionalitat de la imatge del Sant Llençol de Torí van determinar la formació d'un equip de científics, el STURP (Projecte de recerca sobre la Sinode de Torí), que es va constituir amb el propòsit de deixar ben aclarida la qüestió de la naturalesa de les empremtes i el seu origen. Això era el 1978. S'emportaren instruments molt sofisticats al Palau del Renaixement dels Savoia de

van fer servir substàncies aromàtiques per a la sepultura de Jesús. A Catalunya Cristiana al nº 707 (8 d'abril de 1993) s'hi reproduïx la miniatura del Saltiri d'Ingeborg del s. XIII, que representa la sepultura de Jesús. Els olis i aromes que posaren sobre el Cos eren, en definitiva, olis vegetals que havien de fer la mateixa funció que l'oli d'una fulla verda. Les monedes col·locades sobre els ulls no s'haurien pogut descobrir si aquells ungüents no les haguessin cobert. Afegim-hi que això constitueix un argument en

La impressió de la imatge del Sant Llençol i la ciència nuclear

Torí per a estudiar-hi el «Sant Llençol». Després de 120 hores de mesures i més de 1.000 d'estudis, al cap de 3 anys, John Heller, portaveu del grup, va comunicar les conclusions que n'havien tret i entre altres manifestacions, també importants, va dir: «1) Que la imatge sobre el Llençol de Torí no pot ser una falsificació. 2) Que és el resultat d'una oxidació. 3) Que no es pogué trobar cap procés físic o químic conegut que pogués originar la impressió de les empremtes que formen la imatge del Crucificat». Tot això, és clar, va fer-se abans de la prova del Carboni-14, la qual, ja ho sabem i ho vam explicar també en les pàgines de Catalunya Cristiana nº 708 (15 d'abril 1993), no invalida pas aquestes conclusions. Heller va dir la veritat. Restava pendent, doncs, l'explicació del procés que va originar la imatge. Calia recórrer a una explicació sobrenatural? La ciència nuclear actual sembla que ens en pot dir alguna cosa:

L'efecte Völkringer

Alguns sindonòlegs ja havien observat que els botànics havien descobert un fenomen curiós (i precisament al marge de la seva especialitat) que podia ajudar a trobar l'explicació desitjada: és costum freqüent entre els botànics el de guardar mostres de fulles de vegetals entre fulles de paper, i deixar-les molt de temps; sovint aquests herbaris resten oblidats en una prestatgeria i observats al cap de molt de temps s'hi han vist les anomenades «imatges de Völkringer»: la fulla molt ben dibuixada en les dues cares del paper. Quin procés ha originat les empremtes? El científic italià Grazia ens ho explica: «Amb el pas dels anys la fulla s'asseca, es converteix en pols, però l'empremta que ha deixat ja no és la fulla seca; s'hi veu perfectament amb tots els seus perfils i nervadures la fulla quan era fresca i viva». I afegeix més endavant: «Fa

temps que s'ha assecat la fulla quan a l'herbari comença a aparèixer, viva i neta, l'empremta de la fulla fresca; la imatge de la fulla és com un negatiu: si és fotografada el negatiu fotogràfic sembla un retrat de la fulla viva; la imatge de Völkringer és tridimensional». Això, doncs, és el que ha pogut passar al Sant Llençol. Es tracta, és clar, d'un procés natural, però els botànics creuen que no té importància i ningú abans de Völkringer hi donà importància ni s'interessà per la seva explicació. Però Völkringer, farmacèutic, el 1942 va fer notar que això podia obrir camí per explicar l'origen de la imatge del Sant Llençol. Tanmateix el STURP va rebutjar aquest camí: «es tracta d'un cos animal i no d'un cos natural». Ningú s'adonà aleshores del fet que les empremtes dels herbaris són el resultat d'una «reacció nuclear modificable», d'una manera semblant a com una reacció química pot ser modificada per la llum.

Les fulles fresques, acabades d'arrencar de les plantes, tenen a la superfície una finíssima capa d'oli vegetal que les fa hidròfugues; és un fet d'observació elemental que quan plou les gotes rellis-

quen i l'aigua no hi penetra. La fulla verda col·locada a l'herbari resta quieta i l'oli superficial se sublima a poc a poc i es diposita sobre la cel·lulosa del paper. Al cap d'uns quants dies el paper ha quedat sensibilitzat i impressionat amb la imatge tridimensional de la fulla, però és invisible perquè la minsa capa d'oli és incolora; es tracta d'una imatge latent. Però conté Carboni-14 que es desintegra molt lentament (li calen 5.730 anys per a desintegrar-se en un 50%). Ara bé, quan un nucli de C-14 es desintegra i troba un entorn oxidant es converteix en nitrogen (N-14) que se'n va a l'aire; però en un ambient reductor el C-14 passa a C-13 (Carboni-13) que roman a la cel·lulosa del paper i va originant la imatge groguenca. El gruix tan tènue de l'oli vegetal ha modificat la reacció nuclear. A la Fig. 1 es mostra l'efecte modificador de la reacció en funció de la finor de l'oli dipositat.

Com pot aplicar-se a la imatge de la Santa Síndone

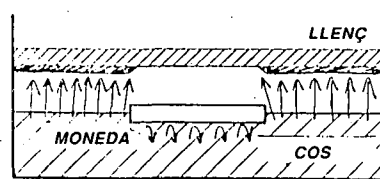
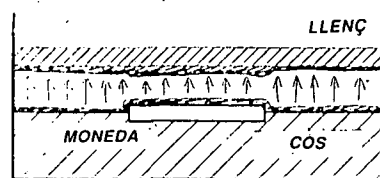
L'Evangeli de St. Joan ens diu que es

contra de la hipòtesi d'una radiació especial (no s'explicaria tampoc que una radiació produís tridimensionalitat), com si el Llençol hagués estat socarrimat pels raigs emesos. En aquest cas hi haurien aparegut dues rodones buides, sense imatge al lloc de les monedes, com hem expressat a la Fig. 2, perquè el metall hauria interceptat la radiació.

Tenim doncs, que la imatge del Sant Llençol pot haver estat segurament deguda a un procés natural. No volem dir amb això que rebutjem la Mà omnipotent de Déu. L'acció divina es manifesta sempre en els casos més quotidians. La natura està pregonant tothora el miracle de la creació. Com diu Louis de Wohl, «no tan sols existeixen els miracles, sinó que tan sols existeixen miracles». Però en el sentit habitual del terme, que és també el que va fer servir John Heller, hem de dir que la imatge del Sant Llençol es formà gràcies a un procés natural. El «miracle», o fet extraordinari, consisteix en el fet que tenim un Llençol que d'una manera natural ens mostra que Jesús va morir, que va romandre un temps al sepulcre i que va desaparèixer deixant intacte el seu embolcall, sense que li traguessin ni els deixebles ni els enemics. I així ens confirma el fet miraculós de la resurrecció.

La Providència ha volgut que el Sant Llençol es conservés fins als nostres dies i ens parlés eloqüentment de la seva identitat. Tinguem en compte que constitueix el testimoni d'un acte d'amor extraordinari i desinteressat: Josep d'Arimatea va comprar el llençol per al Cos de Jesús sense buscar res en canvi; més encara, s'hi va jugar el tipus, mostrant-se com a deixeble del Crucificat. El Llençol Sant de Torí és una relíquia d'amor, i l'Amat ha fet que es conservés fins avui dia perquè poguéssim saber qui va estimar i Qui va correspondre a l'amor.

■ Francisco Javier Mora Mas
és Doctor Enginyer Industrial

AMB IMATGE EN EL LLOC DE LA MONEDA (SENSE CANTELLS DEFINITS).

SENSE IMATGE EN EL LLOC DE LA MONEDA (AMB CANTELLS DEFINITS)

Fig. 2

La llavor

■ Pere Tena

La lectura de l'evangeli de sant Mateu durant el cicle dels diumenges d'enguany ens dóna la possibilitat de llegir i escoltar els cinc grans «discursos» del Senyor. Dos d'ells els hem ja escoltat: el discurs de la muntanya (diumenges 4-9), i el discurs de la missió apostòlica (diumenges 11-13). Amb el diumenge 15è comencem un altre discurs: el de les paràboles.

La paràbola inaugural, i en certa manera la bàsica, és la del sembrador, o potser millor, de la llavor sembrada. Quan es rellegeix aquesta paràbola, hi ha dues coses que impressionen inevitablement: una, la generositat del sembrador que escampa la llavor amb abundància, àdhuc deixant caure la llavor en llocs perillosos que aquesta es perdi, però amb una gran confiança en la força de la llavor; l'altre, les vicissituds d'aquesta llavor difosa amb abundància, condicionada en la seva fructificació per l'ambientació en la qual es troba en caure de les mans del sembrador.

Quan, diumenge vinent, escoltarem aquesta paràbola amb la interpretació donada pels llavis mateixos del Salvador, dues circumstàncies —entre altres— li donaran una actualitat d'aplicació particularment interessant. M'agradaria explicar-les.

«Catecisme de l'Església Catòlica»

El dia 17 de juny fou presentada l'edició catalana del *Catecisme de l'Església Catòlica*. Potser el ressò en els mitjans de comunicació no ha estat proporcionat al que tenien, quan es va publicar l'edició castellana, les queixes perquè l'edició catalana no era simultània. Tanmateix, hom ha hagut de reconèixer que el sol fet que l'edició catalana sigui la cinquena oficialment publicada, i la primera entre les llengües que

no comptaven amb un membre en la Comissió preparatòria, indica ja l'interès amb què s'ha treballat perquè el Catecisme pogués ser llegit en català.

A part, però, d'aquesta observació, el que em fa pensar en la paràbola del sembrador en aquesta circumstància és la difusió amplíssima que el Catecisme ha tingut, en les diverses edicions, arreu on s'ha publicat. També, segons diuen els editors, per a l'edició catalana. Hi ha hagut una difusió «generosa», gens selectiva, d'aquest llibre. Com a data simptomàtica, hom observa que se'l pot trobar àdhuc en els supermercats, en els quioscs. «El sembrador va sortir a sembrar...»

Això és molt bo, i respon bé a la intenció del Papa en publicar-lo. Els destinataris són, en primer lloc, els pastors i els fidels de l'Església catòlica, als qui treballen en la preparació dels catecismes locals i a tots els qui desitgen conèixer les riqueses de la salvació. Són també, d'alguna manera, tots els cristians, en vistes a sostenir els esforços ecumènics (i d'aquest aspecte existeixen ja ressonàncies prou favorables). Finalment, el Catecisme és ofert a tothom que demani raó de l'esperança que ens anima, i que volgués conèixer el que l'Església catòlica creu.

Seria, doncs, una primera forma de desaprofitar la llavor sembrada aquella

actitud dels qui reservessin el Catecisme per a un grup determinat. La llavor és per a tots. Una altra forma pitjor d'actitud és la de cercar de distreure l'atenció a la llavor sembrada: «els ocells vingueren i se la menjaren». O bé la de promoure més aviat els cards i les espines que no pas protegir la llavor, prou amenaçada per als cristians que vivim en el món. La poca fondària de la terra, la roca que fa difícil el creixement, són elements que cadascú de nosaltres portem sempre en el diàleg de la fe.

Quina oportunitat perduda per la nostra generació si el Catecisme de l'Església catòlica no troba aquell acolliment que li correspon! No es tracta pas d'un llibre qualsevol, ni tan sols d'una compilació d'idees personals del Papa o dels cardenals, o dels autors. «És, diu el Papa, una exposició de la fe de l'Església i de la doctrina catòlica, testimoniades o il·luminades per l'Escriptura, la Tradició apostòlica i el Magisteri eclesial. Jo —continua el Papa— el reconec com un instrument vàlid i autoritzat al servei de la comunió eclesial, i com una norma segura per a l'ensenyament de la fe».

Sant Benet, patró d'Europa

La segona circumstància que envolta la lectura de l'evangeli del sembrador és

la coincidència, aquest diumenge, de la festa de sant Benet, proclamat patró d'Europa per Pau VI (posteriorment, Joan Pau II va proclamar també patrons d'Europa els dos germans evangelitzadors dels països eslaus, sant Ciril i sant Metodi).

El patronatge de sant Benet sobre Europa evoca sobretot la labor evangelitzadora i cultural de les abadies en el nostre continent. La llavor de l'evangeli ha estat sembrada entre nosaltres, en gran part, gràcies a aquesta tasca, i en un determinat moment ha arribat a impregnar la vida social. No és pas poca cosa. És una labor comparable a la de tenir cura de la terra perquè la llavor, quan hi caigui, no resti infecunda, sinó que arribi a donar o cent, o seixanta, o trenta. La recepció i la fecunditat concreta seran sempre l'obra de la gràcia de Déu amb la cooperació de la llibertat humana, oberta a l'impuls de l'Esperit.

A Europa ens caldria preguntar-nos, avui, què fem els cristians per continuar afavorint el cultiu de la terra, alhora que ens esforcem perquè la llavor continuï caient-hi generosa. Certament, no seran pas les actituds negatives les que ajudaran els nostres conciutadans a redescobrir una Església joiosa i confessant, capaç de donar alè i esperança, per la força de l'Evangelí.

■ Pere Tena, preconitzat bisbe auxiliar de Barcelona

Cicle litúrgic «A» — Diumenge XV durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Is 55:10-11

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat».

Salm responsorial

64:10abcd, 10e-11, 12-13, 14 (R.: Lc 8:8)

Veuieu per la terra i la regueu,
l'enriquiu a mans plenes.
El rierol de Déu desborda d'aigua
preparant els sembrats.

R. La llavor caigué en bona terra i donà fruit.

Fecundeu la terra

amarant els seus solcs,
aplanant els terrossos
ablanint-la amb els xàfecs,
i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel,
la fertilitat regalima de la vostra carrossa.
Aclama joïós l'herbei de l'estepa,
s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats,
les valls, cobertes de blat,
aclamen joïoses i canten. R.

Lectura segona

Rm 8:18-23

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol.

També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit..

Al·leluia

La llavor és la paraula de Déu, el sembrador és el Crist;
tothom qui el troba viurà per sempre.

Evangelí

Mt 13:1-23

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra». De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 15 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 3a)

JULIOL:

11. **Diumenge 15** durant l'any: *verd*. Lectures: Is 55:10-11 (Salm 64) / Rm 8:18-23 / Mt 13:1-23.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Benet, abat (fundador de l'Orde Benedictí: OSB, i patró d'Europa). Sant Pius I, papa i màrtir; santa Olga (reina).
Festes majors: Esparreguera, la Granada, Lledó d'Empordà, Molló (festa del Roser), Pallejà, Polinyà, Viladecavalls i Vilaverd.
12. **Dilluns**. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 1:8-14.22 (Salm 123) / Mt 10:34 - 11:1.
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prevere i màrtir (a Còrdova); sant Ignasi Delgado, bisbe i màrtir; sant Josep Fernández, prevere i màrtir; santa Marciana, verge i màrtir.
Festes majors: Roquetes.
13. **Dimarts**. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 2:1-5a (Salm 68) / Mt 11:20-24.
MEMÒRIA LLIURE: Sant Enric (emperador germànic) (*blanc*).
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Eusebi de Cartago, bisbe; beata Teresa de Jesús dels Andes, verge (carmelitana xilena).
14. **Dimecres**. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 3:1-6.9-12 (Salm 102) / Mt 11:25-27.
MEMÒRIA LLIURE: Sant Camil de Lel·lis, prevere (fundador dels Servents dels Malalts: MI) (*blanc*).
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Francesc Solano, prevere (franciscà, de Montilla, missioner al Perú); santa Adela (viuda); beat Gaspar Bono, prevere (mínim, de València).
15. **Dijous**. Memòria de sant Bonaventura, bisbe (d'Albano) i doctor de l'Església (cardenal, franciscà): *blanc*. Lectures del dia: Ex 3:13-20 (Salm 104) / Mt 11:28-30.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Dedicació de la basílica del sant Sepulcre de Jerusalem; sant Antíoc, màrtir (metge); sant Pompili-Maria-Pirrotti, prevere (escolapi).
Festes majors: Torredembarra i Vinyolès d'Orís.
16. **Divendres**. Memòria de la Mare de Déu del Carme (o del Carmel, patrona de la gent de mar): *blanc*. Lectures del dia: Ex 11:10 - 12:14 (Salm 115) / Mt 12:1-8.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Magdalena Albrici de Como, verge (agustina).
Dia dels homes del mar.
Festes majors: Albinyana, Alió, Calafell, Caldes d'Estrac, Carme, Llançà i Navata.
17. **Dissabte**. Del dia: *verd*. Lectures: Ex 12:37-42 (Salm 135) / Mt 12:14-21. Vespres de demà.
ALTRES CELEBRACIONS: Sant Aleix (pelegrí); santes Justa i Rufina, verges i màrtirs; santa Marcel·lina, verge (germana de sant Ambrós); sant Lleó IV, papa; beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, verges (carmelitanes) i màrtirs.
Festes majors: Celrà i Fonteta.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Eficàcia de la paraula de Déu

(Is 55:10-11)

■ Josep M. Aragonès

La paraula es fa camí

La Bíblia és el llibre de la paraula de Déu. Una paraula feta història de les relacions de Déu amb la humanitat. Una història que recull els fets d'un poble, i que alhora es converteix en la seva pròpia sang. I quan arriba la plenitud dels temps, la trajectòria del poble i l'acció de Déu es fan camí i sang en l'home Jesús de Natzaret, Fill de Déu i Fill de l'home. És aquesta Paraula encarnada que proclamarà: **Jo sóc el camí!** Un camí que essent un trasllat físic —ens porta d'un punt a un altre del nostre periple existencial—, tanmateix el transcendeix: ens mena a Déu. De fet, més que portar-nos a Déu, és ell mateix —el Déu-camí— qui ens estira cap a ell (Cf. Ex 19:4 i Jo 12:32). Així la revelació ens diu que la Paraula s'ha fet home i ha conviscut amb nosaltres. La Paraula-Camí-Veritat-Vida (Jo 14:16). La paraula de Déu no es manté en la regió de les teories especulatives més o menys brillants i enlluernadores —no es converteix mai en ideologia—, sinó que és sobretot paraula eficaç: diu, fa i fa fer. Fa el que diu i el que es proposa. I diu i es proposa la vida autèntica. Realitza l'home, el salva. Déu, però, malgrat que faci acte de presència en el temps i en l'espai humans, està per damunt d'aquests condicionaments. Déu és esperit, diem. Això fa que la seva paraula sigui dita de maneres molt diverses a les que estem acostumats. Ens trobem amb una paraula pronunciada en clau de fe. Encara més, amb una paraula que té una direcció i un abast molt més amplis i profunds, molt més lliures, que els que nosaltres podem arribar a sospitar. Déu contempla el món, i hi és present, des de l'eternitat. Des d'allà les coses i els seus valors es veuen tot altrament de com ho veiem i valorem nosaltres. Perquè els meus pensaments no són pas els vostres pensaments, ni els vostres camins, els meus camins, oracle de Jahveh. Com són alts els cels per damunt de la terra, així són alts els meus camins per damunt dels vostres camins, i els meus pensaments per damunt dels vostres pensaments (Is 55:8-9). L'oient de la paraula de Déu, doncs, ha de captar-la amb l'oïda de la fe. Únicament així serà possible fer una lectura creient dels signes del temps, com a veritable auscultació de la veu de Déu. La tasca és possible, però no és fàcil. És la part dura de la fe.

I demà la llibertat...

El nostre text és una invitació a fer la prova de la credibilitat de la paraula de Déu. Una invitació també a endinsar-se pels camins de la duresa de la fe, fins a arribar al moll substancial de la medul·la del do de Déu. Invitació a ser valents i a caminar amb coratge i confiança. Aquests dos versets pertanyen al final de l'anomenat **Llibre de la consolació** del deutoroisaies, un autor anònim, els escrits del qual són recollits actualment formant part del llibre canònic d'Isaïes. El nostre profeta es

troba immers en un ambient totalment diferent del de l'actuació del profeta Isaïes de Jerusalem. La ciutat santa ha estat ja arrasada pels exèrcits de Babilònia, l'antiga aliada de Judà, que ha portat a l'exili els seus fills. Les prediccions profètiques s'havien acomplert, doncs. A l'exili, que s'allarga i allarga, malmetent la il·lusió i l'esperança del retorn, el poble de Déu es troba en un estat lamentable de prostració. No és sols l'esperança que s'afebleix, és la fe en la força de Déu que fa parlar el seu profeta. La missió del profeta no és ara d'anunciar càstigs, sinó la de consolar els vençuts, anunciar el retorn a la pàtria i fer que es mantingui ferma l'esperança en la salvació de Jahveh. Una vegada més la missió profètica esdevé extraordinàriament difícil. Els fets reals del moment no ajuden gens, tot el contrari, a confiar en les promeses de Déu. Les exhortacions del profeta sonen com uns missatges de bona voluntat, ingenuament voluntaristes, però totalment utòpics, irrealitzables. ¿És possible que Jahveh tingui la força necessària per redreçar la situació desastrosa del seu poble? Davant d'un poble desencisat l'única arma que el profeta té i esgrimeix és la paraula. Paraula de Déu, cert, però en definitiva paraules i res més. Així el profeta insisteix en l'aspecte més rellevant d'aquesta paraula de Déu: la seva absoluta eficàcia. Malgrat les aparences, Déu fa tot el que diu. D'aquí arrenca la necessitat que el poble té d'escollar-la, aquesta paraula de Déu —**escolteu-me bé... pareu l'orella** (vv. 2s) — i de cercar Déu, també ara, en la situació de fracàs —**cerqueu Jahveh mentre se'l pot trobar** (v. 6) — perquè ell encara ara es deixa trobar i la seva paraula és forta i eficaç com sempre.

Fe

¿Qui pensa en l'eficàcia de la pluja i de la neu que cauen a l'hivern sobre els camps aparentment morts? Però la seva eficàcia es demostra a l'hora de la collita i de posar el pa a taula (v. 10). Així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volla haver acomplert la missió que jo li havia confiat (v. 11). Per als exiliats, els rocambolescos terrabastalls polítics es converteixen en signes de l'eficàcia de la paraula de Déu. Cal saber llegir-los amb fe. Avui encara l'horitzó és negre. Però demà la llibertat! La paraula profètica sembrada amb sofriment i valentia en els cors atribolats dels deportats, ha fet el seu camí, ha amarat els esperits i ja apunten els brins de la conversió. Superada l'aridesa del pecat, que apartava el poble de Déu, l'arrosament de l'esperit de conversió obre les portes al retorn a Déu i a la pàtria.

La paraula de Déu, que ressona en la història i que és proclamada i celebrada —combregada— cada diumenge en la nostra celebració eucarística, és com la pluja d'hivern: cau imperceptiblement, però fa el seu camí i, al seu temps, lleva fruit. És la salvació de Déu —la que ell vol, que és la veritable realització de la persona—, que fa el seu camí en nosaltres. Tinguem fe. És la revelació de la seva paraula en l'interior de la nostra història. Aquí rau el fonament real de la nostra esperança.

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

EL SENTIT DEL DIUMENGE

El diumenge ajuda els cristians a rebre millor l'acció de la gràcia divina en les seves vides i a respondre-hi més generosament. La realitat humana i quotidiana de l'home exigeix que interrompi el treball de cada dia per dedicar-se als béns de l'esperit, entre els quals sobresurt la consagració de la pròpia existència a Déu. El descans, per altra banda, és també oportunitat per realitzar el bé i dedicar-se al servei dels altres i a l'apostolat. L'Església, conscient d'aquests valors, ha determinat amb sol·licitud amorosa i amb autonomia la santificació del dia festiu. D'aquesta manera concreta la voluntat divina expressada en el tercer precepte del decàleg. Per això la disposició que recorda el deure de participar en «l'eucaristia» i d'abstenir-se dels treballs que impedeixen de donar a Déu el culte degut i gaudir del descans que calgui (CDC c.1247), no és una mera disposició estema que es pugui modificar sense que es vegi afectada la substància del precepte.

En efecte, el precepte dominical orienta els fidels vers la

font de la fe i de la vida de l'Església: l'assemblea festiva entorn a la Paraula de Déu i al sacrifici eucarístic. La participació en aquesta celebració permet als cristians de descobrir la seva pròpia identitat i els fa capaços de viure en comunió amb els seus germans i lliurar-se a la seva tasca en la societat humana. El precepte té, a més a més, un valor pedagògic per ajudar a vèncer la peresa i l'oblit, contribuint a la presa de consciència dels fins religiosos i espirituals als quals seveix. Cal que la instrucció als fidels sobre l'obligatorietat personal del precepte festiu tingui el suport en els autèntics motius de la santificació de les festes, i que s'eduqui en el sentit profund de l'obligació interior del cristià, que ha d'obrar no per imperatius legalistes sinó, sobretot, mogut per l'amor i la fidelitat al Senyor.

Conferència Episcopal Espanyola «Sentit evangelitzador del diumenge i de les festes»

Acord de la Conferència de Viena

Es demana crear un alt comissariat per protegir els drets humans

La Conferència de Viena sobre els drets humans ha acabat amb pocs resultats concrets. Amb tot, una de les propostes aprovada per consens dels 171 estats participants és la recomanació a l'Assemblea General de les Nacions Unides de crear un alt comissariat que vetlli per la promoció i pel respecte dels drets humans a tot el món.

Aquesta iniciativa va comptar amb l'oposició inicial de gran part dels països islàmics, asiàtics, africans i llatinoamericans, que temien que el nou organisme significués una injerència en els seus assumptes interns. A la fi,

s'aconseguí l'acord.

D'altra banda, cinquanta-un països islàmics presents a la Conferència van aconseguir una victòria moral, gràcies al suport dels estats africans i llatinoamericans, en forçar una declaració especial sobre Bòsnia, en la qual es demana que s'axequi l'embargament de les armes que pesa sobre aquest país i que es condemni la participació que es vol fer d'aquest Estat. Cal remarcar, però, que cap dels membres permanents del Consell de Seguretat de les Nacions Unides va aprovar-ho.

Intervenció de la Santa Seu: intent de formular les bases pels drets humans

A la Conferència de Viena, la Santa Seu ha manifestat el seu desig que l'elaboració i la supervisió del dret internacional no siguin només reservats als Estats.

Intentar un balanç, formular les bases més fiables pels drets-libertats que interessen a cada ésser humà: Monsenyor Jean-Louis Tauran, secretari per a les relacions de la Santa Seu amb els Estats, en fer ús de la paraula a la Conferència de Viena sobre els drets de l'home, ha volgut aclarir amb llum espiritual la controvertida situació dels drets de l'home en el món.

¿Amb quin títol la Santa Seu es manifesta en aquest àmbit? «Per la seva naturalesa i la seva missió, l'Església no podia faltar a aquesta trobada, unida a les altres famílies religioses que reconeixen en l'home, que pensa i estima, la imatge de Déu.»

Lloant la perseverança de les institucions internacionals, la Santa Seu constata tanmateix «la presència esfereïdora d'injustícies, de destrucció de mort que tenallen avui el món. Massa persones no gaudeixen encara de llibertat de consciència i d'expressió. La llibertat de religió és molt lluny de ser arreu una realitat. El subdesenvolupament, les injustícies socials, les dictadures de tota mena impedeixen a milers de dones i d'homes de ser companys en el projecte de societat en el qual són inserits.»

Sobre les situacions a Bòsnia-Hercegovina i a Somàlia, monsenyor Tauran remarcà que «desgraciadament els principis que la comunitat internacional ha elaborat

treballosament són lluny encara de ser patrimoni comú de la humanitat.

Partint d'aquesta constatació, la Santa Seu recorda per veu de monsenyor Tauran, que «sense la pau, la justícia i el desenvolupament, el món no podrà sobreviure. (...) Cada vegada que els abusos d'autoritat, la corrupció, la dominació dels febles, el refús a concedir a la gent el dret de participar en la vida i en les decisions polítiques, l'opció deliberada per la violència i del terrorisme prevalen, la pau és en perill. Cada vegada que no es respecten la vida, la integritat física, la consciència, el pensament, la fe religiosa, la llibertat personal de cada persona, és l'home el que és amenaçat.

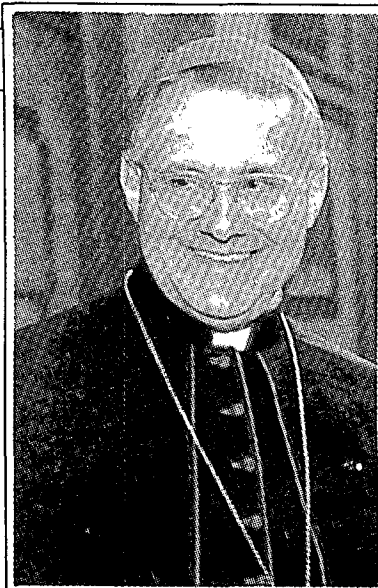
Els drets econòmics i culturals, també

Repetint la importància dels drets civils i polítics, Mons. Tauran recorda que tenen necessitat de ser acompanyats «d'una aplicació dels drets socials, econòmics i culturals.» D'ací, dos principis: «La indivisibilitat dels drets de l'home, que fa que no es pugui invocar un dret per excusar-se de violar-ne un altre», sinó també «la universalitat dels drets fonamentals que deriven del fet que els homes participen de la mateixa naturalesa.»

Més enllà dels principis, Mons. Tauran ha posat en evidència l'evolució de tres opcions clau: «El dret a l'autodeterminació (...) ha sortit del context colonial que l'ha vist néixer, i podria desviar vers un renaixement dels nacionalismes; el dret de les minories serà demà, no hi ha dubte, el test de la democràcia; el dret humanitari apareix no solament com l'expressió del principi de lliure accés, sinó també d'un sentit de la solidaritat concreta.»

Enfront aquestes evolucions, «és urgent que unes normes precises i constrenyidores siguin elaborades». D'ací l'esperança de Mons. Tauran: «Que l'actual evolució de la pràctica del dret internacional, sovint atribuït a les organitzacions, com la de les Nacions Unides, les funcions d'elaboració i de vigilància del dret fins ara reservats als Estats, es continuï separant una forma envellida d'exercir la sobirania nacional i posant sempre més a la llum la responsabilitat solidària de la comunitat internacional.»

En conclusió, Mons. Tauran ha dit: «Enfront les forces de desintegració i al ressorgiment de la barbàrie que semblen

Monsenyor Jean-Louis Tauran, Secretari per a les relacions de la Santa Seu amb els Estats

a vegades submergir el nostre planeta, reflexionar sobre els drets fonamentals de l'home i codificar-los, és posar uns fets i prohibir-ne d'altres. És dir allò que és humà i allò que és inhumà.»

● C.C.

Una iniciativa de l'ONG «Arrels solidàries»

Ajuda en forma de beques per a Nicaragua

L'Organització No Governamental (ONG) «Arrels solidàries», creada a Barcelona com a delegació de la que ja existia a Nicaragua per finançar projectes educacionals en el país centreamericà, ha enviat la dotació de les beques necessàries per a la formació de deu joves.

Paco González, secretari de l'ONG, explicà que amb aquests diners es poden pagar els estudis i manutenció de deu joves que hauran de «tomar-lo» impartint a d'altres les ensenyances adquirides o treballant en la seva zona d'origen.

González digué que les beques són necessàries a partir de la privatització de l'ensenyança en el país i el nombre important de persones joves que han d'abandonar els estudis per contribuir amb el seu treball a la precària economia familiar.

Segons «Arrels solidàries», l'atur en aquests moments se situa en el 60 per cent en les àrees urbanes com Managua i entre el 75 i

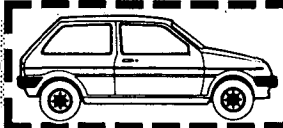
el 80 per cent a Bluefields, a la costa atlàntica.

Per a González, «l'ajuda en forma de beques o projectes d'educació és indispensable per paliar la manca de persones qualificades que se supleix amb tècnics estrangers i incrementa la dependència dels països més desenvolupats.»

Les beques són per a estudis que es duen a terme a Nicaragua, en els centres més a prop del lloc d'origen, i inclouen la manutenció dels estudiants, amb la qual cosa es descarrega a la família d'aquesta obligació primordial.

«Arrels solidàries» va néixer a Catalunya el passat mes de març, està presidida pel catedràtic d'Història d'Amèrica i Antropologia de la Universitat de Barcelona, Miquel Izard i la seva presidenta honorífica és la difunta escriptora Montserrat Roig.

● N.C.

De viatge

L'home occidental ha retornat als hàbits nòmades dels seus avantpassats prehistòrics. Però les migracions actuals no tenen una motivació ni de pasturatge ni de conquesta. L'home occidental avui fa turisme. Cal dir de bell antuvi que el nomadisme li va bé a l'Evangeli. Des dels temps apostòlics que l'Esperit Sant esperonà la primitiva comunitat cristiana de Jerusalem a sortir i escampar-se, fins a l'Edat Mitjana amb els seus pelegrinatges a Roma (d'on es deriva la paraula romeu aplicada igualment als pelegrins a altres llocs) i Compostel·la ja que la més preuada a Terra Santa els era impossible de realitzar, el moure's, el viatjar, resulta ser un vehicle d'evangelització i de millorament personal. El pelegrinatge a Compostel·la per exemple, tenia un sentit religiós de purificació i millorament com fins no fa gaires anys tenia la pràctica dels Exercicis Espirituals, de tal manera que l'obligació d'anar-hi podia posar-se com a penitència sacramental o com a sentència judicial d'alguns tribunals civils per alguns delictes.

És una llàstima que ara que no es conceben unes vacances sense la realització d'un viatge s'hagi perdut per part de molta gent cristiana o, almenys, amb inquietuds aquest sentit de recerca i enriquiment espiritual.

Voldria en una sèrie d'articles fer descobrir llocs on la fe cristiana pot trobar satisfacció. Llocs que són propers a rutes turístiques habituals i que no son gaire coneguts. Voldria fer referència a l'atractiu pel viatger i al contingut espiritual pel creient.

No donaré notícia, doncs, dels llocs més clàssics com Jerusalem, Roma, Lourdes, etc., que conec sobradament i que penso que no cal parlar-ne ni tampoc escriure comentaris amb un determinat ordre. Parlaré d'alguns que conec, donant per suposat que n'hi ha molts d'altres igual o més interessants.

■ P.J. Ynaraja

Tant l'autor com el Degà de la Facultat ens han autoritzat benvolentment a publicar aquesta interessant comunicació llegida en el darrer Congrés de Teologia celebrat a Barcelona. Joan Estruch analitza amb agudesia i finor la realitat sociològica del nostre país en relació al fet eclesial i religiós. És una aportació que «Concili al dia» no podia deixar al marge i que, sens dubte, interessarà als nostres lectors.

Condicionaments sociològics de Catalunya amb vistes a l'evangelització

Introducció

El fet d'haver de condensar unes observacions a l'entorn d'un tema molt vast en una exposició molt breu té, com gairebé totes les coses, els seus avantatges i els seus inconvenients. L'avantatge de l'esforç de precisió i de claredat, i l'inconvenient del fracàs més estrepitos si no s'assoleixen l'una i l'altra. L'avantatge de la necessitat de destriar d'antuvi el gra de la palla, i l'inconvenient de la necessària renúncia a tota pretensió d'exhaustivitat. L'avantatge d'haver de destacar alguns —i tan sols alguns— trets particularment significatius, i l'inconvenient d'haver-ho de fer sense matisar prou.

En aquesta introducció em limitaré a fer esment d'un sol element, que em sembla imprescindible de destacar i de tenir en compte. Generalment m'agrada començar tot mirant de precisar, abans fins i tot de dir ben bé *de què* parlo, *des d'on* en parlo i la manera *com* em dispo a parlar-ne. I això és sobretot important en aquells casos en què, com aquí, no es pot donar senzillament per descomptat que hom té clara consciència de la diversitat de perspectives (la teològica i la sociològica, posem per cas), perquè aquesta és la manera de mirar de desfer possibles malentesos i d'introduir els necessaris matisos. Però quan els condicionaments d'espai i de temps fan que tota introducció sigui massa llarga, tot matis esdevé impossible, i el risc del malentès és una possibilitat que cal assumir.

Es tracta, doncs, de parlar de condicionaments sociològics des d'un condicionament —el del temps— enorme. Però com que sociològicament el pitjor que es pot fer amb els condicionaments és ignorar-los, i fer com si no hi fossin, el penso respectar. Plantejant qüestions, però sense aportar-hi respostes ben argumentades, procuraré enumerar i destacar alguns dels principals condicionaments amb què, des d'un punt de vista sociològic, es troba

avui l'Església catòlica dins la societat catalana.

Condicionaments sociològics...

Voldria partir d'una distinció analítica entre condicionaments externs i condicionaments interns.* Els primers serien els provinents bàsicament de la societat catalana, i els segons, bàsicament provinents de la pròpia Església.

Condicionaments externs

La sola enumeració, amb voluntat d'exhaustivitat, seria ja massa llarga.

—La societat catalana és una societat «secularitzada», una de les més secularitzades d'Europa.

Donada la rapidesa del procés (recordi's on érem fa entre quaranta i cinquanta anys), això ha comportat el que en terminologia freudiana en diríem una supressió del religiós entre la gent de la generació que té avui entre la gent de les generacions més joves. Les principals conseqüències en són: l'hostilitat, el ressentiment o la sensació d'amargor que solen deixar com a seqüela els processos d'indigestió, entre els uns; i la ignorància, la incultura, l'analfabetisme des del punt de vista dels coneixements, i la indiferència des del punt de vista de l'experiència religiosa, entre els altres. Així com el fenomen d'un retorn del reprimat, és clar, que revesteix com sempre les formes i manifestacions més primàries, més primitives (moviments para-religiosos i sectaris, fonamentalismes i integrismes).

—La societat catalana és, d'altra banda, una societat caracteritzada pel pluralisme.

Esquematitzant altre cop un bon xic, a tota societat pluralista coexisteixen tres grans tipus d'afirmacions: aquelles que apareixen com «de sentit comú», que constitueixen «evidències col·lectives», que es donen per descomptat, que són compartides per tothom (per exemple, ara i

ací, l'afirmació de la llibertat o de la democràcia com a valors); aquelles que estan desigualment distribuïdes, per classe social, per nivell d'educació, per pertinença religiosa, etc., i que per a uns són evidents mentre que per a d'altres són una bogeria (per exemple, ara i aquí, les afirmacions a l'entorn d'una temàtica com la de la contracepció); i finalment, aquelles que són una «bogeria» per a gairebé tothom (per exemple, afirmar, avui i aquí, que la concepció marxista-leninista del món és el camí per excel·lència cap a la llibertat dels pobles).

En aquest sentit, les afirmacions fonamentals de la fe cristiana tornen a ser avui i aquí, com ho eren en temps de sant Pau, «bogeria» per a gairebé tothom; tot el contrari d'allò que hom tendeix a donar per descomptat.

Condicionaments interns

Succeeix aleshores, i passem així dels condicionaments externs als interns, que molts cristians solen tenir tendència a fugir de les afirmacions del tercer tipus cap a les dels dos primers. El que jo he anomenat sovint el «cristianisme de rebaixes» es produeix com a conseqüència d'una situació que Peter Berger anomena situació de «dissonància cognitiva»: aquella en la qual hi ha desacord entre allò que un creu i allò que creu la immensa majoria, allò que són les creences dominants de l'època.

Expressament parlo aquí de «creences», perquè és ben falsa aquella contraposició que es fa de vegades entre unes creences religioses i una societat suposadament presidida per la increença. La nostra no és una societat de la increença: ben al contrari, és una societat caracteritzada per la credulitat. L'únic és que, essent una societat pluralista, les creences dominants no concorden necessàriament amb les creences proclamades pel sistema de legitimitat religiós. O, com deia Chesterton, no és pas cert que quan una societat deixa de creure en Déu ja no cregui en res: el que succeeix és més aviat que és una societat disposada a creure en qualsevol cosa. (El retorn del reprimat de què parlàvem abans. ¿Per què serà que des de la teologia hom tendeix a parlar de societats presidides per l'ateisme, en comptes de parlar, pròpiament, de societats presidides per la idolatria?)

En qualsevol cas, també la simple enumeració dels condicionaments interns

El Concili no pensa muntar la seva ofidina de premsa, sinó que es valdrà del SIMCOS, que ja disposa d'una infraestructura suficient. Es tracta d'aplicar el principi de subsidiarietat. És bo aprofitar el que ja existeix.

■ Mn. Miquel Barberà, Secretari general adjunt del Concili, al Consell Presbiteral de Tarragona celebrat el passat 9 de març

seria ja excessivament llarga. També ací caldria parlar de la secularització de la pròpia Església. I del seu pluralisme intern: un fet fonamental, i encara poc assumit. I de les conseqüències de tot plegat: una Església envellida, silenciosa i vergonyant unes vegades, crispada i cridanera d'altres.

Em fixaré en un sol aspecte, no pas triat a l'atzar, sinó perquè em sembla d'una importància cabdal, i perquè a més té a veure amb la qüestió de l'evangelització. La vida de l'Església catalana en els darrers trenta anys ha estat en bona part presidida per l'afany d'adaptar la fe a la cultura. Sens dubte aquesta és una dimensió bàsica d'allò que Joan XXIII va anomenar l'aggiornamento. Ara bé, l'esforç per adaptar la fe a la cultura esdevé patètic quan es fa sense una clara consciència que la cultura canvia; i que en una societat pluralista el ritme del canvi cultural sol anar molt accelerat. Com deia una vegada un teòleg anglicà, qui es vol casar amb l'esperit de l'època té moltes probabilitats de quedar vidu ben aviat. Des del post-Vaticà II, la nostra Església ha quedat plena de vidus, dolguts i un pèl ressentits per la mort prematura de la núvia. Les adaptacions a la cultura han de ser canviants. I segurament també han de ser plurals.

... amb vistes a l'evangelització

Un mot tan sols, per acabar, sobre la qüestió de l'evangelització.

Tinc la impressió que ben sovint hi ha una certa tendència a emprar el terme «evangelització» d'una manera força vaga i genèrica, sense especificar. Però sociològicament es fa imprescindible saber què s'entén concretament per «evangelització». Quins són els mitjans amb els quals es vol dur a terme. I si també en aquest cas hi ha o no una pluralitat de models possibles.

Així per exemple, es pot evangelitzar des de la consciència de «ghetto», i el model esdevé aleshores el de l'evangelització típicament sectària. O bé des de la voluntat de «reconquesta»: «la Iglesia demuestra su vitalidad con un movimiento que no es una mera adaptación al ambiente; es una intromisión en él, con ánimo positivo y señorial» (Escrivá de Balaguer, 1949). O bé es pot —¿es pot?— evangelitzar des del model de l'«auto-dissolució», negant la diferència, l'especificitat, la pròpia identitat.

I es pot dir, evidentment, que cap dels tres models no és l'adequat. Però em pregunto si un dels condicionaments interns de l'Església catalana amb vistes a l'evangelització no és que no sap ben bé quin, o quins —en plural— són els models d'evangelització que vol propugnar.

■ **Joan Estruch**

**Distinció analítica, és a dir, que tot i que en la realitat concreta ambdós tipus de condicionaments apareixen barrejats i en interacció recíproca, llur separació pot ajudar-nos en l'esforç de comprensió.*

Reunió de la comissió preparatòria a Tarragona

Un concili de les nostres esglésies

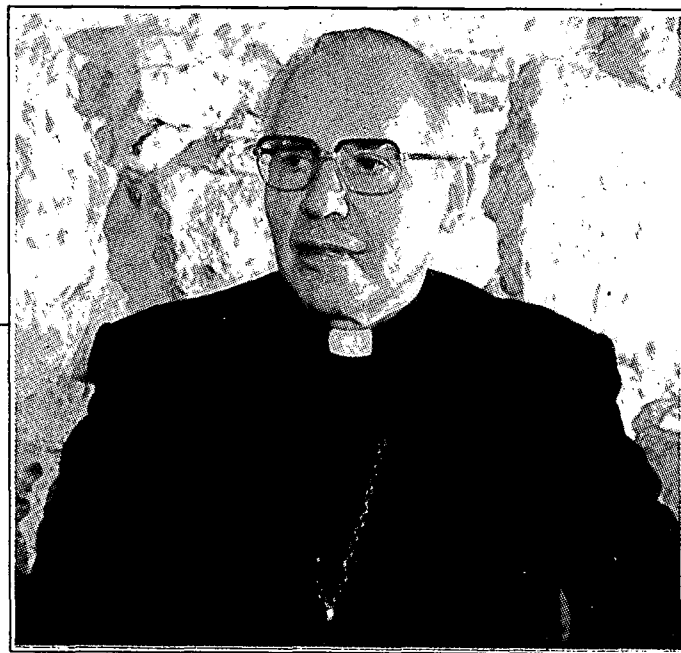
PER QUÈ UN CONCILI?

- Per **fidelitat a Déu i als germans**, com al principi ho feren a Jerusalem «els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida» (Fets 15,22).
- Per seguir els camins del Concili Vaticà II, que desitja que aquestes reunions «gaudeixin d'una nova força» (Ch. D. 36). El que ha de ser habitual en tota l'Església té una llarga història en la nostra Tarraconense.
- Per respondre a la crida d'un nou impuls evangelitzador que demana una revisió pastoral en profunditat

AMB QUINES FINALITATS?

Ens ho diuen els nostres bisbes:

- per a renovar i mobilitzar totes les energies i tota la capacitat d'acció de les nostres diòcesis, a la llum de l'Evangeli;
 - per a aconseguir que tots els cristians personalment i comunitàriament s'animin a seguir més Jesús i es comprometin a construir l'Església i a ser testimonis compromesos al servei del nostre poble;
 - per a fer arribar l'anunci de la Bona Nova fidelment i de manera entenedora als homes i dones del nostre temps;
 - per a potenciar la coordinació de l'activitat pastoral de les diòcesis catalanes i la comunió de tots els seus membres» (CET 115).
- Es volen perseguir aquestes finalitats per mitjà de la realització d'un **Concili Provincial Tarraconense**.

El concili Tarraconense avança

Escrit publicat al «Full Parroquial» de Tarragona - Vic-Solsona, el passat 13 de juny (n. 2257)

Els bisbes de les diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya s'han reunit periòdicament, des de fa més de vint anys, per tractar temes d'interès comú, a fi i efecte de donar una resposta pastoral conjunta al nostre país.

Arribà el moment propici per decidir de fer un pas endavant; el catalitzador fou la celebració del IX centenari de la restauració de la seu metropolitana de Tarragona. Aquest esdeveniment ens ajudà a reflexionar sobre el servei de comunió eclesial que, des de fa molts segles, l'Església metropolitana de Tarragona exercí envers les Esglésies germanes de Catalunya en comunió amb Roma.

Amb fidelitat al passat i amb visió de futur, el juliol de 1991, en una reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, es va decidir la celebració d'un concili provincial. La comunicació d'aquesta decisió es féu pública el 29 de novembre de 1992, primer diumenge d'Advent, a totes les diòcesis catalanes.

Una comissió preparatòria va posar-se a treballar immediatament, de manera particular en l'elaboració del qüestionari *Consulta sobre possibles temes del Concili*. Se n'han enviat un total de seixanta mil exemplars a les diòcesis, la qual cosa permetrà una consulta àmplia, a través dels consells presbiterals i pastorals, de les comunitats i d'altres organismes. També els qui s'hi sentin motivats poden fer arribar la seva opinió personal als bisbats respectius o bé a la Secretaria General del Concili, ubicada tant a l'arquebisbat de Tarragona com al de Barcelona.

S'ha optat per un qüestionari llarg que faciliti una visió àmplia de la problemàtica que tenim a les nostres Esglésies. La finalitat principal del Concili és «fer arribar l'anunci de la Bona Nova de l'Evangeli fidelment i de manera entenedora als homes i dones del nostre temps». És per això que el qüestionari comença amb una sèrie de problemes que ara i aquí ens preocupen i que d'alguna manera incideixen en la vida de les persones.

Hem de suggerir els possibles temes amb esperit de discerniment, considerant el bé de les persones i escoltant la veu de l'Esperit. Preguntem-nos, ajudats per la Paraula de Déu i per la pregària, què diu l'Esperit a les nostres Esglésies. Després de la consulta els bisbes podran determinar els temes del concili i, passat l'estiu, es distribuïran els documents per estudiar la temàtica. La consulta que es fa ara no és pas una enquesta sociològica ni, menys encara, una operació de marketing. Hem d'estar convençuts que, ja en la seva etapa preparatòria, el concili és un «kairós», un temps de gràcia i d'esperança, que demana, per part de tots els membres del poble de Déu, una lleial col·laboració, un sentit de responsabilitat i una confiança mútua.

Tots els bisbes de les diòcesis, amb la col·laboració dels preveres, dels religiosos i religioses, dels laics i laiques, desitgem que el concili tarraconense sigui una revisió en profunditat de la nostra pastoral a la llum del Vaticà II i en comunió amb l'Església universal.

■ **Ramon Torrella i Cascante**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Informació sobre el Concili

Arquebisbat de Tarragona:

Tel. (977) 23 34 12

De 9.30 a 13.30 i de 16.30 a 18.30 h

Demaneu per Mn. Miquel Barbarà, per Mn. Francesc Gallart o per la Sra. Maria-Lluïsa Cisquella.

Arquebisbat de Barcelona:

Tel. (93) 318 16 79

De 11.00 a 14.00 h

Demaneu per Mn. Josep-Ramon Pérez

L'Escolania de Sant Agustí de Sabadell compleix 25 anys

Una veritable escola de música

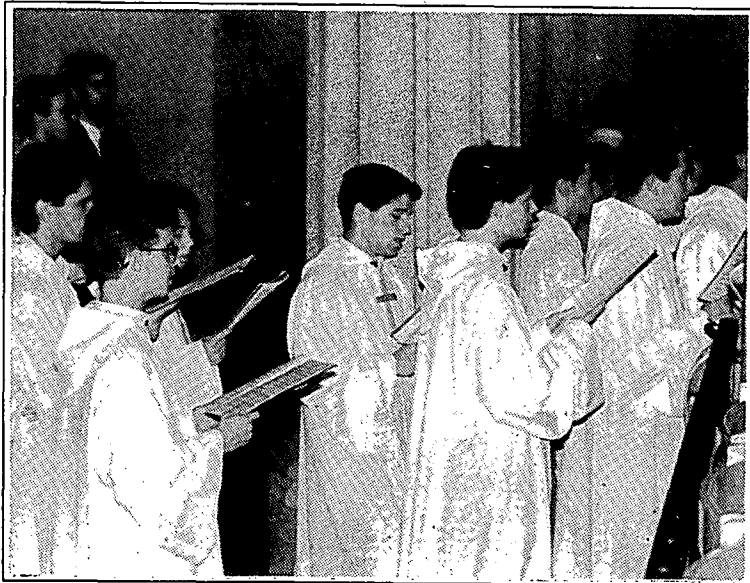
Es compleix enguany el 25è aniversari de l'Escolania Coral de Sant Agustí de Sabadell, fundada i dirigida per l'escolapi Josep Vidal i Bachs. Aquesta entitat, pionera del moviment d'església «Pueri Cantores» a Catalunya, va iniciar les seves activitats cantant a les misses del diumenge al matí. Les seves activitats s'han diversificat amb el pas dels anys i han actuat a nombroses trobades nacionals i internacionals, com també en algunes òperes a Sabadell. L'Escolania, que pertany a la Federació Internacional de «Pueri Cantores», va ser present a Roma amb motiu de la commemoració del Mil·lenari de Catalunya.

El Pare Vidal va crear aquesta Escolania l'any 1967 al Col·legi de l'Escola Pia de Sabadell amb l'objectiu inicial de cantar a l'església de Sant Agustí les misses del diumenge i també en d'altres celebracions solemnes. Va comptar amb el suport del pare Josep M. Balcells.

L'Escolania combina les activitats musicals amb d'altres pròpies dels centres d'esplai. Els nois dediquen així mateix una part del seu temps al culte a l'església. És una entitat que ha anat arrelant de mica en mica a Sabadell i que ara compta amb un indubtable prestigi.

Una celebració lluïda

El diumenge dia 20 de juny se celebrarà la festa commemorativa dels 25 anys de l'Escolania-Coral de St. Agustí de Sabadell. L'any

Alguns cantaires a l'hora de la missa

jubilar, podem dir-ne, va començar per la cloenda de les festes nadalenques amb el concert o audició que cada any fa l'Escolania-Coral, així com en fa un altre al temps de Pasqua o en finalitzar el curs.

Encara que en aquesta celebració alguns dels antics cantaires hi prengueren part amb els actuals, és previst que a la tardor, els antics, celebrin la seva festa per tal de cloure la commemoració dels 25 anys amb els que en són ara.

La festa del dia 20, consistí amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel P. Andreu Trilla, Provincial de l'Escola Pia, a l'església de St. Agustí, amb els PP. Josep Vidal i Enric Dordal. Al pati del col·legi, el Sr. Batlle de la ciutat, Antoni Farrés i Sabater va adreçar unes sentides paraules d'encoratjament per l'obra realitzada, i pel seu prosseguiment: l'ensenyà dels

Pueri Cantores fou enlairada mentre escantava «Canta la Pàtria».

La cobla Jovenívola 2, al parc Catalunya inicià una audició de sardanes a la una del migdia que fou molt concorreguda. Allí mateix els nois de les escolanies que eren presents a la commemoració prengueren el seu dinar campestre.

I a dos quarts de sis de la tarda a l'església es feu el concert de la festa amb la intervenció de les escolanies de St. Andreu del Palomar, de la Garriga, de Granollers, de la Catedral de Barcelona, de Malgrat de Mar, i de la Garbí de Sabadell. L'escolania coral de St. Agustí, actuà en darrer lloc, i cedi el torn al «Conjunt de Corda P. Antoni Solé» que interpretà algunes peces clàssiques, molt aplaudides. Tots els cantaires presents en nombre d'uns doscents sota la direcció del Mestre Antoni Coll i Cruells interpretaren

L'Escolania de Sant Agustí

persegona vegada «Cançó d'amor i de pau» de Carles Miquel Solà. (La primera audició d'aquesta obra fou a la sala oval del Palau Nacional de Montjuïc el dia 17 de maig a la trobada de Pueri Cantores de Catalunya). Fou corejada per un perllongat aplaudiment. El Mestre Manuel Vilasaló actual director adjunt portà la direcció del conjunt de veus que cantaren l'Al·leluia del Messies de G.F. Haëndel. Els cants de la celebració eucarística foren dirigits per la Srta. Maria Eugènia Castellví. A l'orgue, la Srta. Meritxell Marí, i la direcció del Conjunt de corda la portà el antic cantaire Sr. Joan Morera.

El fundador P. Josep Vidal, concelebrà a l'Eucaristia i fou

present a tots els actes i rebé un sentit aplaudiment de tots els assistents a la festa.

L'actual Junta de Pares dels escolans amb el Sr. Pere Sanz al front són els que han dut a terme l'immens treball de l'organització de la festa.

Els cors presents foren obsequiats amb un magnífic plat decorat expressament amb la menció dels 25 anys. I cada noi o noia cantaire rebé un «pin» fet expressament. El disseny dels plats així com el de la insígnia de la solapa, i el dels programes és degut al Sr. Josep Bellver, membre de la Junta de Pares.

■ **Enric Dordal**
escolapi

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 14 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servir a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça.....
Població D.P. Província..... Tel.

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.
☐ " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agência.....
 Adreça.....

Senyors,

El/ls prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu *compte corrent*/llibreta

Diagram illustrating the structure of the data tables:

- Entitat**: A table with 4 columns.
- Oficia**: A table with 4 columns.
- Compta**: A table with 10 columns.

Arrows indicate the flow of data from the **Entitat** table to the **Oficia** table, and from the **Oficia** table to the **Compta** table.

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

LA SARDANA I LA DANSA

Aplec a l'ermita de Collbàs

S'ha celebrat recentment el bicentenari de la reconstrucció de l'ermita de Collbàs, al terme de Carme, a la comarca de l'Anoia. Per commemorar l'efemèride, la parròquia de Sant Pancraç del Poblenou de Barcelona, la parròquia de Sant Martí de Carme i l'ajuntament de Carme, van preparar una festa amb diversos actes.

Tot el contorn de l'ermita presentava l'aspecte de veritable festa major, amb l'assistència de concurrents vinguts d'arreu (de Barcelona es desplaçaren quatre autocars). Després de la recepció d'assistents, la rebuda de la Flama que venia de la parròquia de Sant Pancraç i l'esmorzar col·lectiu, amb una molt gustosa xocolata, es va oficialitzar la Santa Missa, acte principal de la festa per la seva emotivitat. La van oficialitzar mossèn Sabater, rector de Carme; mossèn Mestres, rector arxiprest de la zona de l'Anoia; mossèn Viñas, rector de la parròquia de Sant Pancraç; mossèn Forcada, rector de l'Hospital de Sant Pau; i mossèn Ordóñez, rector de Sant Celoni.

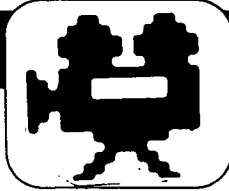
Amb senzillesa, sense enfarfegaments, es va glossar l'acte i la importància de la continuïtat de mantenir la fe a l'entorn de les moltes ermites de Collbàs escampades per la nostra geografia.

Assistiren a l'acte diverses autoritats de Carme i Barcelona, presidides per la senyora Marta Ferrussola, que va donar un cop de mà (diríem un cop de cullera) als cuiners que preparaven la gran arrossada que havia de servir per dinar de tots els assistents.

Sardanes abans de dinar, gegants, i festa amb diferents actuacions a la tarda, van completar una jornada molt bonica, molt emotiva, i amb la presència de molta joventut, una joventut que ens diu que encara no s'ha perdut tot en l'esperança d'un món on l'amor i no la guerra, la pau i no la maldat, hi tinguin presència.

■ Josep Ventura

CINEMA

«Donde los ángeles no se aventuran»

Director: Charles Sturridge.

Intèrprets: Rupert Graves, Helena Bonham-Carter, Judy Davis.

Gairebé totes les novel·les de E.M. Foster s'han dut al cinema. *Donde los ángeles no se aventuran* és una altra felicitat transcripció. Aquesta vegada ha estat realitzada per Charles Sturridge, un director obert a la literatura. Les seves obres més destacades són *Un puñado de polvo* i la sèrie televisiva *Retorno a Brideshead*, basades en les novel·les homònimes de Evelyn Waugh.

És palès que la pel·lícula se sosté en la ferma estructura d'una bona novel·la. Amb la qual hi ha com a regal no solament els ambients — bellíssims exteriors de Siena i interiors londinencs — sinó els personatges, que uns valuosos actors enriqueixen acudint també a l'obra literària.

Fins a Rachel Portman —música— i Michael Coulter —fotografia— semblen seguir els dictats de la novel·la. I així el resultat és una nova i diferent *resurrecció* de l'obra de Foster, per a satisfacció de molts espectadors.

La història s'inicia a Londres a principis de segle, en el si d'una família benestant. Lilia (Helen Mirren), una dona madura, acaba de quedar-se vídua. Per consell del seu cunyat, viatja a Itàlia per distreure's en companyia de Caroline (Helena Bonham-Carter), la institutriu de la seva filla. Allí, embriagada per

l'espontaneïtat mediterrània i lluny de hipòcrites fórmules, Lilia es casa amb un jove italià (Giovanni Guidelli), del qual tindrà un fill. La reacció orgullosa de la família anglesa de Lilia serà el desenvolupament de l'argument i del tema.

El tema són els defectes britànics habituals i la crítica que en fa Foster. Amb la seva agudesia d'observació, frases brillants, situacions molt expressives..., la crítica està feta amb humor, amb una burla no amarga. Encara que la burla acaba amb una seriosa reconvençió: amb aquestes coses no es juga —sembla dir—, i aquestes coses són les persones, qualsevol persona, encara que no sigui anglesa.

El mogut muntatge de Peter Coulson ajuda a donar al relat aquest to lleuger, de gairebé comèdia de costums, que ha de mantenir-se fins al desenllaç. La direcció és només correcta i d'acord amb l'elegància d'època i ambientació, eludeix qualsevol presentació directa de sensualitat. També es mostra en discret segon pla, l'eficàcia apostòlica del catolicisme. La interpretació de tots els actors, esplèndida.

■ P. A. Urbina
(Aceptensa)

Crònica televisiva

Una història immortal

TV3 torna a emetre la sèrie «La bella i la bèstia». Una reposició de luxe. L'estranya relació entre una dona jove i atractiva (Cathy) i un ésser la fisonomia del qual recorda una bestiola, amb el seu inconfusible i majestuós aspecte lleoní (Vincent) és el nucli argumental d'aquesta producció televisiva. Des del començament aquest modern conte de fades —l'acció transcorre al Nova York actual— es converteix en una sèrie de culte. Les magnífiques actuacions dels actors protagonistes, Linda Hamilton i Ron Perlman; la fotografia creadora d'atmosferes nebuloses, plenes de boires i contrallums, molt adient al caire fantàstic de la història; la melodiosa banda sonora que envolta cada seqüència com si fos una fina capa de lluent esmalt; la direcció artística que, mitjançant una decoració digna de lloança, ens trasllada a mons desconeguts, de somni, i un munt d'elements tècnics i artístics fan que sigui una nova i excel·lent versió del famós mite literari de «La bella i la bèstia».

Aquesta apassionant història d'amor, amistat, respecte i lleialtat entre dos éssers, pertanyents a mons oposats, divergents, però que acaben finalment per convergir està novament d'actualitat. A les darreries del segle XX, la seva validesa continua intacta. L'artífex ha estat la productora Walt Disney que l'ha portada al cinema com una comèdia musical en dibuixos animats. L'èxit fou aclaparador. La pel·lícula ja s'ha convertit en tot un clàssic de l'animació on es combinen a la perfecció el treball artesà, manual, dels dibuixants i els innovadors usos de l'ordinador com a instrument creatiu. Moltes altres versions s'han fet d'entre les quals destaca la realitzada el 1946 pel polifacètic artista francès Jean Cocteau. Aleshores Josette Day interpretà la «bella» mentre que Jean Marais fou la «bèstia». El resultat, una obra mestra del cinema fantàstic. Alguns films es basaren en aquesta narració clàssica universal, dels quals podem destacar majorment «King Kong» (1933) de Merian C. Cooper on es féu una ostensible variació del original.

A «La bella i la bèstia» televisiva, l'atractiva protagonista assevera el següent: «Tenim un vincle més fort que l'amistat o que l'amor, i encara que no puguem estar junts, res ni ningú d'aquest món no ens podrà separar». Una encisadora història immortal.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

Premi Bofill i Ferro

Amb motiu de complir-se el centenari del naixement del gran crític literari Jaume Bofill i Ferro, es convoca el que es regirà d'acord amb les següents condicions:

1er.— El premi es concedirà al millor treball o article, escrit en català, publicat o inèdit, glossant la figura o l'obra de Jaume Bofill i Ferro.

2on.— Els treballs s'han d'enviar, per quadruplicat, abans del 31 de juliol de 1993 a la següent adreça:

Sr. Joan Ignasi Rubert de Ventós
Secretari de la Fundació Bofill i Ferro

Av. Diagonal, 469
08036 Barcelona

3er.— L'import del premi, que podrà dividir-se en dos si el Jurat qualificador ho creu convenient, serà de 200.000 pessetes.

4rt.— La concessió del Premi s'efectuarà conjuntament amb la del Premi Montseny, convocat per l'Associació d'Amics del Montseny, el dia 28 d'agost, al Mas Noguera, de Viladrau.

5è.— El Jurat qualificador serà designat per la pròpia Fundació i serà donat a conèixer en atorgar el Premi.

30 anys
de medicina Solidària
amb el Tercer Món

medicus
mundi
catalunya

Elisa, 14
Tel.: (93) 418 47 62
Fax: (93) 418 48 66
08023 BARCELONA

• Ajuts: «La Caixa». Oficina n.º 1010. N.º de compte 354-50 de Barcelona

Petits anuncis

VARIS

NOI de 18 anys s'ofereix per feina temporal aquest estiu amb preferència d'administració. Truqueu de 9 a 10 nit al tel. 336 61 98

ES VEN piano creuat de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

S'OFEREIX Sr. culte de 54 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gentes per encarregat de comerç. També acompanyaria Sr. gran. Ref. i exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

SRA. responsable s'ofereix per a tenir cura persona gran i residència 3a. edat. referències. Tel. 311 66 63

SRTA. UNIVERSITÀRIA amb idiomes i ref. per tenir cura de Sr. gran nits. Tel. 311 66 63.

S'OFEREIX Sra. 44 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

PINTOR estucat i fusteria. Tel. 329 94 48 nits. Referències.

VENC 90 rotllos de pianola, sarsuela i música clàssica. Tel. 660 00 59.

20 ANYS
al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2º. 08007 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ TEL
PREU LÍNEA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA c/ València, 244. 2º. 08007 Barcelona

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medecines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

Entitats coordinadores

CIEMEN
Pau Claris, 106, 1r 1a
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44
Fax 412 08 90

Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77
Fax 412 53 84

Passatemps

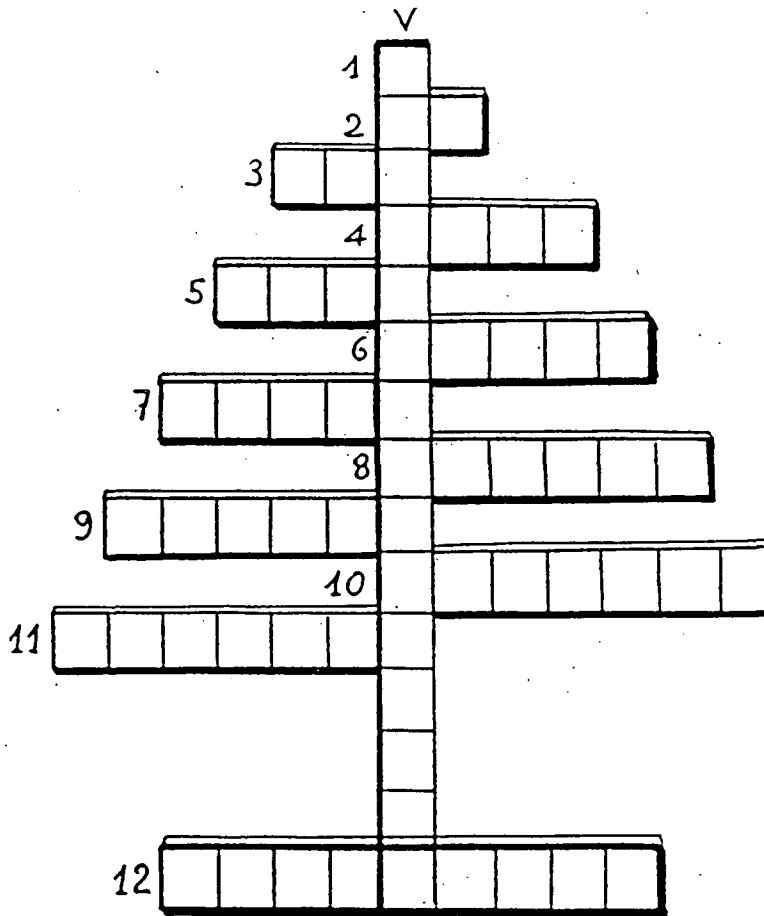
Dijous, 8 de juliol de 1993

27

ENCREUATS

per Rosa Collell

L'AVET

Una paraula vertical, segons la definició i a dreta i esquerra, com es pot veure en el dibuix han de coincidir els mots amb la lletra de la vertical també segons la definició.

A la vertical: De manera etimològica.-

- 1- L'est.-
- 2- Beguda estimulants.-
- 3- Be, anyell.-
- 4- Dita, narració fabulosa purament inventada.-
- 5- Capital de Noruega.-
- 6- Criat de lliurea que acompanya sempre el seu amo.-
- 7- Prefix llatí que significa «anglès».-
- 8- Element decoratiu propi de l'arc gòtic que va col·locat a l'acabament d'una façana.-
- 9- Dishonor públic, ignomínia.-
- 10- Ciutat o vila principal d'una regió geogràfica.-
- 11- Grup de persones o cos armat per tenir cura de la seva seguretat.-
- 12- Acció de prestar o prestar-se.-

Solució

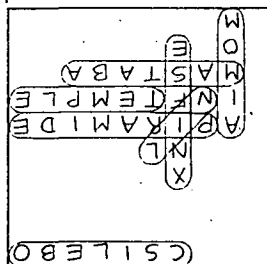
La vertical: Etimològicament.-
1- E.- 2- Te.- 3- Xai.- 4- Mite.- 5- Oslo.- 6- Lacat.- 7- Anglès.- 8- Gablet.- 9- Oprobi.- 10- Capital.- 11- Escorta.- 12- Prestació.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

Sols demanem que pensis en un riu i 6 monuments que li són veïns

P I O C S I L E B O
A S A E P E I O A S
T U C L A M O P A X
E B U X S L A B O R
R I M N L L U I S D
A A P I R A M I D E
D I N F T E M P L E
Q M A S T A B A A B
U O E E F I L I U S
E M X N A U T A S O

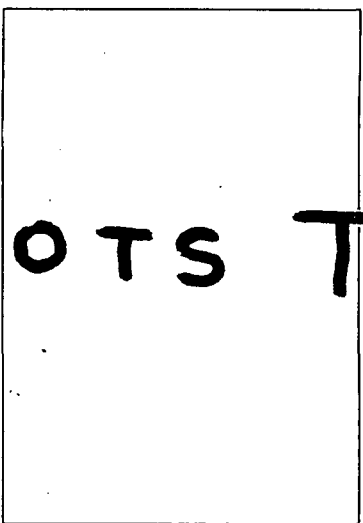

Nil-Mastaba - Mòmia - Esfinx - Temple - Piràmide - Obelisc.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

¿VA QUEDAR EN RIDÍCUL?

Solució al 719

xerra cada u per ell

FILATÈLIA

per Enric Graupera

JOAN CALVÍ,
fundador de la Reforma

Calví, va néixer a Noyon (França) el 10 de juliol de 1509. Estudià al col·legi dels Capets. Acabà els estudis de filosofia a París on féu coneixença amb Melcior Wolmar, deixeble de Luter i d'altres seguidors d'aquest. La seva conversió al luterisme fou entre 1531 i 1533, i d'ací comença la tasca de reforma religiosa amb la publicació de l'Institutio Christianae Religionis. La seva influència va ser molt gran i intentà que Caterina de Mèdicis, reina d'Anglaterra, els prínceps alemanys i Suïssa s'oposessin al Concili de Trento, però fracassà. Morí a Neuchâtel el 1564. Segell a França de l'any 1964.

ESCACS

per Jaume Mora

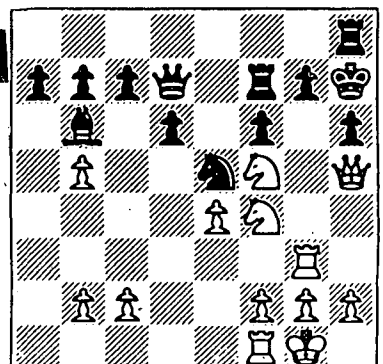
DIAGRAMA 489

Blanques juguen i guanyen

¿Us adoneu que un cavall fent xac a 8AR es menja la dama?

Solució al diagrama 488

1A3T (o bé A4C) A3A, 2 R7A A5R, 3 P6T PxP, 4 R7D (1... A5T, 2 R7A A3A, 3 P6T. 1-0)

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

No ens n'oblidem

Ara, arribats els mesos d'estiu, trenquem el ritme normal de classes, de treballs, d'exàmens... i fruïm, sens dubte, de més temps lliure.

Seria bo d'aprofitar-lo per les nostres coses; aquelles que no hem pogut fer durant el curs. Per compartir més temps amb familiars i amics. I, sobretot, per no oblidar-nos de Déu. És un bon temps per a la pregària.

Sí, a tots ens agrada estar amb un amic que sàpiga escoltar, que puguem explicar-li el que ens passa. Pregària és estar amb algú, estar amb Déu. A ell, que no el podem veure amb els ulls ni escoltar amb les orelles... sabem del cert que és vivent, que ens estima i que resta amb nosaltres.

Podem fer servir paraules ben senzilles. No han de ser pas estranyes ni complicades; sinó autèntiques i concretes, que surtin del fons del cor.

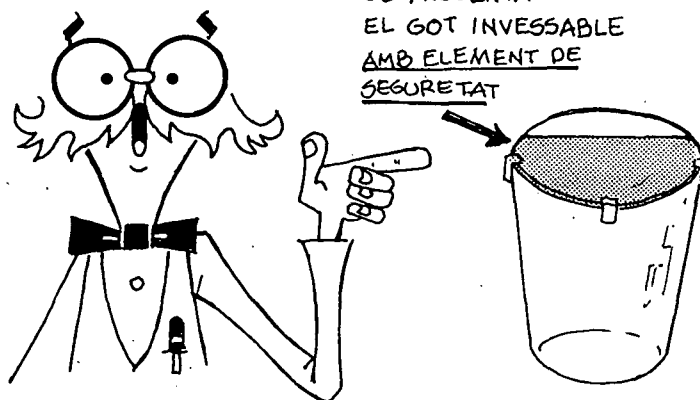
Però, la pregària és un diàleg, no un monòleg. I hem d'escoltar. La Paraula de Déu no fa soroll. Només la sentim si parem molta atenció: pensant en algú, quan fem silenci en el nostre interior, si passa alguna cosa important i hi reflexionem, tot llegint un passatge de l'Evangeli...

I sempre amb l'actitud dels apòstols, que demanaven insistentment a Jesús: «Senyor, ensenyeu-nos a pregar.»

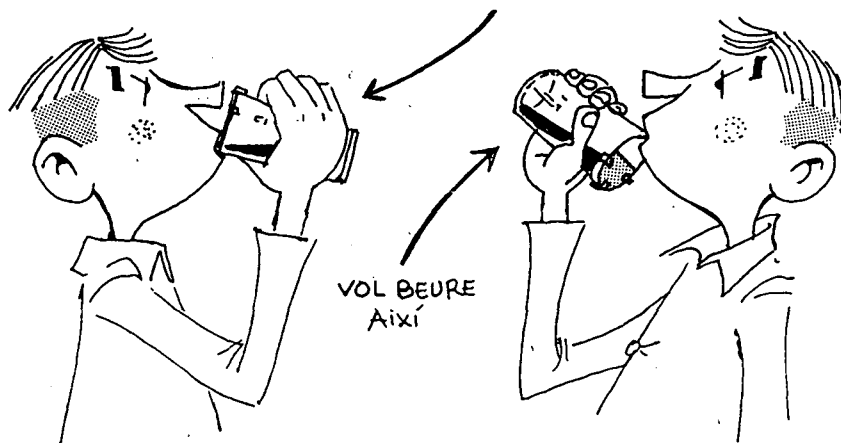
Victor

EL DR. SABGRUT

US PRESENTA
EL GOT INVESSABLE
AMB ELEMENT DE
SEGURETAT

PERQUÈ EI ALGÚ S'EQUIVOCA I
EN LLOC DE BEURE AIXÍ

VOL BEURE
AIXÍ

L'ELEMENT DE SEGURETAT IMPEDIRÀ LA SORTIDA
DEL LÍQUID I LA CONSEQÜENT MULENA.

8

Jan

EN PITU CALSAPEU

EN PITU I EN QUIMET TENEN DUES CAPSES DE BOMBONS

EN QUIMET, MOLT GOLATRE EL'S ENDRAPA DE VALENT.

I EMBRUTA EL TERRA DE PAPERS D'EMBOLCAR.

I LA RONXA BRUTA AMB TANT DE DOLÇ.

EN PITU GUARDA LA CAPÇA PER A CONVIQAR EL'S SEUS AMICS

NO HA EMBRUTAT RES I NO S'ENFITARÀ DE XOCOLATA.
AVI HA ESTAT BONMINYÓ.

Busquem l'evangeli de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 13, versets de l'1 al 23 (Mt 13:1-23; n'hi ha una forma abreujada).

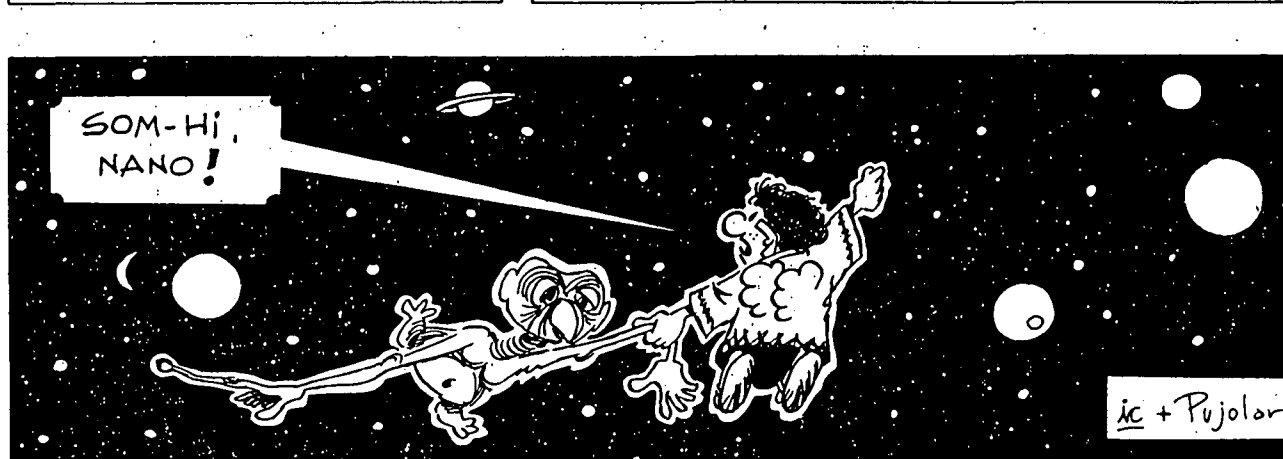
Reflexionem: 1. Jesús, per ensenyar el poble, el va a trobar i fa servir paràboles: narracions en què ell posa de manifest unes actituds concretes davant uns fets, que treu de la vida real. De vegades, el que fa és il·lustrar amb figures o personatges allò que predica. El risc —ell mateix ho reconeix— és quedar-se en l'anècdota i no entrar en el sentit d'allò que vol dir.

2. La d'avui és la paràbola del sembrador, i diu que aquest va sortir a sembrar, és a dir, a fer la seva feina. Se'n va al camp i hi escampa la llavor. Com és natural, aquesta cau a terra, i segons la bona disposició de cada lloc concret, arriba a donar fruit o no.

3. Jesús mateix l'explica, aquesta paràbola. Diu que la llavor és la «predicació del Regne». N'hi ha que són durs, com el camí, i no l'entenen pas, o bé no se'n refien i hi dediquen poca atenció, o bé van plens de tantes coses que tot els passa al davant... La bona actitud és sentir la predicació del Regne per poder-la entendre, que és com dóna fruit.

■ El catequista

L'ANGELET IGNASI

ic + Pujolar

Les nostres coses:

La festa de Sant Joan a Ciutadella

A l'Edat Mitjana es van fundar diversos ordes militars que tingueren com a objectiu les Croades per a la reconquesta de Terra Santa i la lluita contra els musulmans. Els membres d'aquests ordes eren religiosos que, a més dels vots de costum, feien el de guerrear en defensa de l'Església. Un d'aquests ordes va ser el dels Cavallers Hospitalaris de Sant Joan de Jerusalem o de Malta. Quan, al segle XIII, el nostre rei Alfons III emprengué la reconquesta de l'illa de Menorca van formar part de la seva host: uns quants d'aquests cavallers, que es van fer càrrec del temple parroquial de Ciutadella i el dedicaren a Sant Joan. La seva festa la celebraven, segons els costums propis dels cavallers d'aquell temps amb justes i tornejos i curses de cavalls.

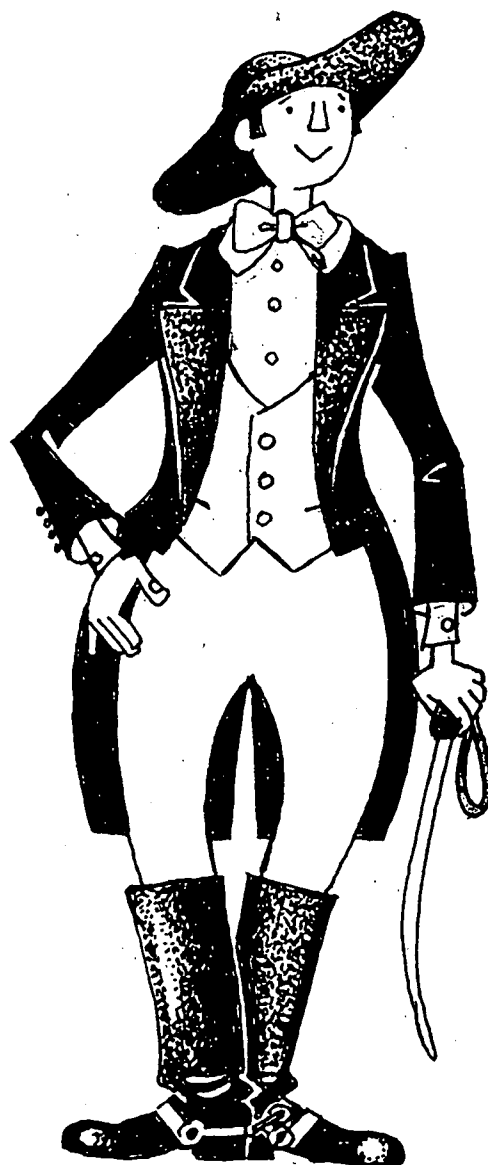
Sembla que aquests fets que us he explicat són l'origen de les festes que per Sant Joan tenen lloc a Ciutadella. Aquestes festes són, per tant, i si això és cert, de les de tradició més antiga al nostre país. Això no priva pas, però, que siguin molt divertides i molt participades, no tan sols pels ciutadellencs, sinó també per molts forasters.

Els protagonistes principals de la festa són els cavalls i el seus intrèpids cavallers que recorren la ciutat entusiasmant la gent amb els tradicionals *jaleos*.

La festa comença el diumenge anterior a Sant Joan, *Es Diumenge des Be*, quan la *Junta de Caixers* fa la crida que anuncia el seu inici.

El dia 23 tot Ciutadella vibra d'efervescència quan comença *es Replec* que es el darrer preparatiu per *sa Cuaicada*.

Entre els actes d'aquestes festes és molt im-

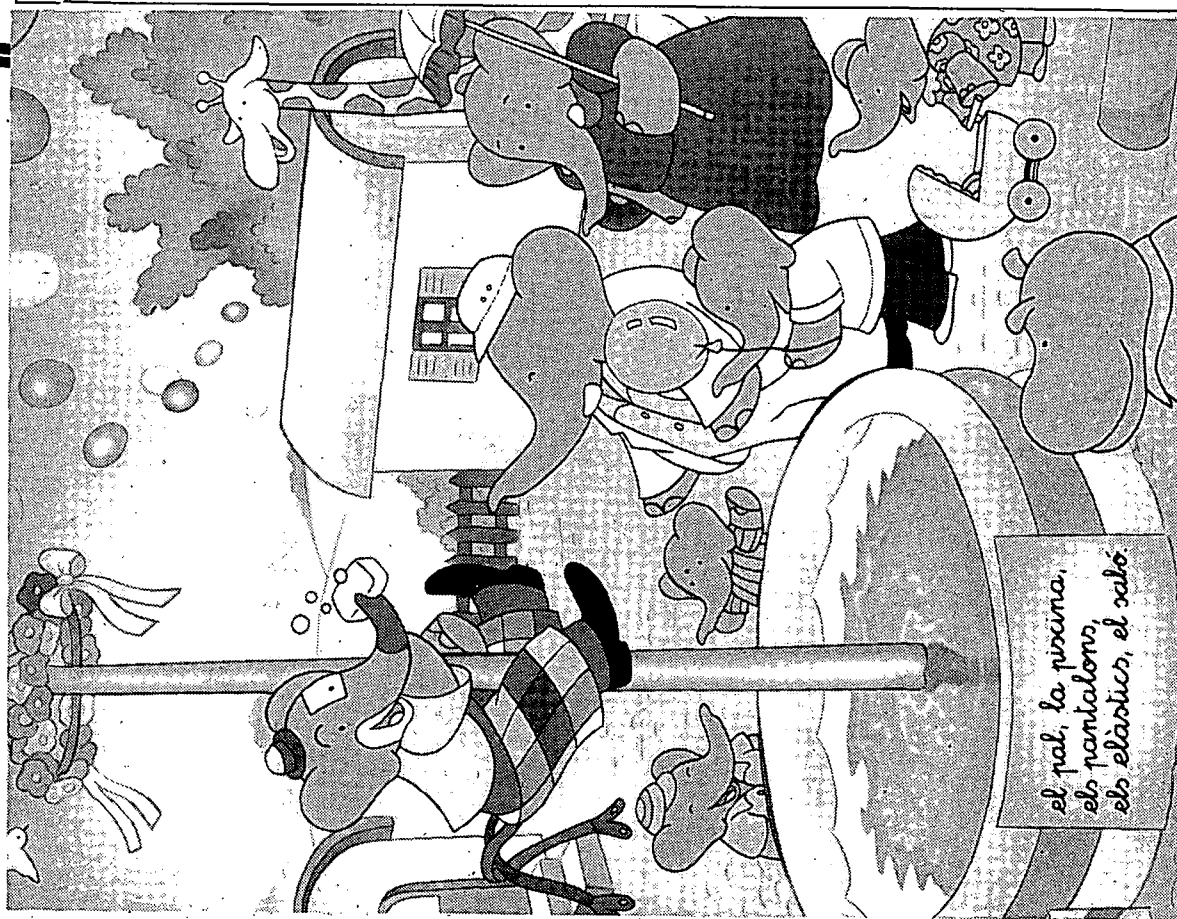
portant l'anomenat *Caragol des Born* on els cavallers fan una demostració de destresa fent saltar i alçar els seus cavalls. També es molt animada la batalla d'avellanes a *sa Contra Murada* protagonitzada pel jovent (de peus a terra) mentre s'espera el retorn dels cavallers que han anat a un tradicional acte religiós als afores.

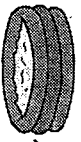
Totes le festes són dirigides pels *caixers*: el *caixer fadrí*, el *caixer menestral*, els *caixers pagesos* i *sa capellana*, presidits pel *caixer senyor*. Avui dia encara la Festa de Sant Joan a Ciutadella és ben viva i, com diuen els menorquins, no pot desaparèixer perquè és quelcom integral en la seva vida, i forma part en certa manera, de l'ànima del seu poble.

BABAR

i els seus amics de festa Major

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

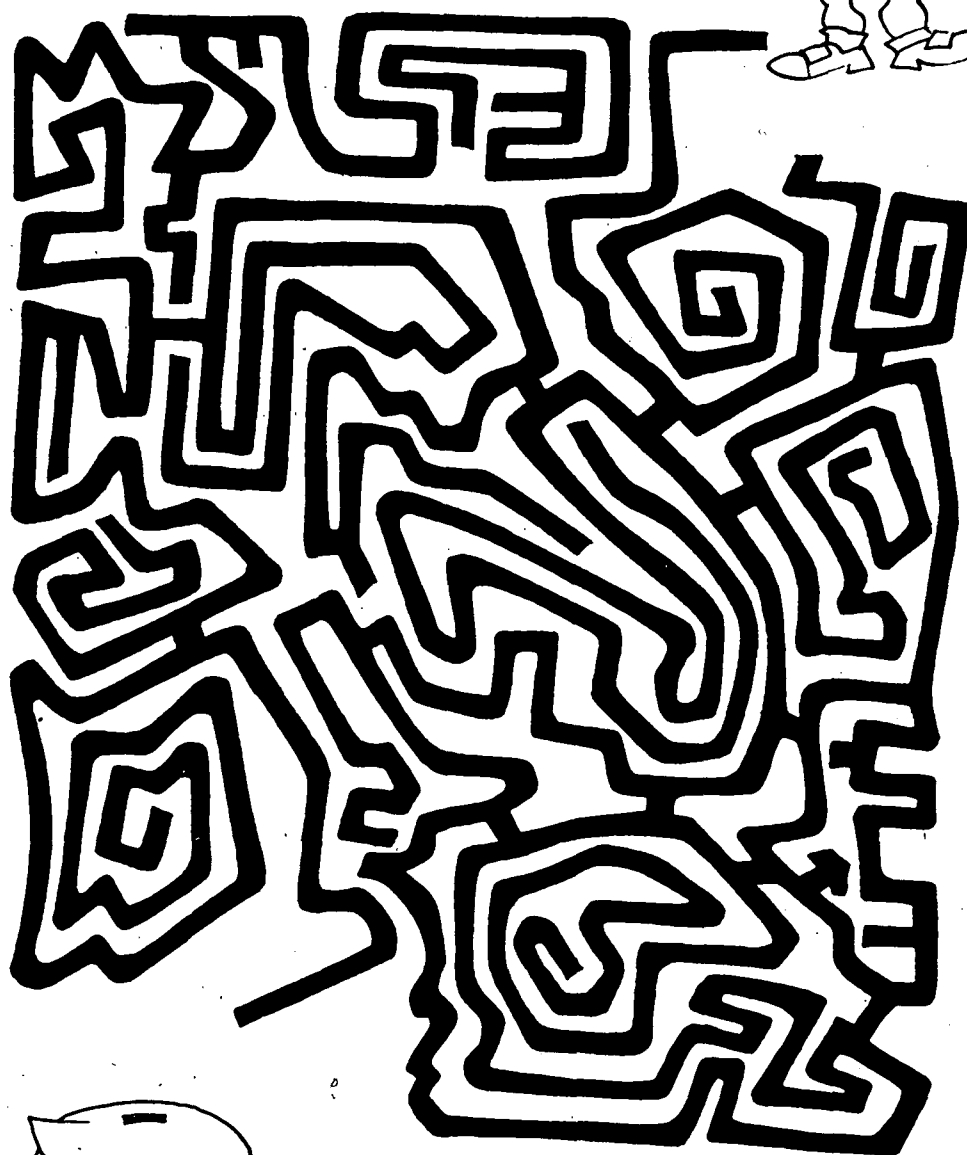

- Però enfilat al , què hi fa el pallasso?
- Tot hom corre cap aquella banda.
- Compte, que no caiguis a la !
- li crida rient un espectador.
- Que perds els ! - li diu un altre.
- És clar - respon el pallasso -, com que m'han
- descordat els . Si agafes a qui ho ha fet...
- Cada vegada hi ha més gent prop del pal.
- Per què posa ? - demana un nen.
- Ara ja podeu provar d'enfilat-vos - hi
- diu el pallasso -. Amb compte, que rellicsca... !

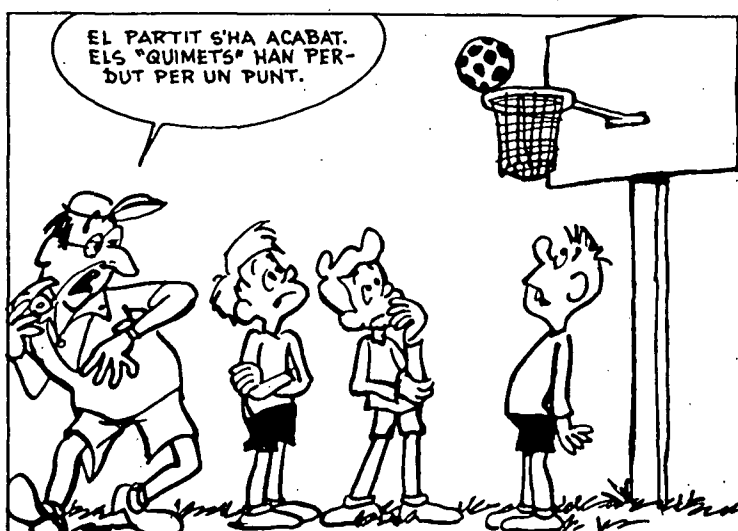
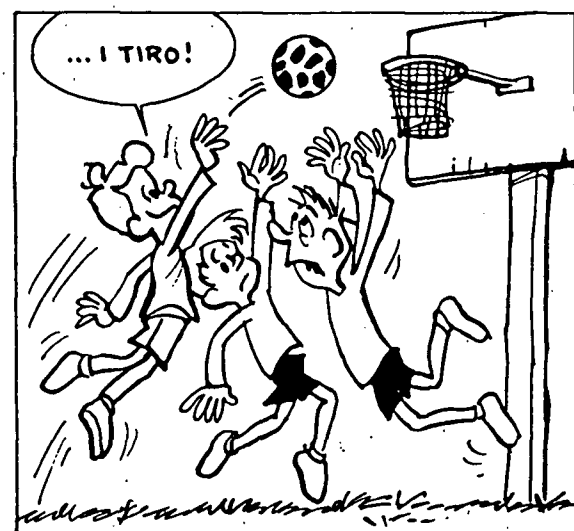
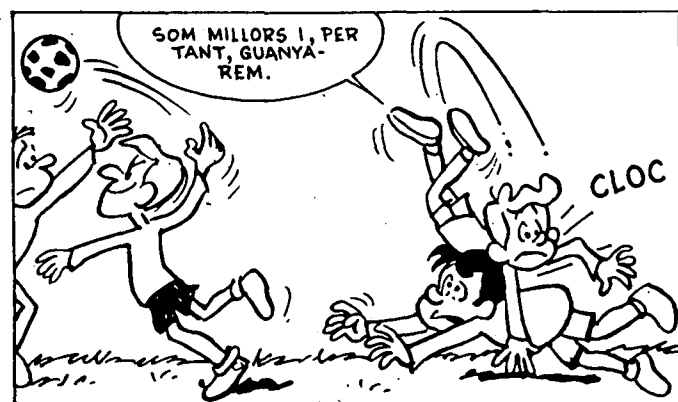
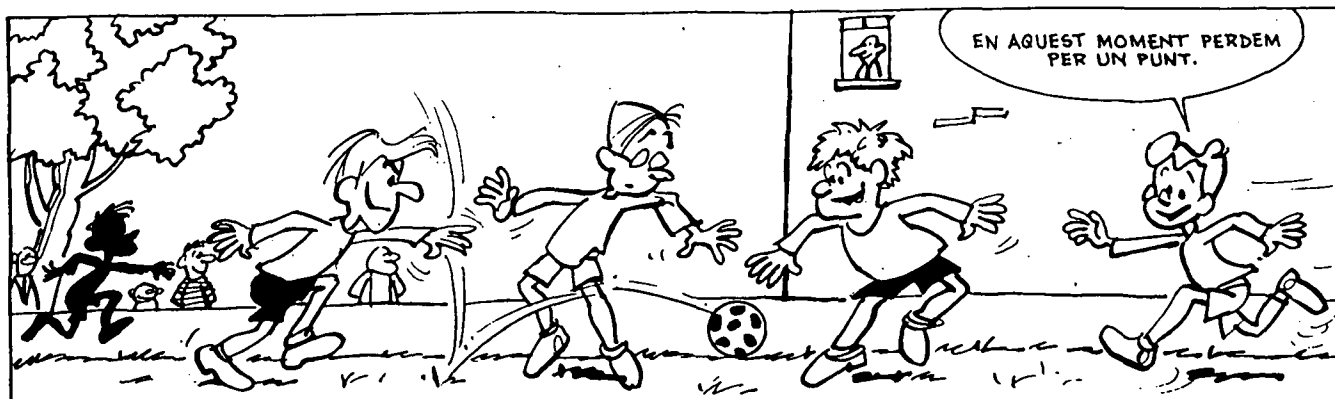
BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

MISCE L' LÀNIA

PER ON PASSARÀ EN PAU
PER RECUPERAR ELS SEUS
ESTALVIS ?

EN QUIMET TRAPELLA

Cafarí LORENÇ

